

Франц

Романи

Franz Kafka

Романи

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=45031963

Романи:

Аннотація

До книги відомого австрійського письменника Франца Кафки (1883—1924) увійшли романи «Замок» та «Процес». У видавництві «Фоліо» також вийшов друком його роман «Америка».

Творчість Ф. Кафки також можна вважати автобіографічною. Події особистого життя письменника, його взаємовідносини з нареченою знайшли своє літературне втілення в романі «Процес». Останній рік свого життя герой проживає у рамках судового процесу, хоча його провина невідома навіть суддям, які ведуть справу. Решту своїх днів Йозеф К. намагається контролювати своє життя, чинити опір безглуздим обвинуваченням, але чим дужче він пручається, то глибше грузне у болоті абсурду.

«Замок» – останній, незакінчений і найбільш загадковий роман автора, в якому відобразилися всі теми і конфлікти, що непокоїли письменника протягом його життя.

Місце дії роману не має конкретних географічних реалій, бо вбирає в себе весь світ. Головний герой, опинившись у чужому йому середовищі, намагається порозумітися з тими, від кого тепер залежить його доля. Історія героя нагадує перипетії долі самого

автора і так само трагічно передає самотність і безпорадність людини в її протистоянні жорстокості й абсурдності життя.

Содержание

ЗАМОК	5
РОЗДІЛ ПЕРШИЙ	5
РОЗДІЛ ДРУГИЙ	28
РОЗДІЛ ТРЕТІЙ	55
РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ	69
РОЗДІЛ П'ЯТИЙ	87
РОЗДІЛ ШОСТИЙ	113
РОЗДІЛ СЬОМИЙ	131
РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ	145
РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ	157
РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ	172
РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ	181
РОЗДІЛ ДВАНADЦЯТИЙ	188
Конец ознакомительного фрагмента.	197

Франц Кафка

Романи

ЗАМОК

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

К. прибув пізнього вечора. Село загрузло в глибокому снігу. Замкової гори не було видно, її поглинули туман і темрява, жоден, навіть слабенький, промінчик світла не виказував існування великого Замку. К. довго стояв на дерев'яному містку, який з'єднував гостинець із Селом, і вдивлявся в те, що здавалося порожнечею.

Потім він вирушив шукати місце для ночівлі. У заїзді ще не спали, і хоча в господаря, розгубленого несподіваним пізнім візитом, не виявилось для гостя вільної кімнати, він запропонував К. нічліг на солом'яній підстилці в загальному залі. К. погодився. Кілька селян ще сиділи за пивом, але прибулий не хотів ні з ким спілкуватися, тому приніс собі солом'яну підстилку з горища і влігся поближче до печі. Було тепло, селяни сиділи тихо, він ще трохи спостерігав за ними втомленим поглядом, а далі заснув.

Та невдовзі його розбудили. По-міському вбраний юнак із

обличчям актора – вузькі щілини очей і густі брови – стояв перед ним разом із господарем. Селяни теж були ще тут, деякі з них навіть повернули свої крісла, щоб краще бачити і чути. Юнак дуже ввічливо вибачився за те, що розбудив К., назвав себе сином замкового каштеляна і сказав:

– Село – це власність Замку, тому кожен, хто живе чи ночує тут, певною мірою живе чи ночує в Замку. Ніхто не має на це права без дозволу графа. А у вас немає такого дозволу, в кожному разі ви його не показували.

К. сів, поправив рукою волосся, подивився на людей знизу догори і сказав:

– У яке село мене занесло? Хіба тут є Замок?

– Саме так, – повільно вимовив юнак, а дехто з присутніх похитав головою на слова К., – Замок графа Вест-веста.

– Отже, потрібно отримати дозвіл для ночівлі? – запитав К., ніби хотів пересвідчитися, чи не наснилися йому часом попередні слова.

– Дозвіл потрібно отримати, – прозвучало у відповідь, і юнак звернувся до присутніх, простягнувши руку вперед, у цьому жесті відчувалося підкреслено глузливе ставлення до К. – Хіба ж можна без дозволу?

– Тоді доведеться взяти дозвіл, – сказав К., позіхаючи, і відсунув ковдру, ніби збирався вставати.

– У кого? – запитав юнак.

– У графа, – відповів К., – нічого іншого мені не залишається.

– Зараз, опівночі, брати дозвіл у графа? – скрикнув юнак і відступив на крок назад.

– Хіба це неможливо? – байдуже запитав К. – Тоді навіщо ви мене будили?

Тут юнак страшенно розлютився.

– Ви поводите себе як волоцюга! – закричав він. – Я вимагаю поваги до графських служб! Вас розбудили, аби поставити до відома, що ви негайно повинні покинути графські володіння.

– Припиніть цю комедію! – підкреслено тихо сказав К., ліг на землю і натягнув на себе ковдру. – Ви, юначе, забагато собі дозволяєте, і завтра я ще повернуся до вашої поведінки. Господар та панове за столами стануть моїми свідками, якщо взагалі вимагатимуться якісь свідчення. А щодо всього іншого, то досить вам буде знати, що я землемір і прибув на виклик графа. Мої помічники з інструментами приїдуть завтра. Мені заблаглося прогулятися пішки по снігу, але, на жаль, я кілька разів збився зі шляху і тому прийшов так пізно. Те, що сьогодні вже не слід заявляти про себе в Замку, я знав і без ваших повчань. Тож задовольнився, як бачите, і таким місцем ночівлі, а ви, м'яко кажучи, дещо неввічливо перервали мій сон. На цьому я завершую свої пояснення. Добраніч, панове, – і К. відвернувся до печі.

– Землемір? – почув він чиєсь нерішуче питання в себе за спиною, а потім усі затихли. Та невдовзі юнак опанував себе і стишеним голосом, з огляду на сон К., хоча й достатньо

виразно, щоб усім було чути, сказав господареві:

– Я запитаю по телефону.

Отже, в цьому сільському заїзді є телефон? Непогано тут усе облаштовано. Це трохи здивувало К., але загалом він сподівався чогось подібного. Виявилось, що телефон знаходиться просто в нього над головою, а він його навіть не помітив спросоння. Тепер якщо юнак дзвонитиме, він змушений буде потривожити К., тож залишалось вирішити, чи дозволити йому дзвонити. К. вирішив дозволити. Тепер вже не мало сенсу вдавати з себе сплячого, і К. перевернувся на спину. Він побачив, як селяни нерішуче підсунулися ближче один до одного і перемовлялися; прибуття землеміра – подія небуденна. Відчинилися двері кухні, і весь отвір заступила собою могутня постать господині, господар наблизився до неї навшпиньки, щоб увести в курс справи. І тут почалася телефонна розмова. Каштелян уже спав, але його помічник, точніше, один із його помічників, Фріц, був на місці. Юнак назвав себе Шварце-ром і розповів, як він знайшов у заїзді К., – тридцятирічного чоловіка в лахмітті, що спокійно спав на солом'яній підстилці, використовуючи замість подушки невеличку торбу, а поряд поклав сучкувату палицю. Ясна річ, чоловік видавався підозрілим, і оскільки господар, вочевидь, злегковажив своїм обов'язком, Шварцер змушений був узятися за остаточне з'ясування цієї справи. Перерваний сон, допит і цілком законну погрозу вигнання з графства К. сприйняв дуже обурено, хоча, як з'ясувалося згодом,

імовірно, мав на це право, оскільки стверджує, що він землемір і прибув за викликом графа. Безумовно, існує принаймні формальна необхідність перевірити це твердження, і тому Шварцер просить Фріца звернутися до центральної канцелярії за довідкою про те, чи справді очікується прибуття землеміра, а тоді відразу ж зателефонувати про результат.

Потім було тихо, Фріц довідувався на тому кінці дроту, а в заїзді всі чекали на відповідь. К. не зрушив з місця, навіть не повернувся, на його обличчі не було й тіні цікавості, він мовчки вступився поперед себе. Суміш недоброзичливості й обережності в розповіді Шварцера свідчила, що в Замку навіть такі дрібні службовці, як цей, трохи навчені дипломатії. Не бракувало там і старанності, оскільки центральна канцелярія працювала й уночі. Та ще й досить швидко давала довідки, бо незабаром Фріц передзвонив. Його відповідь була дуже короткою, і Шварцер із люттю кинув слухавку.

– Так я і знав! – крикнув він. – Ніякий він не землемір, а гидкий брехливий волоцюга, а можливо, і ще гірше.

Цієї миті К. подумав, що зараз Шварцер, селяни й господарі накинуться на нього. Щоб витримати хоча б перший натиск, він скулився під ковдрою. І тут ще раз задзвонив телефон, К. здалося, що звук був дуже різким. Він поволі висунув голову назовні. Здавалося не дуже вірогідним, що це знову стосувалося К., але всі завмерли, а Шварцер повернувся до апарата. Прослухав довге пояснення і тихо сказав:

– Отже, помилка? Це надзвичайно неприємно. Дзвонив

сам начальник канцелярії? Дуже дивно, дуже дивно. І як я маю пояснити це панові землеміру?

К. прислухався. Отже, Замок затвердив його в ролі землеміра. З одного боку, це було йому не вигідно, бо свідчило про те, що в Замку знали про нього все необхідне і, зваживши співвідношення сил, заввиграшки прийняли виклик. З іншого боку, це було добре, бо, здається, доводило, що його недооцінюють і таким чином дарують більшу свободу, ніж та, на яку він міг би сподіватися. А якщо їм здається, що цим підтвердженням посади, яке було явним перевищенням його компетенції, вони примусять К. постійно тремтіти від страху, то це помилка: йому стало трохи лячно, але не більше.

К. відмахнувся од Шварцера, який спробував несміливо наблизитися; відмовився й од наполегливої пропозиції перейти до хазяйської спальні, лише взяв із рук господаря склянку з напоєм, а від його дружини – рукомийник із милом та рушником. Йому навіть не довелося вимагати, щоб спорожнили зал, бо всі кинулися геть один поперед одного, ніхто не хотів уранці бути впізнаним. Лампу загасили і нарешті дали йому спокій. Він спав спокійно до самого ранку, лише раз чи два його потривожили щури, які пробігали поблизу його ложа.

Після сніданку – харчування й ночівлю гостя, як сказав господар, мав оплатити Замок – К. хотів іти відразу в Село. Але господар постійно крутився довкола, і К. дозволив йому трохи посидіти біля себе у відповідь на німе прохання, хо-

ча з огляду на вчорашню поведінку й не прагнув зайвий раз вступати з господарем у бесіду.

– Я ще не знаю графа, – сказав К. – Кажуть, він щедро платить за добру роботу, це правда? Коли відриваєшся од жінки та дитини і мандруєш так далеко, як оце я, хочеться привезти назад якомога більше.

– Стосовно цього вам не варто турбуватися, на погану платню ще ніхто не нарікав.

– Але я, – сказав К., – маю досить відваги і можу висловити своє незадоволення навіть графові, хоча, ясна річ, із нововладцями завжди краще бути в мирі.

Господар сидів навпроти К. на краєчку підвіконня й не наважувався вмотитися зручніше, він не відводив од гостя великих карих наляканих очей. І хоча перед тим не відходив од К., тепер, здавалося, прагнув утекти геть. Можливо, злякався, що його почнуть випитувати про графа? Чи побоювався, що «пан», за якого він уважав К., виявиться людиною ненадійною? Довелося перевести розмову на інше. К. поглянув на годинник і сказав:

– Незабаром під'їдуть мої помічники. Чи знайдеться тут для них місце?

– Звичайно, пане, – сказав господар. – Але хіба вони не житимуть разом із вами в Замку?

Невже він так легко та охоче позбувався пожилців та особливо К., бажаючи неодмінно прилаштувати того в Замок?

– Це ще невідомо, – відповів К. – Спочатку треба довідатися, що за роботу доведеться виконувати. Якщо, наприклад, потрібно буде працювати тут, унизу, то доцільніше б тут і оселитися. Окрім того, підозрюю, що життя в Замку навряд чи мені сподобається. Я б хотів завжди бути вільним.

– Ти не знаєш порядків Замку, – тихо сказав господар.

– Справді, – погодився К. – Не варто приймати поспішних рішень. Наразі я знаю про Замок тільки те, що там розуміються на виборі добрих землемірів. Можливо, знайдуться і ще якісь переваги.

І він піднявся, щоб звільнити від своєї присутності господаря, який неспокійно покушував губи. Завоювати довіру цього чоловіка було не так легко.

К. рушив до виходу і дорогою помітив на стіні темний портрет у такій самій темній рамі. Він зауважив його ще раніше, зі свого нічного ложа, але здалеку не роздивився деталей і вирішив, що картину витягли з рами і залишилася тільки чорна дошка, яка була насподі. Але зараз виявилось, що це була-таки картина, портрет п'ятдесятирічного чоловіка, зображеного по пояс. Чоловік опустив голову так низько, що очей майже не було видно, і здавалося, його голова схилилася під тягарем високого важкого чола і великого гачкуватого носа. Широка борода, притиснута підборіддям, різко відстовбурчувалась уперед. Ліва рука вчепилась розчепіреними пальцями в густе волосся, але це не допомогло підняти голову.

– Хто це? – запитав К. – Граф?

Потім зупинився перед зображенням і навіть не озирнувся на господаря.

– Ні, – відповів власник заїзду. – Каштелян.

– У Замку вродливий каштелян, – сказав К. – Шкода, що в нього такий невдаха-син.

– Ні, – заперечив господар, притягнув К. ближче до себе і прошепотів йому у вухо: – Шварцер трохи перебільшив учора, його батько лише підкаштелян, і то один із найнижчих.

Цієї миті господар видався К. дитиною.

– Негідник! – засміявся К., але господар, здається, не бачив у цьому нічого смішного. Він сказав:

– Його батько теж впливова особа.

– Припини! – сказав К. – Ти всіх вважаєш впливовими. Мене теж?

– Тебе? Ні, тебе я впливовим не вважаю. – злякано, але переконано відповів господар.

– Отже, ти досить спостережливий, – сказав К. – Якщо бути відвертим, то я справді не наділений владою. І через це маю не менше поваги до можновладців, аніж ти. Але я не такий прямолінійний і не завжди показую це.

К. поплескав господаря по щоці, щоб утішити його і викликати більшу довіру до себе. Той посміхнувся. Він справді був схожий на хлопчика зі своїм м'яким, майже позбавленим бороди обличчям. І чому він одружився з такою товстою та немолодою жінкою? Крізь отвір у стіні було видно,

як вона стояла на кухні руки в боки і віддавала накази. Але К. не збирався розпитувати про це господаря, щоб не зігнати з його обличчя усмішку, яку було так нелегко викликати. Жестом він попросив відчинити двері і вийшов у чудовий зимовий ранок.

Тепер увесь Замок ясно вимальовувався перед ним у свіжому повітрі, а сніг, що тонким шаром укривав усе довкола, робив побачене ще чіткішим, обвівши контури усіх предметів. Здавалося, що на горі снігу значно менше, ніж у Селі, де К. доводилося прокладати собі дорогу так само важко, як учора на гостинці. Тут сніг підступав аж до вікон хатин, та ще й притискав низькі дахи додолу, а вгорі все ніби висіло в повітрі, легко й вільно, принаймні так виглядало знизу.

Здалеку вигляд Замку відповідав сподіванням К. Він не нагадував ані старовинну лицарську фортецю, ані розкішно оздоблену новочасну будівлю. Це було нагромадження багатьох споруд, серед яких були нечисленні двоповерхові і безліч низьких, тісно наліплених одна біля одної. Якщо не знати, що це Замок, можна сприйняти ці будівлі за невеличке місто. К. побачив тільки одну вежу, незрозуміло було, до чого вона належить – до церкви чи до житлових приміщень. Довкола вежі кружляли зграї ворон.

К. ішов далі, не відводячи погляду од Замку, все інше його не цікавило. Але зблизька Замок розчарував К., це було злиденне містечко, яке складалося зі звичайних сільських хатин, тільки вибудуваних із каменю, тиньк пооблітав зі

стіл, а кам'яна кладка почала руйнуватися. У голові К. промайнув спогад про містечко його дитинства, яке нічим не поступалося цьому так званому Замку. Якби йшлося тільки про те, щоб оглянути Замок, було б шкода вирушати в такі довгі мандри, і він учинив би набагато мудріше, коли б відвідав стареньку батьківську домівку, де не був уже так давно. К. подумки порівняв церковний шпиль рідного краю з тутешнім, там, нагорі. Тамтешній шпиль, у цьому не виникало жодного сумніву, рвучко виструнчується до неба, завершується широким дахом, укритим червоною черепицею, наскрізь земний – хіба ж можемо ми щось збудувати по-іншому? – але мета його вища, ніж у цього стовпотворіння низьких будівель, вигляд по-святковому світліший, а не такий похмуро-буденний. Єдина вежа, що визирала вгору з-поміж кам'яниць тутешнього Замку, мала, як це стало видно вже тепер, житлове призначення. Можливо, це був головний замковий будинок, трохи монотонна кругла споруда, дене-де співчутливо прикрита плющем, маленькі вікна виблискували на сонці – у цьому було щось шалене – машикулі нависали над стіною непевними, нерівними, ламкими зубцями, що врізалися в синє небо, ніби намальовані наляканою чи недбалою дитячою рукою. Здавалося, ніби якийсь понурий мешканець будинку, що йому варто було б узагалі зачинитися в найдальшій кімнаті, раптом пробив дах і піднявся над ним, аби показатися світові.

К. знову зупинився, ніби нерухомість давала йому більше

сили для роздумів. Але його потурбували. Він зупинився за сільською церквою, правду кажучи, це була радше капличка, розширена схожою на комору прибудовою, яка мала б помістити усіх парафіян і за якою розташувалася школа. Низька й довга будівля справляла чудернацьке враження: здавалося, що збудовано її нашвидкуруч і для тимчасового вжитку, але водночас вона дуже стара, її ховав у собі оточений ґратами сад, що зараз перетворився на снігове поле. Звідти саме вийшли діти з учителем. Учні оточили вчителя тісною купкою, зазирали йому в очі і невпинно щось вигукували, К. нічого не розумів із їхнього швидкого торохтіння. Учитель – молодий, невисокий, вузькоплечий чоловік – тримався дуже прямо, але це не виглядало смішно, він ще здалеку помітив К., зрештою, крім К. і його самого з учнями довкола нікого більше не було. Як чужинцеві, К. годилося привітатися першим, тим більше, з такою поважною особою.

– Доброго дня, пане вчителю, – сказав він.

Діти замовкли, наче по команді, і ця раптова тиша як підготовка до його слів, здається, сподобалася вчителеві.

– Ви оглядаєте Замок? – запитав він лагідніше, ніж можна було сподіватися, але таким тоном, ніби не надто схвалює те, що робить К.

– Так, – відповів К. – Я нетутешній, приїхав учора ввечері.

– Вам не подобається Замок? – швидко запитав учитель.

– Як? – здивовано відповів питанням на питання К. і повторив слова вчителя, злегка пом'якшивши. – Чи мені подо-

бається Замок? Чому ви вирішили, що Замок мені не подобається?

– Нікому з чужих він не подобається, – відповів учитель.

Щоб не сказати нічого нетактовного, К. перевів розмову на іншу тему і запитав:

– Ви, напевно, знаєте графа?

– Ні, – відповів учитель і зібрався йти геть, але К. не відступав і запитав іще раз:

– Як? То ви не знайомі з графом?

– Звідки я можу його знати? – тихо сказав учитель і додав французькою: – Будьте обережні в присутності невинних дітей.

З цього К. зробив висновок, що має право на запитання:

– Чи міг би я, пане вчителю, якось вас відвідати? Я перебуватиму тут довший час, але вже почуваюся трохи самотньо; ніде не сприймають мене як свого: ні серед селян, ні, здається, у Замку.

– Між селянами й Замком не така вже й велика різниця, – сказав учитель.

– Можливо, – погодився К. – Це нічого не міняє в моїй ситуації. Чи міг би я зайти до вас?

– Я живу на Шваненгасе, біля м'ясника.

У цій фразі прозвучало радше звичайне повідомлення адреси, ніж запрошення, але К. сказав:

– Добре, я прийду.

Учитель кивнув і рушив далі разом із дітьми, які відразу

ж знову почали галасувати. Незабаром вони зникли в провулку, що круто спускався донизу.

Але К. не міг зосередитися, розмова розізлила його. Уперше з часу свого прибуття він відчув справжню втому. Далека дорога, як здавалося досі, зовсім не втомила його, він спокійно собі йшов день у день, крок за кроком. Лише тепер дали про себе знати, і то дуже невчасно, наслідки цієї величезної перевтоми. Йому дуже хотілося знайти нових знайомих, але спілкування з кожною новою людиною лише посилювало його втому. Якщо у своєму сьогоднішньому стані він примусить себе прогулятися хоча б до входу в Замок, цього буде більш ніж достатньо.

Тож він знову вирушив уперед, але перед ним лежав довгий шлях. Головна сільська вулиця, якою він ішов, не прямувала до замкової гори, а лише підступала до неї, а потім, наче навмисне, повертала і, не надто віддаляючись од Замку, все ж до нього не наближалася. Кожної миті К. сподівався, що вулиця нарешті приведе до Замку, і тільки ця надія примушувала його рухатися далі. З огляду на свою втому він боявся збочити з дороги, а крім того, його вразило, яке велике Село, що йому не видно було кінця-краю, – уздовж вулиці з'являлися нові й нові крихітні будиночки, замерзлі віконні шиби, сніг і безлюддя, – врешті він вирвався з цупких обіймів вулиці, і його проковтнув вузький провулок, де сніг був ще глибшим. Ставало все важче витягувати ноги, що раз по раз угрузали, виступив піт, і раптом К. зупинився, не в

змозі йти далі.

Зрештою, він не був сам-один, справа і зліва стояли селянські хатини. Він зліпив сніжку і кинув її у вікно. Одразу ж відчинилися двері – перші відчинені двері за весь час прогулянки Селом, – у проході стояв привітний старий селянин у брунатному кожусі, голова якого схилилася набік від слабості.

– Чи можу я у вас трохи перепочити? – запитав К. – Я дуже втомився.

Він не почув, що сказав старий, лише вдячно подивився на дошку, яку просунули йому назустріч і яка вирятувала його зі снігу, потім зробив кілька кроків і опинився в хатині.

Велика світлиця була слабо освітлена. Після вулиці спочатку важко було щось розгледіти. К. перечепився через корито, жіноча рука підтримала його. З одного кутка долинав дитячий вереск. З іншого виповзала пара і перетворювала присмерк на темряву. К. стояв, ніби оповитий хмарами.

– Та він п'яний, – сказав хтось.

– Хто ви? – владно крикнув чийсь голос, а потім звернувся до старого: – Навіщо ти його привів? Хіба можна пускати всіх, хто волочиться по вулиці?

– Я землемір графа, – сказав К., ніби виправдовуючись перед усе ще невидимими.

– О, то це землемір, – сказав жіночий голос, і запанувала цілковита тиша.

– Ви мене знаєте? – запитав К.

– Звичайно, – коротко відповів той самий голос. Але те, що вони знали К., здається, не додавало йому авторитету.

Нарешті пара трохи розсіялася, і К. зміг роззирнутися довкола. Виглядало на те, що сьогодні всі милися. Біля дверей прали. Але пара виповзала не звідти, а з іншого кутка, де у величезних дерев'яних ночвах, завбільшки зо два ліжка, таких великих К. ще не бачив, у паруючій воді купалися двоє чоловіків. Та ще більша несподіванка чекала на нього в правому кутку. Причому важко було збагнути, від чого виникає відчуття несподіванки. Слабке світло засніженої вулиці просочувалося крізь єдиний у задній стіні кімнати віконний отвір і падало на жінку, що втомлено напівлежала у високому кріслі, від цього її сукня набувала шовковистого блиску. На її грудях лежало немовля. Довкола неї бавилися діти, очевидно, селянські діти, але чомусь здавалося, що вона походить з іншого середовища. Напевно, хвороба і втома ушляхетнює навіть селянські обличчя.

– Сідайте! – сказав один із чоловіків, бородатий та вусатий, що важко дихав постійно роззявленим ротом і виглядав досить кумедно. Показуючи пальцем на скриню, він витяг руку з теплої води і оббризкав усе обличчя К. На скрині вже сидів старий, що впустив К., і дрімав. К. утішився, що нарешті може сісти. Більше ніхто ним не цікавився. Молода кругленька білявка, що прала в кориті, тихенько наспівувала за роботою, чоловіки в ночвах тупцяли на місці і поверталися, діти намагалися підійти до них, але їх постійно відганя-

ли водяними бризками, від яких не врятувався і К., жінка в кріслі лежала, мов нежива, не дивилася навіть на немовля в себе на грудях, а кудись угору.

К. довго спостерігав цю незмінну, гарну і сумну картину, але потім, напевно, заснув, а коли перелякано прокинувся від голосного крику, то тримав голову на плечі в старого. Чоловіки завершили купання і вдягнені стояли перед К., тепер у ночвах під наглядом білявки хлюпалися діти. Виявилось, що бородань із владним голосом не головний у цій парі. Другий, не набагато вищий і з меншою бородою, тихий чоловік із широкою статурою та вилицюватим обличчям, стояв із опущеною головою, відчувалося, що він звик думати повільно.

– Пане землемір, – сказав він. – Вам не можна тут залишатися. Вибачте за неввічливість.

– Я й не збирався залишатися, – сказав К. – Лише трохи перепочити. Відпочив і тепер піду.

– Ви, мабуть, дивуєтесь нашій негостинності, – сказав чоловік. – Але гостинність – це не наш звичай. Нам не потрібні гості.

К. посвіжішав після недовгого сну, знову зміг зосередитися і зрадів відвертості цих слів. Тепер він був здатен рухатися вільніше, перейшовся по кімнаті, спираючись на свою палицю, наблизився до жінки в кріслі, мимоволі зауважив, що найвищий із усіх присутніх.

– Ясна річ, – сказав К. – До чого б вам гості. Але час від часу хтось буває потрібен. Наприклад, такий, як я, землемір.

– Цього я не знаю, – повільно сказав чоловік. – Якщо вас покликали, отже, ви потрібні. Це, напевно, виняток. Але ми, маленькі люди, дотримуємося правил, у цьому нам не можна дорікнути.

– Ні, ні, – сказав К. – Я мушу вам тільки подякувати. Вам і всім, хто тут живе. І несподівано для всіх К. різко повернувся і вмить опинився перед жінкою в кріслі. Вона подивилася на чужинця втомленими голубими очима, її прозора шовкова хустка сягала їй до середини чола, немовля спало на її грудях.

– Хто ти? – запитав К.

Вона відповіла презирливо, незрозуміло було тільки, кого більше стосувалося її презирство – самого К. чи її ж власної відповіді:

– Я служниця із Замку.

Це тривало лише одну мить, а потім справа та зліва від К. опинилися обидва чоловіки і мовчки, але силоміць, так ніби не існувало інших методів порозуміння, посунули його до дверей. Старий із незрозумілих причин раптом радісно заплескав у долоні. Білявка також несподівано засміялася, а разом із нею й діти.

Невдовзі К. стояв на вулиці, а чоловіки спостерігали за ним із порогу. Знову почав падати сніг, але все одно вулиця здалася йому трохи світлішою, ніж перед тим. Бородатий нетерпляче крикнув:

– Куди ви збираєтеся йти? Сюди – дорога до Замку, туди

– до Села.

На це К. не відповів, але звернувся до другого, який видався йому ввічливішим навіть попри свою зверхність:

– Хто ви? Кому я маю дякувати за перепочинок?

– Я чинбар Лаземан, – прозвучало у відповідь. – Але дякувати нікому не потрібно.

– Добре, – сказав К. – Можливо, ми ще побачимося.

– Не думаю, – сказав чоловік. Цієї миті бородань підняв руку і вигукнув:

– Доброго дня, Артуре, доброго дня, Єреміє!

К. озирнувся, отже, в цьому Селі таки можна зустріти людей на вулицях! З боку Замку наближалося двоє молодих хлопців середнього зросту, обидва тендітні, у вузькому одязі і дуже схожі один на одного. Їхні обличчя були темно-смагляві, а гострі борідки такі чорні, що виділялися навіть на тлі цієї смаглявості. Зважаючи на стан дороги, вони йшли неймовірно швидко, ступаючи в такт худорлявими ногами.

– Що у вас? – крикнув бородань. Поспілкуватися з ними можна було лише криком, бо вони рухалися дуже швидко й не зупинялися.

– Справи! – крикнули вони у відповідь і посміхнулися.

– Де?

– У заїзді.

– Я теж туди іду! – крикнув К. голосніше за всіх, він дуже хотів, щоб ці двоє взяли його з собою. Знайомство з ними не обіцяло нічого особливого, але вони, швидше за все, бу-

ли непоганими і бадьорими супутниками. Та хлопці тільки кивнули у відповідь на слова К. і зникли з поля зору.

К. продовжував стояти і не мав ані найменшої охоти витягати ногу з-під снігу тільки для того, щоб відразу ж занурити її в іншу кучугуру. Чинбар та його товариш, задоволені, що вдалося остаточно витурити К., постійно озираючись, повільно прослизнули до хати крізь вузьку щілину напіввідчинених дверей. К. залишився сам у глибокому снігу. «Це була б непогана нагода для невеличкого розчарування, – подумав він, – якби я потрапив сюди випадково, а не свідомо».

Тут із лівого боку хати одчинилося віконце, зачиненим воно здавалося темно-синім, можливо, через блиск снігу, і було таким крихітним, що не вмещало навіть обличчя того, хто визирав назовні, а тільки очі, старечі карі очі.

– Він стоїть там. – К. почув тремтячий жіночий голос.

– Це землемір, – додав чоловічий.

Потім чоловік підійшов до вікна і запитав без неприязні, але тоном, що наголошував на необхідності дотримання порядку на вулиці перед його вікном:

– На кого ви чекаєте?

– На санчата, які мене заберуть, – сказав К.

– Сюди не приїдуть ніякі санчата, – заперечив чоловік. –

Тут ніхто не їздить.

– Але ж це вулиця, яка веде до Замку, – наполягав К.

– Це не має значення, – незворушно повторив чоловік. –

Тут ніхто не їздить.

Тоді обоє замовкли. Але чоловік напевно ще обмірковував щось, бо не зачиняв вікна, з якого виповзала пара.

– Погана дорога, – підказав йому К.

Але той тільки буркнув:

– Саме так.

Та за якусь мить додав:

– Якщо хочете, я відвезу вас на своїх санчатах.

– Зробіть це, будь ласка, – радісно погодився К. – Скільки це коштуватиме?

– Ніскільки, – відповів чоловік.

К. дуже здивувався.

– Ви ж землемір, – пояснив чоловік, – і належите до Замку. Куди б ви хотіли їхати?

– До Замку, – швидко відповів К.

– Тоді я не поїду, – сказав чоловік.

– Але ж я належу до Замку, – повторив К. слова чоловіка.

– Можливо, – сказав той незворушно.

– Тоді відвезіть мене до заїзду, – попросив К.

– Добре, – погодився чоловік. – Зараз витягну сани.

Усе це справляло враження не так підкресленої ввічливості, як егоїстичного, наполегливого, зляканого, майже педантичного прагнення позбутися К. із вулиці перед своїм будинком.

Відчинилися ворота, і охляла конячка вивезла невеликі сани для легких вантажів, пласкі, зовсім без сидіння; слідом, накульгуючи, з'явився зігнутий, кволий, застуджений чоло-

вік із червоним, запухлим, виснаженим і худорлявим обличчям, яке, закутане у вовняну хустину, виглядало ще меншим. Чоловік виглядав на геть хворого і вийшов надвір, мабуть, лише з метою відвезти геть непроханого гостя. На відповідне зауваження К. він лише махнув рукою. Від нього К. довідався тільки те, що він візник на ім'я Герштекер, а такі незручні сани взяв тому, що вони стояли найближче, а витягування якихось кращих забрало б надто багато часу.

– Сідайте, – сказав він і показав нагайкою на місце ззаду на санях.

– Я сяду біля вас, – сказав К.

– Я піду пішки, – сказав Герштекер.

– Чому? – запитав К.

– Я піду пішки, – повторив Герштекер і закашлявся так сильно, що аж захитався і змушений був міцно вперти-ся ногами в сніг, а руками триматися за сани. К. мовчки сів на сани, кашель потроху заспокоївся, і вони поїхали.

Замок нагорі, до якого К. сьогодні мав намір потрапити, чомусь раптом почав здаватися дивовижно темним і знову віддалявся. І тут ніби на знак того, що це прощання лише тимчасове, радісно та окрилено зазвучав дзвін і примусив серце битися швидше принаймні на коротку мить, так, ніби йому загрожувало здійснення того, до чого воно несвідомо прагнуло, бо дзвін цей був і тужливим. Але незабаром великий дзвін затих, його заступив менший, слабший і монотонніший звук, можливо, цей другий дзвін також був нагорі, а

може, – в Селі. Цей звук більше пасував до повільного просування в товаристві понурого, але невблаганного візника.

– Послухай! – раптом вигукнув К., коли вони були вже поблизу церкви і до заїзду залишалося не так далеко, тож К. міг дозволити собі необережність. – Я дивуюся, що ти наважився везти мене під власну відповідальність, а дозвіл у тебе є?

Герштекер не реагував і продовжував спокійно крокувати поряд із конячкою.

– Гей! – знову крикнув К., зібрав трохи снігу з санчат, зробив сніжку і влучив нею Герштекерові у вуха. Той зупинився і повернувся; коли К. побачив його зблизька, – сани ще трохи проїхали, – цю зігнуту, трохи спотворену чимось постать, червоне втомлене дрібне обличчя з якимись різними щоклами, – однією пласкою, а другою запалою, цей роззявлений розгублений рот, у якому стирчало лише кілька зубів, – К. змушений був зі співчуття повторити те, що раніше сказав із злості. Чи не матиме Герштекер неприємностей за те, що транспортує К.?

– Чого ти хочеш? – запитав Герштекер із нерозумінням, але, не чекаючи пояснень, прикрикнув на конячку, і вони поїхали далі.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Поки вони їхали до заїзду, вже майже стемніло. К. упізнав поворот дороги і дуже здивувався цій несподіваній темряві. Невже він був відсутній так довго? Йому здалося, що це тривало не більше однієї-двох годин, виходив він уранці і досі не хотів їсти, а крім того, ще зовсім недавно було зовсім світло, навіть не починало сутеніти, і ось уже цілком темно. «Короткі дні, короткі дні!» – сказав він сам до себе, зліз із санчат і пішов до заїзду.

Угорі на сходах ганку стояв господар, який дуже зрадів поверненню К. і освітлював дорогу ліхтарем. Згадавши про візника, К. зупинився, десь у темряві почувся кашель, який напевно належав візникові. Мабуть, вони невдовзі побачаться. Коли К. піднявся до господаря і шанобливо привітався, то зауважив, що біля дверей стоять двоє чоловіків. Він узяв із рук господаря ліхтар і посвітив на них. Це були ті, кого він уже зустрічав сьогодні, їх звали Артур та Єремія. Вони віддали честь. Згадавши роки, проведені у війську, ці щасливі часи, К. засміявся.

- Хто ви? – запитав і перевів погляд із одного на другого.
- Ваші помічники, – відповіли вони.
- Це помічники, – тихо підтвердив господар.
- Як? – запитав К. – Ви – мої старі помічники, які мали приїхати після мене і на яких я чекаю?

Вони підтвердили.

– Гаразд, – сказав К., трохи подумавши. – Добре, що ви приїхали. До речі, – продовжив після невеликої паузи, – ви сильно запізнилися. Це недбальство з вашого боку.

– Це досить далеко, – сказав один.

– Досить далеко, – повторив К., – але я зустрів вас дорогою із Замку.

– Так, – сказали вони без детальніших пояснень.

– Де інструменти? – запитав К.

– У нас немає, – відповіли вони.

– Інструменти, які я вам довірив, – уточнив К.

– У нас немає, – повторили вони.

– Ну що за люди! – обурився К. – Ви вмієте міряти землю?

– Ні, – зізналися помічники.

– Але якщо ви мої старі помічники, то мусите вміти, – сказав К. і підштовхнув їх поперед себе до будинку.

Вони сиділи втрьох і мовчки пили пиво в заїзді за невеличким столом. К. – посередині, справа і зліва його помічники. У залі, як і вчора ввечері, був зайнятий окрім їхнього лише один стіл, за ним сиділи селяни.

– Важко з вами, – сказав К. і вкотре вже порівняв їхні обличчя. – Як я маю вас розрізняти? У вас тільки імена різні, а все решта схоже, як... – він мимоволі затнувся, але потім продовжив: – У всьому решта ви схожі між собою, як змії.

Вони засміялися.

– Нас завжди без проблем розрізняли, – сказали вони, ви-

правдовуючись.

– Я вам вірю, – сказав К. – Бо сам був свідком цього, але я бачу вас своїми очима, і вони вас не розрізняють. Тому я буду поводитися з вами, як із однією людиною, і називатиму Артур, так звати одного з вас, тебе, чи не так? – запитав К. одного з помічників.

– Ні, – сказав той. – Мене звати Єремія.

– Це не має значення, – сказав К. – Я називатиму вас обох Артурами. Якщо я пошлю куди-небудь Артура, ви підете вдвох, дам Артурові якесь завдання, ви виконуватимете його разом, це матиме суттєвий недолік, бо я не зможу використовувати вас для різних робіт, зате буде й перевага, бо за все, вам довірене, будете відповідати разом і нероздільно. Як саме ви поділите між собою роботу, мені все одно, але спихати один на другого вам не вдасться, я цього не слухатиму, бо ви для мене – одна людина.

Вони трохи подумали і сказали:

– Це для нас було б украй неприємно.

– Ясна річ, – сказав К. – Це й повинно бути вам неприємно, але так воно буде.

Уже кілька хвилин К. спостерігав за селянином, який кружляв довкола їхнього столу та ось нарешті наважився, підійшов до одного з помічників і хотів прошепотіти йому щось на вухо.

– Перепрошую, – сказав К., стукнув кулаком по столу і піднявся. – Це мої помічники, і в нас зараз нарада. Ніхто не

має права нам заважати.

– Прошу, прошу, – злякано сказав селянин і позадкував до свого товариства.

– За дотримуванням цього ви мусите стежити особливо пильно, – сказав К. і знову сів. – Вам не можна розмовляти ні з ким без мого дозволу. Я тут чужий, і якщо ви мої старі помічники, то ви також чужі. Тому ми троє мусимо триматися разом, згода?

Вони похапцем простягнули йому руки.

– Заберіть свої лапи, – сказав він. – Але мій наказ залишається чинним. Я іду спати й вам раджу зробити те саме. Сьогодні ми втратили робочий день, отже, завтра мусимо почати якомога швидше. Вам потрібно дістати сани для подорожі в Замок, і о шостій мусите чекати на мене тут, перед порогом.

– Добре, – сказав один.

Але другий утрутився:

– Ти кажеш «добре», хоча знаєш, що це неможливо.

– Тихо, – сказав К. – Ви, здається, починаєте відрізнятись один від одного.

Але перший також сказав:

– Він має рацію, без дозволу жоден чужинець не має права зайти в Замок.

– А де потрібно взяти дозвіл?

– Не знаю, можливо, в каштеляна.

– Тож ми зателефонуємо туди, беріться за роботу і негай-

но телефонуйте каштелянові!

Вони пішли до апарату і попросили з'єднати, – обое просто зі шкіри лізли, щоб показати, як стараються догодити, – потім запитали, чи можна їм разом із К. завтра відвідати Замок. «Ні» у слухавці було таким гучним, що долетіло навіть до вух К. Але відповідь була ще більш вичерпною і звучала так: «Ні завтра, ні в будь-який інший день».

– Я сам подзвону, – сказав К. і встав.

Досі у залі майже не звертали уваги на К. і його помічників, якщо не рахувати сутички з селянином, але після цієї фрази до них повернулися всі голови. Присутні піднялися разом із К., і попри намагання господаря затримати їх, вишикувалися півколом біля телефону. Серед них переважала думка, що К. не отримає жодної відповіді. К. довелося попросити їх затихнути, їхньої думки він узагалі не питав.

Звук зуммера у слухавці був дивним, К. ніколи раніше не чув нічого подібного. Це було схоже на гудіння багатьох дитячих голосів, чи навіть не гудіння, а спів, що долинає звідкись іздалеку, дуже здалеку, так ніби з цього звуку в якийсь неможливий спосіб формується один високий, але сильний голос, і так сильно б'є у вухо, наче намагається проникнути не лише всередину нещасного слухового органу, а кудись іще глибше. К. слухав, навіть не намагаючись зателефонувати. Сперся лівим ліктем на телефонний апарат і слухав.

Невідомо, як довго він так простояв, аж поки господар не

смикнув його за полу зі словами, що до нього прийшов вістовий.

– Геть! – вигукнув К., утративши контроль над собою. Можливо, це стосувалося когось у слухавці, бо там раптом озвалися. Відбулася наступна розмова:

– Освальд слухає вас, із ким я розмовляю? – запитав суворий зверхній голос. К. почув у ньому невеличкий мовний дефект, який намагалися приховати цією підкресленою суворістю. К. вагався, чи варто йому себе називати, бо був безборонним перед телефонним апаратом, чоловік на тому кінці дроту міг накричати на нього й кинути слухавку, таким чином К., здається, перекрив собі досить важливий шлях. Нерішучість К. посилила нетерплячість його співрозмовника.

– Хто там? – повторив той і додав: – Я був би дуже вдячний, якби звідти трохи менше дзвонили, щойно нас уже турбували.

К. не відреагував на це зауваження і раптом прийняв рішення:

– Телефонуйте помічник пана землеміра.

– Який помічник? Який пан? Який землемір?

К. пригадав собі вчорашню телефонну розмову.

– Запитайте Фріца, – коротко сказав він і здивовано зауважив, що це подіяло.

Але ще більше він був здивований від організованості тамтешніх слуг. Відповідь була:

– Я вже знаю. Вічно цей землемір. Добре, добре. Що далі? Який помічник?

– Йозеф, – сказав К.

Йому трохи заважало перешіптування селян у нього за спиною, здається, вони засуджували те, що він неправильно себе назвав. Але К. не мав часу займатися ними, розмова вимагала великих зусиль.

– Йозеф? – прозвучало питання у відповідь. – Помічники називаються, – невеличка пауза, очевидно, він запитав імена в когось іншого, – Артур і Єремія.

– Це нові помічники, – сказав К.

– Ні, це старі.

– Це нові, а я старий, я прибув сьогодні за паном землеміром.

– Ні, – крикнули в слухавці.

– Тоді хто ж я? – запитав К. спокійно, як і досі.

І за мить та сама людина із тим-таки дефектом мовлення сказала:

– Ти – старий помічник, – але цього разу голос був інший, глибший, у ньому з'явилося більше поваги.

К. услухався у звучання голосу і майже прослухав питання:

– Чого ти хочеш?

Він би із задоволенням поклав слухавку. Від цієї розмови вже можна було нічого не чекати. Але змушений щось казати, він запитав скоромовкою:

– Коли мій господар може прийти до Замку?

– Ніколи, – прозвучала відповідь.

– Добре, – сказав К. і поклав слухавку.

Селяни підступили вже зовсім впритул. Помічники ко-со позирали на К. і намагалися не підпустити селян надто близько. Але все це робилося тільки задля годиться, бо селяни, задоволені результатом розмови, потроху відступали. Тут їхню групу ззаду розділив чоловік, який рішучим кроком підійшов до К., уклонився і дав йому листа. К. взяв листа до рук і подивився на вістового, це видалося йому на ту мить важливішим. Вістовий був разюче схожий на помічників, – такий самий стрункий, у вузькому вбранні, такий самий швидкий і спритний у рухах, але все-таки інший. Краще б йому в помічники дали цього хлопця! Він трохи нагадував К. жінку з немовлям у хатині чинбаря. Убраний у майже все біле, ясна річ, не шовкове, а зимове, як і в усіх довкола, але його одяг мав у собі витонченість та святковість, притаманну шовку. Обличчя посланця було світлим і відкритим, очі – величезними. У посмішці промайнуло заохочення, яке він невдало спробував приховати, провівши рукою по обличчю.

– Хто ти? – запитав К.

– Мене звати Варнава, – відповів той. – Я – вістовий.

Його губи рухалися під час розмови м'яко, хоча водночас дуже по-чоловічому.

– Тобі тут подобається? – запитав К. і показав на селян, які все ще не втратили цікавості до нього. Їхні черепи вигля-

дали так, ніби по них били зверху аж до сплющення, а риси обличчя здавалися сформованими внаслідок биття, вони пороззявляли роти із набряклими губами і то втуплювалися в К., то відволікалися на щось інше, їхні погляди безцільно блукали довкола і раптом зупинялися, прилипали до якогось випадкового предмета. Далі К. показав на помічників, які обійняли один одного, притислися щоками і посміхалися чи то напівсором'язливо, чи то напівзнущально, показав на всю свою свиту, нав'язану йому випадковими обставинами, і, сподіваючись на таку потрібну йому зараз довіру, очікував, що Варнава раз і назавжди збагне різницю між К. і всіма цими людьми. Але Варнава цілком щиро, й це було помітно, не зрозумів питання, він лише чемно прослухав його, як вишколений слуга слухає кожне слово свого господаря, слухняно озирнувся довкола, помахав рукою знайомим, обмінявся кількома словами з помічниками, і все це вільно та невимушено, хоча при цьому він і тримався окремо від усіх. К. відчув, що його поставили на місце, хоча й не присоромили, і взявся до принесеного листа, відкрив його. У листі було написано:

«Шановний пане! Як вам уже відомо, вас прийняли на службу до Замку. Вашим безпосереднім начальником буде сільський староста, від якого ви довідаєтеся про всі деталі вашої роботи, а також умови оплати, перед ним ви повинні будете звітувати про виконану роботу. Але я особисто також не втрачатиму вас із поля зору. Варнава, який передав

вам цього листа, час від часу навідуватиметься до вас і передаватиме мені ваші побажання. Я завжди готовий допомогти вам у всьому, наскільки зможу. Я зацікавлений у тому, щоб працівники Замку були задоволені». Далі стояв нечіткий підпис, а біля нього друкованими літерами: «Начальник канцелярії».

– Зачекай! – звернувся К. до Варнави, і той вклонився.

Потім К. покликав господаря і попросив про можливість перечитати листа наодинці в якійсь вільній кімнаті. К. спохопився, що Варнава всього-на-всього вістовий, хоча й викликає до себе довіру, та замовив хлопцеві пиво. При цьому звернув увагу на його реакцію: Варнава прийняв кухоль дуже радо і відразу ж узявся пити. Тоді К. пішов із подарем. У заїзді знайшлася лише одна крихітна вільна кімнатка під дахом, але навіть і з нею виникли проблеми, бо досі там спали дві служниці, яких тепер потрібно було кудись переселити. Окрім того, що з кімнати забрали служниць, більше там нічого не змінилося, єдине ліжко не було застелене, на ньому лежало кілька подушок та попона, що залишилися ще від попередніх мешканців. На стінах – репродукції на релігійні теми і світлини солдатів. Тут навіть не провітрили, очевидно, сподівалися, що новий гість прибув ненадовго, і не докладали жодних зусиль, щоб затримати його. Але К. на все погодився, закутався в попону, сів до столу і при свічці прочитав листа ще раз.

Текст був неоднорідним, у деяких місцях К. вважали віль-

ною людиною, з чією волею рахуються, наприклад, у звертанні, а також у реченні, де йшлося про його побажання. Але були й фрази, у яких відкрито або приховано його трактували як дрібного, з позиції начальства майже непомітного працівника, і керівництво повинно було напружитися, щоб «не втрачати його з поля зору». Його безпосереднім керівником був сільський староста, і він навіть зобов'язаний перед ним звітувати, єдиним колегою ймовірно мав би стати сільський поліцай. Усе це, без сумніву, суперечило одне одному, і то настільки очевидно, що, мабуть, так було зроблено навмисне. К. ні на мить не дозволив собі божевільного припущення, що той, хто писав листа, був непевний свого ставлення, вагався, в уяві К. це було несумісно з такою поважною установою. Він більше схилився вбачати тут наданий йому вибір, а вже він мав би самостійно визначитися, як трактувати сказане в листі. Можна стати справжнім селянином і мати певний, постійно підкреслюваний, хоча й цілком умовний зв'язок із Замком. Або ж навпаки, лише умовно вважатись одним із селян, а насправді узгоджувати всю свою роботу із вказівками, що їх передаватиме Варнава. К. ні на мить не засумнівався у своєму виборі, він не вагався б навіть у тому випадку, якби за весь час, проведений у Селі, ще так нічого й не збагнув. Тільки як селянин, якомога більше віддалений од Замку, міг він чогось досягнути в Замку. Ті люди в Селі, які все ще йому не довіряють, почнуть розмовляти з ним по-іншому, коли він стане якщо не їхнім другом, то хоча б односельцем,

коли перестане відрізнятися од Герштекера чи Лаземана, а так мусить статися чимшвидше, бо від цього залежить його подальша доля. І тоді перед ним раптом відкриються всі шляхи, які залишаться не лише закритими, а й невидимими, якщо він розраховуватиме на милість начальства. Але існувала ще одна небезпека, підкреслена в листі, там говорилося про неї зловтішно, так ніби уникнути цього не вдасться. Це був статус зарахованого на службу. Робота, начальник, праця, оплата, звіт, посада – таких слів у листі було більш ніж достатньо, і навіть коли йшлося про речі більш особисті, про них говорилося з тієї ж точки зору. Якщо К. хотів найнятися на роботу, він мав на це право, але остаточно, без жодних інших перспектив. К. усвідомлював, що на нього не будуть тиснути і змушувати, цього він не боявся, тим більше тут, у Селі, але тягар неприємного оточення, необхідність звикнути до розчарувань, гнітючість непомітного впливу кожної прожитої так миті – цього він побоювався, але з цією небезпекою він повинен наважитися на боротьбу. У листі також не замовчувалося того, що К. вже дозволив собі нахабство зробити перший напад в оголошеній війні, якщо війну таки оголошено. Натяк був дуже тонкий, і лише неспокійне сумління, неспокійне, не йдеться про нечисте, – могло зауважити ці чотири слова «як ви вже знаєте», що стосувалися його зарахування на службу. К. дав про себе знати, і з цієї миті, як зазначалося в листі, він усвідомлював, що його зараховано.

К. зняв картину зі стіни і причепив на цвяшок листа, він

житиме в цій кімнаті, отже, лист також повинен бути тут.

Потім він спустився до загального залу. Варнава сидів із помічниками за одним столом.

– Ось і ти, – сказав К. просто так, бо радий був побачити Варнаву.

Той відразу підхопився. Щойно К. зайшов, селяни теж повставали, щоб підійти ближче, вони вже звикли постійно ходити за К.

– Чого ви весь час від мене хочете? – вигукнув К.

Вони не образилися і повільно повернулися на свої місця. Один із них, відходячи, сказав на своє виправдання з якоюсь незрозумілою посмішкою, що відбилась і на інших обличчях:

– Щоразу якісь новини. – І він облизав губи, так ніби новини можна було з'їсти.

К. не сказав нічого на знак примирення, він вирішив, що буде непогано, коли вони матимуть до нього трохи більше поваги, але не встиг сісти поряд із Варнавою, як відчув чиєсь дихання в себе за спиною; селянин прийшов буцімто за сіллю, але К. так розлютився й тупнув ногою, що той пішов геть без сільнички. Було й справді неважко примусити К. втратити контроль над собою, вистачало напустити на нього селян, їхнє нав'язливе співчуття дратувало більше, ніж замкнутість інших, але це також була замкнутість, бо якби К. вирішив сісти за один стіл із селянами, вони швидше за все пересіли б за інший. Тільки присутність Варнави стримувала його.

го від скандалу. Але він усе-таки загрозово повернувся до присутніх, а вони теж дивилися в його бік. Коли він побачив, як вони всі разом сидять на своїх місцях, не розмовляючи один із одним, не пов'язані між собою, об'єднані тільки цим поглядом на К., йому здалося, що вони переслідували його зовсім не зі зла. Можливо, вони справді хотіли щось від нього, просто не знали, як це сказати. Або причина криється в поширеній тут дитинній поведінці, хіба не по-дитячому виглядав господар, який тримав обома руками пиво, що його ніс комусь із відвідувачів, а потім застиг і дивився на К. так уважно, що навіть не почув, як його кликала дружина, визирнувши з кухонного віконця. Трохи заспокоєний, К. повернувся до Варнави, він би з радістю позбувся товариства помічників, але не міг знайти для цього відповідної підстави. Зрештою, вони мовчки втупилися кожен у своє пиво.

– Я прочитав листа, – почав К. – Ти знаєш зміст?

– Ні, – відповів Варнава, його погляд говорив більше, ніж слова.

Можливо, К. помилявся, приписуючи йому надто багато хорошого, а селянам – поганого, але присутність Варнави тішила К.

– У листі йдеться й про тебе – ти повинен час від часу передавати мої повідомлення керівництву і навпаки, тому я подумав, що ти знаєш зміст.

– Мені наказали, – пояснив Варнава, – тільки передати листа, зачекати, поки його прочитають і, якщо буде необхід-

ність, принести назад письмову чи усну відповідь.

– Добре, – сказав К. – Немає необхідності записувати, передай панові начальнику, – як його там звати? Я не зміг прочитати підпис.

– Кламм, – відповів Варнава.

– Отже, передай панові Кламму мою подяку за те, що мене зарахували на службу, а також за його люб'язність, яку я дуже ціную, тим більше, що я ще нічим себе не проявив. Я готовий виконувати будь-які його вказівки. Особливих побажань у мене сьогодні немає.

Варнава все уважно вислухав і попросив дозволу повторити повідомлення. К. дозволив йому, і Варнава повторив усе слово в слово. Потім устав, щоб попрощатися.

Досі К. уважно стежив за тим, як реагує Варнава на його слова, а тепер подивився на нього ще раз. Вони були приблизно одного зросту, але здавалося, ніби посланець дивиться на К. згори донизу, хоча робить це з дуже покірним виразом обличчя, хлопець узагалі не виглядав на здатного принижувати когось. Зрештою, він був лише вістовим, не знав змісту листів, які розносив, але сам його погляд, його посмішка, його хода теж несли в собі якийсь повідомлення, навіть якщо він про це не здогадувався. І К. подав йому руку, чим явно здивував, Варнава збирався обмежитися звичайним поклоном.

Перед тим як відчинити двері, він іще трохи постояв, спершись плечем об одвірок, і оглянув кімнату поглядом,

що вже не стосувався нікого конкретного. Відразу після його виходу К. сказав помічникам:

– Я принесу з кімнати свої нотатки, і ми обговоримо план роботи.

Вони хотіли супроводжувати його, але К. їх зупинив:

– Залиштеся!

Попри це вони таки збиралися піти за ним, і К. змушений був повторити свій наказ суворіше. У коридорі Варнави уже не було, хоча він щойно вийшов. Перед будинком випав свіжий сніг, але і там К. не побачив хлопця. Він покликав:

– Варнаво!

Відповіді не було. Можливо, він ще десь у заїзді? Напевно, так воно і є. К. ще раз з усієї сили прокричав ім'я. Звук прогуркотів у темряву. І здалеку ледь чутно пролунала відповідь. Отже, Варнава був уже аж так далеко. К. прокричав йому у відповідь і вирушив назустріч; там, де вони побачили одне одного, заїзду вже не було видно.

– Варнаво, – сказав К. і не зміг стримати тремтіння в голосі. – Я хотів тобі ще щось сказати. Я подумав, що мені буде досить незручно залежати від твоїх принагідних візитів, якщо я потребуватиму чогось із Замку. Якби, наприклад, зараз я тебе вже не наздогнав, – ти просто літаєш, я думав, що ти ще не вийшов, – хто знає, скільки мені б довелося чекати на твій наступний прихід.

– Ти можеш попросити керівництво, – сказав Варнава, – щоб я приходив у призначені тобою години.

– Цього теж недостатньо, – сказав К. – Можливо, мені цілий рік не буде що передати, а через чверть години після твого відходу трапиться невідкладна справа.

– То що, мені переказати керівництву, щоб між вами налагодили інший зв'язок, не через мене?

– Ні, ні, – сказав К. – Я згадав про це між іншим, цього разу я тебе, на щастя, наздогнав.

– Може, нам слід повернутися назад до заїзду, щоб ти міг дати мені нове доручення?

І він зробив крок у напрямку до заїзду.

– Варнаво, – сказав К. – У цьому немає потреби, я пройдуся трохи з тобою.

– Чому ти не хочеш іти до шинку? – запитав Варнава.

– Мене дратують люди всередині, – відповів К. – Ти ж сам бачив, які настирливі ці селяни.

– Але ж ми можемо піти до твоєї кімнати, – запропонував Варнава.

– Це кімната служниць, – заперечив К. – Там брудно і душно; щоб не залишатися в ній, я вирішив пройтися трохи з тобою, – додав К., щоб остаточно перемогти свої вагання. – Візьми мене під руку, ти йдеш упевненіше, ніж я.

І К. вчепився в його лікоть. Було зовсім темно, обличчя свого супутника К. взагалі не бачив, а постать виднілася дуже нечітко, його руку він знайшов навпомацки. Варнава не заперечував, і вони пішли геть від заїзду. К. відчував, що як би не намагався, не може йти так само швидко, як Варнава,

і затримує його. За інших обставин через цю дрібницю вже все було б утрачено, особливо в провулках, схожих на той, що в ньому К. застряг у снігу сьогодні вранці, тепер у нього був Варнава, який міг витягти його на собі. Але він відганяв геть такі думки, йому подобалося, що Варнава мовчить, бо це означало, що й для нього на цю мить немає нічого важливішого, аніж спільне просування вперед.

Вони йшли, але К. не орієнтувався, куди саме, не міг нічого впізнати. Навіть те, чи пройшли вони вже повз церкву, залишалось для нього таємницею. Зусилля, яких доводилося докладати для того, щоб іти вперед, забирали в нього здатність мислити. Думки не зосереджувалися на меті їхньої подорожі, а плуталися. Час від часу він згадував рідну домівку, і ці спогади переповнювали його. Там також у центрі села стояла церква, з одного боку біля неї примостилося старе кладовище, оточене високим муром. Лише кілька хлопців змогли видертися на цей мур, але К. не став одним із них. Діти хотіли побувати на мурі не з цікавості, адже на цвинтарі для них уже не залишилося таємниць після того, як вони не раз заходили туди крізь маленькі заграбовані ворітця. Гладенький і високий мур приваблював їх своєю недосяжністю, і вони прагнули вилізти на нього. Одного ранку порожню і тиху площу заливало світло. К. не бачив цю площу такою ні до того, ні згодом. І раптом навдивовижу легко, на тому самому місці, де він стільки разів здавався і відступав, він із першої ж спроби видерся нагору, тримаючи в зубах невеличкий пра-

порець. Камінці з-під його ніг ще сипалися донизу, а він уже був нагорі. Установив прапорець, вітер напнув полотнище, хлопець подивився вниз, потім довкола і навіть через плече на вкопані в землю хрести; цієї миті не було на світі нікого більшого за нього. Учитель, який випадково проходив повз, зігнав К. донизу суворим поглядом. Зістрибуючи донизу, К. поранив коліно і ледь дістався додому, але таки побував на мурі. Відчуття цієї перемоги, як тоді здавалося, дасть йому опору на все життя, і це не була аж така дурна думка, бо зараз, через багато років, у цю засніжену ніч, поряд із Варнавою, йому допоміг саме цей спогад.

Він сильніше вчепився в руку Варнави – той майже тягнув його, обидва продовжували мовчати. Що стосується напрямку їхнього руху, то наскільки К. міг здогадуватися з вигляду дороги, вони ще не повернули в жоден провулок. Подумки він присягнувся, що ніякі труднощі, навіть страх перед зворотним шляхом, не зупинять його. Його сили мало б вистачити на те, щоб дати себе дотягнути. Чи ця дорога може бути нескінченною? У денному світлі Замок виглядав досить легкодоступною ціллю, а вістун мав би знати найкоротший шлях.

І тут Варнава зупинився. Де вони? Далі дороги немає? Варнава попрощається з К.? Це йому не вдасться. К. так міцно вчепився в руку Варнави, що заболіла його власна рука. Чи, можливо, сталося неймовірне, і вони вже в Замку або ж перед його ворітьми? Але ж вони жодного разу не підій-

малися вгору, як здалося К. Чи Варнава провів його якоюсь стежкою, що підіймається непомітно?

– Де ми? – тихо запитав К. більше себе, ніж свого супутника.

– Удома, – відповів Варнава.

– Удома?

– Тепер, пане, вважай, не послизнися, починається спуск.

– Спуск?

– Лише кілька кроків, – додав він і вже стукав у двері.

Двері їм відчинила якась дівчина, і вони опинилися на порозі великої хати майже в повній темряві, крихітна гасова лампа висіла десь далеко всередині, зліва над столом.

– Хто це з тобою, Варнаво? – запитала дівчина.

– Землемір, – відповів той.

– Землемір, – повторила дівчина голосніше, звертаючись до людей за столом.

З-за столу піднялися двоє старих людей, чоловік і жінка, та ще одна дівчина. Вони привіталися з К. Варнава познайомив К. з усіма – це були його батьки та сестри Ольга й Амалія. К. неуважно глянув у їхній бік, з нього зняли мокре пальто і повісили сушитися біля пічки, він не пручався.

Отже, не вони опинилися вдома, а лише Варнава. Але чому вони прийшли сюди? К. відвів Варнаву вбік і запитав:

– Чому ти пішов додому? Чи ви живете поблизу Замку?

– Поблизу Замку? – повторив Варнава, ніби не зрозумів.

– Варнаво, – сказав К. – Ти ж хотів іти з кнайпи до Замку.

– Ні, пане, – заперечив Варнава. – Я хотів іти додому. До Замку я піду аж завтра вранці, я ніколи там не ночую.

– Отже, ти не збирався йти до Замку, а лише сюди? – по-смішка Варнави вже не здавалася К. такою підбадьорливою, та й сам вістовий виглядав уже не так привабливо. – Чому ж ти мені нічого не сказав?

– Ти не питаєш, пане, – сказав Варнава. – Ти збирався дати мені доручення, але не хотів зробити цього ні в кнайпі, ні у своїй кімнаті, тож я подумав, що це можна без перешкод зробити в моїх батьків. Якщо ти накажеш, вони зараз вийдуть із кімнати; ти можеш також тут переночувати, якщо тобі в нас більше подобається. Я зробив щось не так?

К. не відповів. Отже, трапилося непорозуміння, підступна, каверзна помилка, а К. йому цілком довірився. Дав себе зачарувати цій блискучій, наче шовк, куртці, яку він зараз розстібає, а під нею з'являється сіра, брудна, в багатьох місцях позашивана сорочка з грубого полотна, яка обтягує могутній і незграбний торс наймита. І вся довколишня атмосфера не лише відповідала цьому враженню, а ще й погіршувала його. Старий батько, хворий на подагру, пересувався, обмацуючи предмети руками, його ноги майже не згиналися, і він міг лише дуже повільно совгати ними. Мати зі складеними на грудях руками теж могла ступати лише дрібними кроками через свою неймовірну повноту. І батько, і мати вийшли зі свого кутка до К. відразу, щойно гість переступив поріг, але досі не могли подолати цієї незначної відстані. Бі-

ляві сестри, схожі між собою й до Варнави, але з грубішими рисами обличчя, міцні і сильні служниці, вони стояли біля прибульців і чекали від К. якогось привітання. Та К. не міг нічого з себе видушити. Він думав, що кожен тут, у Селі, важливий для нього, і це була правда, але вона не стосувалася людей, що стояли перед ним, ці люди його не обходили. Якби він був здатен самотійно подолати дорогу назад, до заїзду, він уже пішов би геть. Можливість потрапити до Замку вранці разом із Варнавою його не приваблювала. Зараз, уночі, непомічено, він би проникнув до Замку в супроводі Варнави. Але того Варнави, яким хлопець здавався досі, людини, найближчої К. з усіх, кого він наразі тут зустрів, і такої, що набагато тісніше пов'язана із Замком, ніж на це вказувала позірنا скромність її посади. Але з нащадком цієї сім'ї, яка вже сиділа за столом і з якою вістовий був одним цілим, з хлопцем, якому навіть не дозволялося ночувати в Замку, а це багато про що свідчить, з такою особою попід руку йти до Замку серед білого дня було неможливо, ця спроба виглядала б безнадійно смішною.

К. присів на підвіконня і вирішив, що проведе тут усю ніч і не прийме від цієї сім'ї більше жодних послуг. Люди в Селі, які відсилали його геть, або ті, що боялися його, здавалися зараз менш небезпечними, бо вони просто залишали його напризволяще, давали можливість зібратися з силами. А такі псевдопомічники, що замість привести його до Замку влаштовують невеличкий маскарад і ведуть до себе додому,

тільки відволікають і, свідомо чи мимоволі, підривають його сили. Він не відреагував, коли його покликали до столу, і залишився сидіти на підвіконні з похнюпленою головою.

Тоді встала Ольга, лагідніша з двох сестер, у ній була навіть якась дівоча несміливість, підійшла до К. і запросила його до столу. Там уже є хліб і сало, а пиво вона зараз принесе.

– Звідки? – запитав К.

– З шинку, – відповіла вона.

Це дуже підходило К. Він попросив її не приносити пива, а відпровадити його до шинку, бо він має там іще закінчити важливу роботу. Тут з'ясувалося, що вона йде не так далеко, не аж до його заїзду, а значно ближче, до «Панського двору». Але К. попросив її все одно відпровадити його, бо подумав собі, що, можливо, там знайдеться можливість переночувати; гірше за ліжко в цій хаті нічого бути не може. Ольга відповіла не відразу, спершу озирнулася на стіл. З-за столу встав її брат і закивав, погоджуючись:

– Якщо панові так хочеться.

Ця фраза мало не переконала К. відмовитися од своєї ідеї, бо якщо Варнава погоджується, отже, справа безнадійна. Але коли почали обговорювати питання, чи пустять К. до «Панського двору», і всі висловили сумнів, К. знову на поліг на бажанні йти разом з Ольгою, навіть не завдаючи собі клопоту вигадати для цього правдоподібну причину. Ця сімейка повинна сприймати його таким, як він є насправді, він

не відчував перед нею жодного сорому. Його трохи збивала з пантелику лише Амалія своїм серйозним, прямим, незворушним, можливо, навіть трохи тупуватим поглядом.

Недовгою дорогою до кнайпи К. міцно вчепився в руку Ольги, і вона тягнула його майже так само, як перед тим її брат, по-іншому К. не міг собі дати ради. Поки вони йшли, К. довідався, що ця кнайпа призначена тільки для чиновників із Замку, які їли, а часом навіть ночували там, якщо мали справи у Селі. Ольга розмовляла з К. тихо, ніби звирялася йому, з нею було приємно йти, майже як із її братом. К. не хотів піддаватися цій приємності, але відчуття було сильніше за нього.

Заїзд виглядав дуже схожим на той, що в ньому оселився К. У Селі взагалі не існувало великих зовнішніх відмінностей, зате дрібні відразу впадали в око. На ганку були поруччя, над дверима висів красивий ліхтар. При вході над їхніми головами затріпотів прапор із гербом графа. У передпокої вони зустріли господаря, очевидно, той саме оглядав свої володіння, його крихітні очка подивилися кудись повз К. чи то уважно, чи то заспано, і він сказав:

– Пан землемір може зайти тільки до шинку.

– Звичайно, – сказала Ольга і вступилася за К. – Він тільки супроводжує мене.

Але К. невдячно відійшов од Ольги і відвів господаря вбік. Ольга терпляче чекала в кінці коридору.

– Я б хотів тут переночувати, – сказав К.

– Це, на жаль, неможливо, – відповів господар. – Ви, мабуть, не знаєте, але цей будинок можуть використовувати тільки працівники Замку.

– Можливо, існує таке правило, – сказав К. – Але думаю, для мене знайдеться якийсь куточок.

– Я б із задоволенням пішов вам назустріч, – відповів господар. – Але крім суворості заборони, що про неї ви говорите як людина чужа, здійснити ваше прохання цілком неможливо ще й з тієї причини, що пани, які тут мешкають, страшенно вразливі. Я переконаний, що вони не здатні або принаймні не готові витримати самого лише вигляду чужинця. Тож якби я дозволив вам переночувати, а потім вас би випадково побачили, – а випадковість, знаєте, завжди перебуває на боці влади, – то не лише для мене все було б утрачено, але й для вас. Звучить непереконливо, але така правда.

Цей високий, зацібнугий до останнього гудзика пан одною рукою сперся на стіну, другу тримав на боці, ноги поставив навхрест. Він нахилився до К. і говорив із ним так, ніби довіряв важливу таємницю, здавалося, він не мав жодного відношення до Села, хоча його темне вбрання і виглядало по-селянськи святково.

– Я вірю вам, – сказав К. – І зовсім не маю на меті недооцінювати важливості заборони, мабуть, я невдало висловився. Хочу зазначити тільки одне: у мене високі знайомства в Замку, і незабаром будуть ще вищі, це захистить вас від небезпеки, яка могла б виникнути в разі моєї ночівлі тут,

а також гарантує, що я можу дуже добре віддячити за таку невеличку послугу.

– Я знаю, – сказав господар і повторив. – Я знаю.

К. збирався висловити своє прохання ще наполегливіше, але розгубився після такої відповіді господаря, тому тільки запитав:

– Багато людей із Замку сьогодні ночує?

– У цьому плані сьогодні вдалий день, – багатообіцяюче сказав господар. – Залишився тільки один чиновник.

К. все ще не наважувався наполягати, але сподівався, що його вже майже залишили, тому про всяк випадок запитав тільки ім'я пана.

– Кламм, – сказав господар між іншим, озираючись при цьому на свою дружину, яка прошаруділа повз них спідницями дивовижно зношеної, старомодної сукні, переобтяженої надто численними рюшами і складками, хоча колись ця сукня, безумовно, виглядала по-міському розкішно. Господиня прийшла за чоловіком на прохання гостя-начальника. Перед тим як піти, господар іще раз озирнувся на К., ніби не він сам, а К. мав тепер вирішити справу ночівлі. К. нічого не міг сказати, особливо у світлі того, що саме його начальник опинився сьогодні тут. Ця новина змусила його розгубитися. К. сам собі не міг цього до кінця пояснити, але відчував себе перед Кламмом значно менш вільно, ніж перед Замком загалом. К. зовсім не боявся бути впійманим тут у сенсі сказаного господарем, але це виглядало б як дрібна шкода, лег-

коважно заподіяна людині, якій чимось завдячуєш. При цьому він із жалем констатував, що в цьому відчутті проявляються перші наслідки його підпорядкованості керівництву, його статусу зарахованого на службу, а також те, що, навіть помітивши ці ознаки, він не в змозі боротися з ними. Тому він стояв, кусаючи губи, і мовчав. Господар іще раз зиркнув на К. перед тим, як зникнути за дверима. К. подивився йому вслід і продовжував стояти на місці, аж поки не підійшла Ольга й не потягла його вперед.

– Що ти хотів від господаря? – запитала Ольга.

– Я хотів тут переночувати, – відповів К.

– Ти ж ночуватимеш у нас, – здивувалася дівчина.

– Звичайно, – відповів К. і замовк, їй довелося самотійно трактувати його слова.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

У просторому шинку, середина якого була нічим не заставлена, попід стінами, зверху на бочках і довкола них, сиділи селяни, але виглядали вони трохи по-іншому, ніж у заїзді, де зупинився К. Тутешні відвідувачі були чистіші, вбрані в майже однакові, сіро-жовті теплі куртки з цупкої тканини і вузькі штани. Це були невисокі чоловіки, на перший погляд дуже подібні між собою, із пласкими, скуластими обличчями, хоча й досить щокаті. Вони сиділи тихо і майже не рухалися, прибулих провели повільними й байдужими поглядами. Але те, що їх було так багато і вони сиділи так тихо, справило враження на К. Він знову взяв Ольгу під руку, щоб пояснити свою присутність тут. У кутку піднявся знайомий Ольги і хотів підійти, але К. повернув дівчину за лікоть в іншому напрямку. Ніхто, крім неї, не міг цього помітити, а вона не пручалась і тільки з посмішкою глянула вбік.

Пиво наливала дівчина на ім'я Фріда. Непримітна, маленька білявка з сумними очима і запалими щоками, але вражав її погляд, у якому відчувалася якась особлива зверхність. Коли вона глянула на К., йому здалося, що цей погляд уже прийняв за нього чимало рішень, зокрема в питаннях, про існування яких він не здогадувався, та цей погляд переконав його, що вони таки існують. К. уважно стежив за Фрідою збоку, поки вона розмовляла з Ольгою. Ольга і Фріда,

здається, не були подругами, вони обмінялися лише кількома байдужими фразами. К. вирішив їм допомогти і запитав Фріду прямо:

– Ви знаєте пана Кламма?

Ольга засміялася.

– Чому ти смієшся? – роздратовано запитав К.

– Я не сміюся, – заперечила вона, продовжуючи реготати.

– Ольга поводитья як маленька дівчинка, – сказав К. і перехилився через стіл, щоб ще раз упіймати погляд Фріди. Але вона опустила очі й тихо запитала:

– Хочете побачити пана Кламма?

К. хотів. Вона показала на двері зліва від себе.

– Тут є невеличка дірка, крізь неї ви можете подивитися.

– А люди довкола? – запитав К.

Вона відкопилила нижню губу і неймовірно м'якою рукою потягла К. до дверей. Крізь щілину, очевидно, просвердлену тут, щоб підглядати, К. побачив майже все сусіднє приміщення.

За письмовим столом у центрі кімнати, у зручному кріслі з круглою спинкою сидів Кламм, яскраво освітлений лампою, що висіла просто над ним. Він був середнього зросту, товстий і вайлуватий. Обличчя ще виглядало гладеньким, але щоки вже трохи опустилися донизу під вагою років. Досить довгі чорні вуса. Криво вбране пенсне поблискувало, й очей не було видно. Якби Кламм сидів за столом прямо, К. бачив би тільки його профіль, але чиновник повернувся в бік

дверей, тому К. міг дивитися просто в обличчя свого начальника. Лівий лікоть Кламм поклав на стіл, праву руку, яка тримала сигару марки «Вірджинія», – на коліно. На столі, оточеному високим кантом, стояв кухоль пива, кант заважав добре роздивитися, чи лежать там ще якісь папери, але здавалося, що стіл порожній. Для певності К. попросив Фріду зазирнути в дірочку й підтвердити побачене. Але оскільки дівчина незадовго перед тим була в кімнаті, то могла з певністю засвідчити К., що ніяких паперів на столі не було. К. запитав Фріду, чи йому вже час іти, але вона відповіла, що він може спостерігати крізь щілину так довго, як йому подобається. К. залишився тепер наодинці з Фрідою, Ольга, як К. зауважив краєм ока, пішла до свого знайомого і тепер сиділа на бочці з пивом та дригала ногами.

– Фрідо, – прошепотів К. – Ви добре знаєте пана Кламма?

– О так, – сказала вона. – Дуже добре.

Фріда нахилилася до К., і йому аж тепер впало у вічі, що свою легеньку кремову блузку з глибоким вирізом дівчина поправляла доволі грайливо. На її худорлявому тілі ця блузка виглядала недоречно. Потім вона сказала:

– Ви пам'ятаєте, як Ольга сміялася?

– Так, вона дуже невихована, – сказав К.

– Не зовсім так, – примирливо заперечила Фріда. – У неї була причина для сміху. Ви питаєте, чи знаю я Кламма, а я таки знаю, – у цьому місці вона випросталася й кинула на К. свій переможний погляд, який важко було пов'язати зі ска-

заним раніше. – Я його коханка.

– Коханка Кламма? – перепитав К.

Вона кивнула.

– Тоді ви, – сказав К. з посмішкою, щоб це не прозвучало занадто серйозно, – дуже поважна особа для мене.

– Не лише для вас, – сказала Фріда дружнім тоном, хоча й не відповіла на його посмішку. Але К. знайшов спосіб подолати її зверхність і скористався ним. Він запитав:

– Ви вже були в Замку?

Це не подіяло, бо вона відповіла:

– Ні, але хіба не досить того, що я стою тут, за шинквасом?

Її марнославство було неймовірним, і, здається, вона хотіла задовольнити його саме на К.

– До речі, – сказав К., – у цьому шинку справа поставлена добре.

– Це дійсно так, – погодилася дівчина. – А починала я з догляду за худобою в заїзді «Біля мосту».

– Цими ніжними ручками? – сказав К. напівпитально і сам не зрозумів, чи він просто хоче підсипатися до неї, чи справді вона його зачарувала. Її руки дійсно були маленькі й тендітні, але їх можна було б назвати й слабкими та невиразними.

– Тоді ніхто на це не зважав, – сказала вона. – Та й зараз...

К. подивився на неї запитально, але вона похитала головою і не хотіла говорити далі.

– Звичайно, – сказав К. – У вас є свої таємниці, і ви не

будете їх відкривати комусь, кого знаєте якихось півгодини і хто ще не мав нагоди розповісти, що він за один.

Але це була невчасна фраза, вона ніби вивела Фріду з такої сприятливої для К. замріяності. Дівчина витягла зі шкіряної торбинки у себе на поясі дерев'яний корок, встромила його у дірку для спостереження і сказала К., намагаючись не показувати зміни настрою:

– Усе, що стосується вас, я знаю. Ви – землемір. – І додала: – А тепер я мушу працювати.

І вона зайняла своє місце за шинквасом, куди підійшли один за одним кілька відвідувачів, щоб наповнити свої кухлі. К. хотів ще раз непомітно переговорити з нею, тому взяв із полиці порожній кухоль і підійшов до неї.

– Ще тільки одне слово, панно Фрідо, – сказав він, – Для того щоб піднятися з доглядальниці худоби до шинкарки, потрібна неймовірна сила духу, та й сам випадок незвичайний, але хіба такій людині, як ви, варто на цьому зупинятися? Безглузде питання. З ваших очей, тільки не смійтеся з мене, панно Фрідо, промовляє не так уже здобута перемога, як готовність до майбутньої боротьби. Та перед людиною, що прагне досягнути мети, виникає стільки перешкод. І що вища мета, то більшими стають перешкоди, тому немає нічого неприродного в прагненні забезпечити собі підтримку іншої людини. Нехай незначної і невливової, але такої, що теж не полишає боротьби. Можливо, ми могли б спокійно поговорити про це наодинці, коли за нами не спостерігати-

муть стільки чужих очей.

– Я не розумію, чого ви хочете, – сказала вона, і в її голосі цього разу мимоволі прозвучали не стільки перемоги її життя, скільки нескінченні розчарування. – Чи не запраглося вам часом відбити мене у Кламма? О Боже! – вона розвела руками.

– Ви бачите мене наскрізь, – сказав К. так, ніби його втомила її недовіра. – Саме таким і був мій потаємний план. Ви повинні покинути Кламма і стати моєю коханкою. А тепер я можу йти. Ольго! – покликав він. – Ми йдемо додому.

Ольга слухняно зістрибнула з бочки, але приятелі відразу обступили її тісним колом і не відпускали. Тут Фріда раптом загрозово подивилася на К. і тихо сказала:

– То коли я можу з вами поговорити?

– Чи міг би я тут переночувати? – запитав К.

– Так, – відповіла Фріда.

– Може, я відразу залишуся тут?

– Вийдіть із Ольгою надвір, щоб я могла забрати звідси людей, а за якийсь час приходьте.

– Добре, – сказав К. і нетерпляче чекав на Ольгу.

Але селяни не відпускали її. Вони придумали танець і оточили сестру Варнави колом, час від часу хором скрикували, і тоді хтось один підскакував до Ольги, міцно обіймав її рукою за талію і кілька разів кружляв довкола себе. Танець ставав дедалі швидшим, жадібні та хрипкі вигуки майже зливалися в суцільний крик. Спершу Ольга хотіла з посмішкою вирва-

тися з кола, але тепер, із розтріпанним волоссям, тільки перелітала з рук до рук.

– Ось яких людей мені сюди присилають, – сказала Фріда і гнівно прикусила свої тонкі губи.

– Хто вони такі? – запитав К.

– Слуги Кламма, – відповіла Фріда. – Він постійно приводить їх сюди, це мене так дратує. Я навіть не пам'ятаю, що я вам сьогодні сказала, пане землемір, пробачте, якщо це було щось неприємне; ці люди винні в усьому, я не знаю нікого, хто був би вартий більшої зневаги і погорди, ніж вони, але мушу наливати їм пиво. Я багато разів просила Кламма залишати їх удома, хоча б він міг мене трохи поважати, якщо вже мені доводиться терпіти всю решту чиновників, але всі прохання даремні. Щоразу, за годину до його приходу, вони вдираються сюди, неначе худоба в стійло. А їм і справді місце в стайні. Якби не те, що ви тут, я відчинила б двері і примусила Кламма самого їх виганяти.

– А хіба він їх не чує? – запитав К.

– Ні, – відповіла Фріда. – Він спить.

– Як! – скрикнув К. – Як спить? Коли я зазірав до кімнати, він сидів за столом і не спав.

– Він і далі так сидить, – сказала Фріда. – Він спав уже тоді, коли ви зазірали, інакше я б вам цього не дозволила. У такій позі він спить. Урядники страшенно багато сплять, у це важко повірити. Зрештою, якби він не спав так багато, чи міг би він стерпіти цих людей? Тепер доведеться мені самій

їх виганяти.

Вона вихопила з кутка нагайку і одним, не надто певним стрибком, схожим на рухи молодого ягняти, скочила до танцюючих. Спочатку вони розступилися, ніби запрошуючи її до танцю, і кілька секунд здавалося, ніби Фріда і справді зараз кине нагайку, але потім вона її таки підняла.

– В ім'я Кламма! – крикнула вона. – До стайні! Усі до стайні!

Лише тоді вони збагнули, що справа серйозна, з незрозумілим для К. страхом відступили назад, хтось штовхнув двері, крізь які війнуло свіже повітря, всі зникли разом із Фрідою, яка, мабуть, підганяла їх нагайкою до самої стайні.

У несподіваній тиші К. раптом почув кроки із коридору. Задля певності він скочив за шинквас, бо тільки там можна було сховатися. Йому не заборонили перебувати в шинку, але оскільки він збирався тут заночувати, не варто було зараз показуватися нікому на очі. Тому коли відчинилися двері, він сховався під стіл. Існувала небезпека бути знайденим і там, але на це він приготував досить правдоподібне пояснення, що заховався від п'яних слуг. Зайшов господар.

– Фрідо! – покликав він і перейшовся кімнатою з кутка в куток.

На щастя, незабаром повернулася Фріда, нічого не сказала про К., поскаржилася на селян і стала за шинквас, сподіваючись знайти там К. Тепер він міг доторкнутися до її ноги і відчув себе спокійніше. Оскільки Фріда не згадала про К.,

це змушений був зробити господар.

– А де землемір? – запитав він.

Відчувалося, що він був добре вихованим чоловіком, адже йому постійно доводилося досить близько спілкуватися з високими посадовцями, але з Фрідою він говорив із особливою повагою, це впадало у вічі насамперед тому, що в розмові він продовжував залишатися начальником, а вона – підлеглою, хоча й достатньо зухвалою.

– Про землеміра я зовсім забула, – сказала Фріда і поставила К. на груди свою крихітну ніжку. – Напевно, він давно пішов геть.

– Але я його не бачив, – відповів господар, – хоча майже весь час був у коридорі.

– Тут його немає, – спокійно сказала Фріда.

– Можливо, він заховався, – припустив господар. – Він справляє враження людини, здатної на все.

– На таке йому не вистачить хоробрості, – сказала Фріда і сильніше натиснула своєю ногою на груди К.

У ній було щось радісне й вільне, чого К. раніше не помітив, і це виявилось ще несподіваніше, коли вона раптом засміялася, і зі словами: – А раптом він заховався тут, унизу? – нахилилася до К., швидко його поцілувала, знову випросталася й заклопотано сказала:

– Ні, тут його немає.

Але й господар здивував К., коли раптом сказав:

– Мені неприємно, що я не маю певності, чи цей чоловік

пішов геть. Ідеться не лише про пана Кламма, а про заборону. Вона дійсна як для вас, панно Фрідо, так і для мене. За шинквас відповідаєте ви, решту будинку я огляну. На добраніч! Приємних вам снів!

Не встиг він вийти з кімнати, як Фріда вже згасила світло і опинилася внизу біля К.

– Мій коханий! Мій солоденький! – шепотіла вона, але не торкалася К., лежала, розкинувши руки, мов непритомна від кохання, напевно, в такому щасливому стані час видавався їй нескінченним, і вона більше прозїтхала, ніж проспівала якусь коротеньку пісеньку. К. все ще перебував у задумі. Раптом вона спохопилася і почала тягнути його до себе, скімлячи як дитина:

– Ходімо! Тут унизу можна задихнутися!

Вони обійнялися, її маленьке тіло затремтіло в руках К., і вони покотилися по підлозі в забутті, з якого К. раз по раз марно намагався вивільнитися, прокотилися трохи і гупнули об двері, за якими був Кламм, а далі затихли в пивних калюжах та недоїдках на підлозі. Так минали години, години спільного ритму дихання і серцебиття, години, протягом яких К. не міг позбутися відчуття, що він заблукав або опинився так далеко, де перед ним не бувала жодна людина, так далеко, що тут навіть повітря складалося з інших елементів, ніж удома, і в цьому повітрі можна задихнутися від цієї відчуженості і від її безглузвих спокус, але нічого не вдієш, мушиш іти далі, щоб загубитися зовсім. Тому спочатку його не

злякало, а швидше видалося втішним просвітленням, коли з кімнати Кламма пролунав глибокий голос, який байдуже наказував:

– Фрідо!

– Фрідо! – прошепотів К. у вухо Фріди і таким чином передав наказ далі.

За звичкою, здається, вродженою, Фріда спершу хотіла слухняно підхопитися, але потім спохопилася. Вона потягнулася, засміялася і сказала:

– Хіба я піду до нього? Я ніколи більше до нього не піду.

К. хотів заперечити, хотів переконати її піти до Кламма, навіть почав збирати шматки її подертої блузки, але так і не зміг нічого сказати, він був занадто щасливий обіймати Фріду, занадто налякано-щасливий, йому здавалося, що якби вона покинула його, то його покинуло б усе, що він має. І Фріда, ніби відчувши його підтримку, стиснула кулак, стукнула ним у двері і крикнула:

– А я із землеміром! Я із землеміром!

Тут Кламм затих. Але К. став біля Фріди на коліна й озирнувся в тьмяному передсвітанковому світлі. Що трапилося? Що тепер буде з його сподіваннями? Чого йому тепер хотіти від Фріди, коли все вже втрачено? Замість того щоб обережно просуватися вперед, враховуючи могутність ворога і масштабність мети, він цілу ніч вовтузився в пивних калюжах, від їхнього смороду тепер паморочилося в голові.

– Що ти наробила? – сказав він у простір перед собою. –

Для нас обох тепер усе втрачено.

– Ні, – заперечила Фріда, – тільки для мене все втрачено. Але я знайшла тебе. Тільки не хвилюйся. Подивися, як ці двоє сміються.

– Хто? – запитав К. і повернувся.

На шинквасі сиділи обидва його помічники, трохи невиспані, але веселі, таке задоволення давало їм відчуття добре виконаної роботи.

– Що вам тут потрібно? – закричав К., так ніби вони були у всьому винні.

Він пошукав біля себе нагайку, що її Фріда кинула ввечері.

– Нам потрібно було тебе знайти, – сказали помічники. – Ти не спустився до нас, до корчми, тоді ми пішли шукати тебе до Варнави, а потім урешті знайшли тут. Ми сидимо тут цілу ніч. Легкою цю службу не назвеш.

– Ви потрібні мені вдень, а не вночі, – сказав К. – Ідьте геть!

– Зараз день, – відповіли вони й не зрушили з місця.

Справді був уже день, ворота відчинилися, селяни разом із Ольгою, про яку К. цілком забув, зайшли досередини. Ольга була жвавою, як і увечері, хоча її одяг і волосся виглядали жахливо. Ще стоячи у дверях, вона пошукала очима К.

– Чому ти не пішов зі мною додому? – запитала вона майже зі сльозами в голосі. – Через цю жінку! – це вона повторила кілька разів.

Фріда, яка на кілька хвилин зникла, повернулася з невеличким вузликом у руках. Ольга сумно відійшла вбік.

– Ми можемо йти, – сказала Фріда.

Було само собою зрозуміло, що вона збирається йти до заїзду «Біля мосту». І вони вирушили процесією в складі К., Фріди і помічників. Селяни демонстрували Фріді свою зневагу, їх можна було зрозуміти, адже досі вона була з ними занадто суворою; один навіть взяв палицю і робив вигляд, ніби не випустить нікого, поки Фріда не перескочить через палицю, та достатньо було її погляду, щоб він облишив цю розвагу. На вулиці, в снігу, К. зітхнув трохи вільніше. Опинитися на свіжому повітрі було великим щастям, це полегшувало труднощі шляху, якби К. був сам, йому йшлося б ще легше. У заїзді він одразу ж піднявся нагору, до своєї кімнати, і ліг на ліжку, Фріда розташувалася внизу, на підлозі. Помічники зайшли разом із ними, їх виставили геть, але вони повернулися до кімнати через вікно. К. був надто втомлений, аби ще раз виганяти їх. Господиня піднялася нагору привітатися з Фрідою, Фріда назвала її «матінкою»; вони напрочуд довго вітали одна одну з поцілунками та обіймами. Загалом у кімнаті було не надто тихо, час від часу заходили служниці у своїх чоловічих чоботях, щоб принести або забрати щось. Якщо їм був потрібен котрийсь із численних навалених на ліжку предметів, вони безцеремонно витягували його просто з-під К. Із Фрідою віталися як зі своєю. Але попри ці перешкоди, К. пролежав у ліжку цілий день і цілу

ніч. Фріда приносила йому все необхідне. А коли наступного ранку він нарешті піднявся з відчуттям, що добре відпочив, настав уже четвертий день його перебування в Селі.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Він хотів би порозмовляти з Фрідою сам на сам, але йому заважала постійна нав'язлива присутність помічників, з якими Фріда час від часу жартувала і сміялася. Треба визнати, що вони були невибагливими і влаштувалися в куточку на двох старих жіночих спідницях. Помічники розповіли Фріді, що для них було справою честі не заважати панові землеміру і займати щонайменше місця, тому вони постійно намагалися сплестися якомога тісніше руками чи ногами, і це супроводжувалося хихотінням та перешіптуванням, вони скручувалися й виверталися, у темряві в їхньому кутку можна було роздивитися тільки один великий клубок. Але попри це, як важко було не помітити в денному світлі, вони були дуже уважними спостерігачами, які ніколи не відводили погляду од К., навіть якщо при цьому вдавали, ніби по-дитячому бавляться, складали долоні в кулаки і дивилися крізь них, немов у далекоглядні труби, або займалися іншими дурницями. Навіть коли вони лише час від часу поглядали на К. і робили вигляд, ніби цілковито зайняті доглядом за своїми бородами, які були для них страшенно важливими, помічники постійно порівнювали, чия довша й густіша, а Фріду просили розсудити їх.

Часто К. з цілковитою байдужістю спостерігав за тим, як вовтузиться ця трійця.

Коли він відчував себе достатньо сильним, щоб устати з ліжка, всі навперебій кидалися його обслуговувати. Та в нього не було ще сили опиратися їхній послужливості, тому він змирився і спостерігав, як поступово потрапляє в залежність від них, що може мати погані наслідки, але нічого не міг із собою вдіяти. Зрештою, не було жодної неприємності в тому, щоб пити за столом добру каву, яку принесла Фріда, грітися біля каміна, який вона розпалила, раз по раз посилати донизу помічників, сповнених старання і незграбності, за водою для миття, милом, гребінцем, дзеркалом, а врешті і за скляночкою рому, про що К. достатньо було лише тихо й нерозбірливо натякнути.

І от одного разу, посеред приємного процесу, коли К. віддавав накази, а помічники слухняно їх виконували, К. раптом сказав, більше під владою хорошого настрою, ніж із надією на успіх:

– А тепер вийдіть, ви, двоє, мені від вас наразі нічого не треба, я хочу порозмовляти з панною Фрідою сам на сам.

І не побачивши на їхніх обличчях спротиву, він додав, щоб утішити їх:

– Пізніше ми втрьох підемо до старости, зачекайте на мене внизу.

Як не дивно, але вони послухалися, хоча й сказали перед тим, як вийти:

– Ми можемо й тут зачекати.

К. відповів:

– Знаю, але непотрібно.

Значно більше його розізлило, але в певному сенсі й сподобалось, коли після відходу помічників Фріда сіла йому на коліна й сказала:

– Коханий, а чим тобі не догодили помічники? Ми не повинні мати від них ніяких таємниць. Вони ж такі віддані.

– Отже, віддані, – обурився К. – Вони постійно за мною тиняються, це безглуздо та жахливо.

– Здається, я тебе розумію, – сказала вона й обійняла його за шию, потім хотіла додати ще щось, але не змогла. Крісло стояло поряд із ліжком, і обоє перехилилися та скотилися туди. Вони затихли, але не так несамовито, як тієї ночі. Вона шукала щось і він шукав щось, розлючено, зі спотвореними обличчями, сховавши голови на грудях одне одного, вони шукали, їхні тіла здригалися, але, як і їхні обійми, не давали забуття, лише постійно нагадували про обов'язок шукати далі. Як собаки нестямно розгрібають землю, так гребли й вони в тілах одне одного, а потім безсило і розчаровано, намагаючись ухопити хоча б останній шматок щастя, кожен проводив язиком по обличчю іншого. Тільки втома заспокоїла їх і примусила відчувати вдячність. До кімнати увійшли служниці.

– Дивись, як вони тут розляглися, – сказала одна й співчутливо накрила їх хустиною.

Пізніше, коли К. відкинув хустину й озирнувся, то побачив, і це його зовсім не здивувало, що помічники знову си-

дять у своєму кутку, показують пальцями на К. і, перебиваючи один одного, віддають йому честь, а зовсім поряд із ліжком сидить господиня і плете шарпетку, ця маленька робота зовсім не личить до її велетенської постави, яка заступила собою майже все освітлення в кімнаті.

– Я вже давно чекаю, – сказала господиня й підняла своє широке обличчя, на якому вже було багато зморшок, хоча загалом воно виглядало ще достатньо гладеньким і нагадувало про колишню привабливість. Ці слова прозвучали як докір, дуже недоречний, бо К. не просив її приходити. Тому він лише кивнув, підтверджуючи її слова, і сів, прямо тримаючи спину. Фріда також устала, але відійшла від К. і сперлася на крісло, в якому сиділа господиня.

– Чи не могло б те, що ви збираєтеся мені сказати, пані господине, – розсіяно запитав К., – зачекати, поки я повернуся від старости? У мене з ним важлива розмова.

– Моя важливіша, повірте, пане землемір, – сказала господиня. – Там ітиметься, я підозрюю, всього-на-всього про роботу, а я хочу поговорити про людину, про Фріду, мою бідну дівчинку.

– Он воно що, – сказав К. – Тоді будь ласка, хоча я й не розумію, чому б не залишити ці справи на вирішення нам обом.

– З любові й турботи, – відповіла господиня і притягла до себе голову Фріди. Фріда стоячи досягала лише до плеча господині, що сиділа в кріслі.

– Якщо Фріда так вам довіряє, – сказав К., – то і я не можу інакше. А крім того вона нещодавно назвала моїх помічників відданими, тож тепер ми всі стали друзями. Отже, пані господине, скажу я вам, найкраще буде, якщо ми з Фрідою одружимося. І то якнайшвидше. На жаль, на превеликий жаль, я не зможу замінити Фріді те, що вона через мене втратила, – посаду в «Панському дворі» та прихильність Кламма.

Фріда підняла очі, вони були повні сліз і цілком позбавлені переможного виразу.

– Чому я? Чому вибрали саме мене?

– Як так? – в один голос запитали господиня і К.

– Вона розгублена, бідна дитина, – сказала господиня, – бо ж так багато щастя й нещастя водночас.

І ніби на підтвердження цих слів Фріда кинулася К. на шию, почала пристрасно його цілувати, так ніби в кімнаті більше нікого не було, і, не випускаючи його з обіймів, з плачем упала перед ним на коліна. К. обома руками погладив Фріду по голові і запитав господиню:

– Ви вважаєте, я маю рацію?

– Ви чесний чоловік, – сказала господиня, в її голосі також бриніли сльози, вона виглядала трохи втомленою й важко дихала, але знайшла в собі сили продовжити: – Тепер від вас вимагатимуться тільки якісь гарантії, що їх ви маєте дати Фріді, бо хоч би якою високою була моя думка про вас, ви все-таки чужинець, ніхто не може порекомендувати вас, про

ваше попереднє існування в нас тут нічого не відомо. Гарантії необхідні, пане землемір, ви ж самі визнали, що Фріда так багато втрачає через стосунки з вами.

– Так, так, звичайно, гарантії, – сказав К. – Найкраще буде дати їх у присутності нотаріуса, хоча тут можуть утрутитися і якісь інші графські служби. До речі, я обов'язково мушу ще перед весіллям залагодити одну справу. Для цього мені необхідно поговорити з Кламмом.

– Це неможливо, – сказала Фріда, встала і притислася до К. – Що за дивна ідея!

– Це необхідно, – сказав К. – Якщо я не можу досягнути цього самостійно, ти мушиш мені допомогти.

– Я не можу, К., я не можу, – сказала Фріда. – Кламм ніколи не розмовлятиме з тобою, як ти тільки міг подумати, що він з тобою розмовлятиме!

– А з тобою? – запитав К.

– Також ні, – відповіла Фріда. – Ні з тобою, ні зі мною, все це абсолютно неможливо.

Вона повернулася до господині, розводячи руками:

– Ви тільки послухайте, пані господине, чого він вимагає.

– Ви – егоїст, пане землемір, – сказала господиня, і було страшно спостерігати, як прямо вона сидить на своєму стільці, заклавши ногу на ногу, могутні коліна проступають крізь тонку спідницю. – Ви вимагаєте неможливого.

– Чому це неможливо? – запитав К.

– Я поясню вам, – сказала господиня таким тоном, ніби це

була з її боку не остання послуга, а перше покарання. – Це я вам радо поясню. Я не маю ніякого відношення до Замку, я звичайна жінка і господиня в заїзді найнижчого класу. Можливо, не зовсім найнижчого, але майже. Тому, ймовірно, ви й не вважатимете моє пояснення вартим уваги, але я немало бачила в житті, зустрічалася з багатьма людьми і несла важкий тягар господарки лише на своїх плечах, бо хоча мій чоловік і дуже милий, але хазяйнувати він не вміє і ніколи не збагне, що таке відповідальність. Особисто ви завдячуєте тільки його недбальству тим, що опинилися того вечора тут, у Селі, тим, що сидите на ліжку, спокійний і задоволений, – я тоді була вже страшенно втомлена, просто падала з ніг.

– Про що це ви? – запитав К. більше з цікавості, ніж зі злості, і струсив із себе неуважність.

– Ви завдячуєте цим тільки його недбальству! – ще раз вигукнула господиня, показуючи на К. пальцем.

Фріда спробувала її заспокоїти.

– Чого тобі треба? – запитала господиня, різко повернувшись усім тілом. – Пан землемір мене запитав, тож я мушу йому відповісти. Як по-іншому він повинен збагнути те, що для нас само собою зрозуміле, що пан Кламм ніколи не буде з ним розмовляти. Що я кажу «буде», ніколи не зможе з ним розмовляти. Чуєте, пане землемір! Пан Кламм належить до Замку, а це вже само по собі, незалежно від його посади, означає дуже високе становище. А хто ви такий, чию згоду на одруження ми тут так принижено випрошуємо! Ви не нале-

жите до Замку, ви не належите до Села, ви – ніхто. Хоча, на жаль, ви таки хтось, ви – чужинець, який всюди зайвий і завжди плутається під ногами, чоловік, через якого у всіх додається клопотів, через якого потрібно переселяти служницю, чиї наміри нікому невідомі, чоловік, який спокусив нашу любу маленьку Фріду і якому її тепер, на жаль, потрібно віддати за дружину. Я, зрештою, не дорікаю вам за всі ці недоліки; ви такий, який є, я вже занадто багато бачила у своєму житті, тож витримаю й це. Але уявіть собі тільки, чого ви вимагаєте. Людина рівня Кламма повинна з вами говорити! Я з болем у серці слухала, як Фріда дала вам можливість підглядати в щілину, вже тоді, коли вона це зробила, ви її спокусили. Скажіть, як ви взагалі змогли витримати присутність Кламма? Ви не повинні відповідати, я знаю, ви добре це витримали. Ви взагалі не маєте здатності побачити Кламма насправді, це не перебільшення з мого боку, бо я сама не маю такої здатності. Кламм повинен поговорити з вами, але він ніколи не розмовляє з людьми із Села, він ще ніколи ні з ким не розмовляв. Це була велика честь для Фріди, честь, якою я пишатимуся до кінця своїх днів, що він час від часу вигукував Фрідине ім'я, що вона могла звертатися до нього, коли захоче, й отримала дозвіл користуватися дірочкою для підглядання, але він навіть із нею не розмовляв. І те, що він її часом кликав, не мусить мати того значення, яке цьому фактові часто приписують. Він просто вигукував ім'я «Фріда», і невідомо, що мав при цьому на увазі.

Те, що Фріда відразу ж прибігала на цей крик, це її справа, а коли її щоразу беззастережно впускали до нього, на це була його добра воля, хоча не доведено, що кликав він саме її. Але, на жаль, навіть це назавжди залишилося в минулому. Можливо, Кламм ще колись вигукне: «Фріда», хто знає, але її до нього точно більше не пустять, це дівчисько, яке зв'язалося з вами. Тільки одного-єдиного я не можу збагнути бідною своєю головою: як дівчина, яку всі називали коханкою Кламма, до речі, особисто я вважаю таке формулювання надто перебільшеним, – могла дозволити вам навіть торкнутися до себе.

– Погоджуюся, це дивно, – сказав К. і посадив Фріду собі на коліна, вона не пручалася, хоча й не піднімала голови. – Але це доводить, що й усі інші ваші твердження не цілком справедливі. Наприклад, ви маєте цілковиту рацію в тому, що порівняно з Кламмом я – ніхто, і якщо зараз я вимагаю можливості порозмовляти з ним, і навіть ваші пояснення не змусили мене передумати, то це не означає, що я зможу витримати його присутність без посередництва дверей і не вибіжу з кімнати відразу після його появи. Але такі побоювання, навіть якщо вони небезпідставні, для мене не становлять достатньо вагомої причини, аби відмовитися од прагнення до такої розмови. Хоча якщо мені вдасться не спасувати перед ним, то тоді вже не обов'язково, щоб він зі мною розмовляв, мені достатньо буде побачити, як діють на нього мої слова, а якщо вони ніяк не подіють або він їх не почує, то я все одно

матиму ту перевагу, що зміг вільно висловитися в присутності можновладця. А ви, пані господине, з вашим величезним знанням життя і людської психології, а також Фріда, яка ще вчора була коханкою Кламма, – я не бачу потреби не вживати цього слова, – ви обоє з певністю маєте змогу влаштувати мені розмову з Кламмом. Якщо немає іншої можливості, то в «Панському дворі», сподіваюся, він і сьогодні ще там.

– Це неможливо, – сказала господиня, – і я бачу, що вам бракує здатності збагнути це. Але скажіть, на Бога, про що ви збираєтеся говорити з Кламмом?

– Про Фріду, ясна річ, – відповів К.

– Про Фріду? – здивувалася господиня і повернулася до Фріди. – Ти чуєш, Фрідо, він збирається говорити з Кламмом про тебе. Він – із Кламмом!

– Пані господине, – сказав К. – Ви ж така розумна й поважна жінка, чому вас лякає кожна дрібниця? Ну й що з того, якби я поговорив із ним про Фріду? Що в цьому нечуваного? Я б сказав, що це само собою зрозуміло. Бо ви помиляєтеся, звичайно ж, і в тому, що від часу, коли я з'явився, Фріда стала Кламмові зовсім байдужа. Якщо ви так уважаєте, то недооцінюєте його. Я усвідомлюю, що з мого боку повчати вас у таких речах надто самовпевнено, але я не бачу іншого виходу і змушений це робити. Мій прихід не повинен був нічого міняти в стосунках Кламма і Фріди. Або ж ніяких стосунків між ними не було, – так вважають ті, хто забирає у Фріди право називатися коханкою цього шанованого чоло-

віка, – тоді і зараз цих стосунків немає; або ж вони були, і як тоді їх могла зруйнувати моя поява, якщо я, згідно з цілком правильною вашою характеристикою, – ніщо в очах Кламма. У таке можна повірити першої миті, з переляку, але якщо подумати хоча б трохи, то все стає на свої місця. До речі, що думає сама Фріда з цього приводу?

Фріда притисла щоку до грудей К. і, замислено дивлячись поперед себе, сказала:

– Це справді так, як каже матуся: Кламм не хоче більше й чути про мене. Але зовсім не тому, що з'явився ти, коханий, щось подібне не могло б вивести його з рівноваги. Радше, я думаю, це він сам зробив так, що ми опинилися там, під шинквасом, нехай ця мить буде благословенна, а не проклята.

– Якщо це так, – повільно вимовив К., насолоджуючись її солодкими словами, заплющив очі на кілька секунд, щоб проникнутися цим відчуттям. – Якщо це справді так, то я тим більше не бачу причин уникати розмови з Кламмом.

– Боже, – сказала господиня і подивилася на К. з висоти свого зросту, – ви нагадуєте мені часом мого чоловіка, він такий самий по-дитячому впертий. Ви лише кілька днів тут, у нас, а вже вважаєте, що обізнані з усім краще за тих, хто тут народився, краще, ніж я, стара жінка, ніж Фріда, яка так багато бачила й чула в «Панському дворі». Я не заперечую, що можливо досягнути чогось усупереч правилам і життєвому досвіду; особисто зі мною такого не траплялося, але, ма-

буть, існує достатньо таких прикладів. Але в таких випадках діяти потрібно інакше, а не так, як робите ви, постійно повторюєте лише «ні» та й «ні», покладаєтеся тільки на себе і не слухаєте корисних порад. Гадаєте, я за вас переживаю? Хіба я опікувалася вами, поки ви жили один? Хоча, ясна річ, потрібно було, тоді вдалося б уникнути багатьох неприємностей. Єдиним, що я тоді сказала про вас своєму чоловікові, було: «Тримайся від нього подалі». Я повторила б це й сьогодні, якби ви не зв'язали свою долю з Фрідою. Саме завдяки їй я турбуюся про вас і взагалі приділяю вам увагу. І ви не маєте права просто не слухатися мене, бо відповідаєте переді мною за Фріду, адже я єдина, хто опікується нею, як мати. Можливо, Фріда має рацію, і все, що трапилося з вами, замислив Кламм, але від нього я не довідаюся про це, я ніколи не матиму змоги поговорити з ним, він для мене недоступний. А ви сидите тут, тримаєте мою Фріду, і вас самого, – чому я повинна мовчати про це, – тримаю я. Саме так, я вас тримаю, бо спробували б ви, юначе, знайти притулок ще в когось у Селі, навіть у псячій буді, якщо б я вигнала вас із дому.

– Дякую, – сказав К. – Це відверто, і я цілком вам вірю. Таке непевне моє становище, і, разом із тим, становище Фріди.

– Ні! – розлючено крикнула господиня. – Становище Фріди не має з цим нічого спільного. Фріда живе в моєму домі, і ніхто не має права називати її становище тут непевним.

– Добре, – сказав К. – Я погоджуюся з вами і в цьому, особливо враховуючи, що Фріда з незрозумілих мені причин, здається, страшенно вас боїться і тому не втручається. Тож зупинимося на мені. Моє становище страшенно хитке, цього ви не заперечуєте, а навпаки, з усіх сил намагаєтеся довести. Як і все, що ви говорите, це також правильно, хоча й не до кінця. Наприклад, я знаю досить непогане місце для ночівлі, яким маю право скористатися.

– Де? Де? – скрикнули Фріда і господиня, одночасно й однаковою мірою здивовано, так, ніби їхні питання виникли з тих самих причин.

– У Варнави, – сказав К.

– Ця потолоч! – вигукнула господиня. – Ці пройдисвіти! У Варнави! Ви чули? – І вона повернулася обличчям до кутка, але помічники випередили її і вже виструнчилися по обидва боки господині, яка схопила руку одного з них, так, ніби їй потрібно було на когось спертися. – Ви чули, де ваш пан буває? У сім'ї Варнави! Справді, там він може переночувати, краще б він із самого початку ночував там, а не в «Панському дворі». А ви куди дивилися?

– Пані господине, – сказав К. ще до того, як пролунала відповідь. – Це мої помічники, але ви поводитесь з ними так, ніби насправді вони ваші помічники, а мої охоронці. У всьому іншому я готовий щонайменше ввічливо посперечатися з вами, але питання помічників, здається, надто зрозуміле! Тому я прошу вас не розмовляти з ними, а якщо мого про-

ханья буде недостатньо, то я забороню їм відповідати вам.

– Отже, мені не можна з вами розмовляти, – сказала господиня, і всі троє зареготали, сміх господині був знущальним, але не таким, як очікував К. Помічники сміялися, як завжди, багатозначно й безглуздо, цей сміх знімав із них відповідальність.

– Не ображайся на нас, – сказала Фріда. – Зрозумій правильно. Якщо можна так висловитися, ми завдячуємо нашим коханням тільки Варнаві. Коли я вперше побачила тебе, ти зайшов до шинку попід руку з Ольгою. Хоча я вже чула про тебе, але ніяких особливих почуттів це в мене не викликало. Я була байдужою не лише до тебе, а майже до всього. Я вже тоді була багато чим незадоволена, певні речі дратували мене, але що то була за незадоволеність і що то було за роздратування! Наприклад, якщо мене ображав хтось із відвідувачів, вони постійно залицялися до мене, ти ж бачив їх, хоча приходили і ще гірші за слуг Кламма. І от хтось мене образив, – але що для мене означала така образа? Мені здавалося, ніби це сталося багато років тому або взагалі не зі мною, так, ніби я або лише чула про це, або вже встигла давно забути. Але я вже не можу докладно це описати, я навіть уявити цього вже не можу, настільки сильно все помінялося відтоді, як Кламм мене покинув.

І Фріда перервала свою оповідь, сумно похилила голову, склала руки на колінах.

– От бачите! – вигукнула господиня так, ніби це сказа-

ла не вона, а Фріда голосом господині, а потім підсунулася ближче до Фріди. – Ви бачите, пане землемір, наслідки вашого вчинку, нехай це стане наукою і для ваших помічників, з якими мені не можна розмовляти! Ви позбавили Фріду найщасливішого з усіх можливих станів, що випав їй на долю, і це вдалося вам насамперед тому, що ця дівчинка з її подитячому надмірним співчуттям не змогла витримати того, що ви прийшли попід руку з Ольгою, бо це виглядало так, ніби ви потрапили до рук сім'ї Варнави. Вона врятувала вас і пожертвувала для цього собою. І тепер, коли це вже сталося і Фріда віддала усе, що мала, за щастя сидіти у вас на колінах, тепер ви приходите й оголошуєте як про свою найбільшу перемогу про те, що одного разу у вас була можливість переночувати у Варнави. Цим ви, очевидно, намагаєтеся довести свою незалежність від мене. Справді, якщо б ви переночували у Варнави, ви стали б настільки незалежним від мене, що миттю змушені були б забиратися геть із мого дому.

– Я не знаю, які гріхи має на сумлінні сім'я Варнави, – сказав К., обережно підняв Фріду, що була мов нежива, посадив її на ліжку, а сам піднявся. – Можливо, тут ви й маєте рацію, але я, безумовно, зробив правильно, коли пропонував вам не втручатися в наші з Фрідою справи. Ви згадали тоді про любов і турботу, але у ваших подальших словах я не надто помітив щось подібне, натомість в них було чимало ненависті, знущання й погроз вигнати мене з дому. Якщо ви надумали посварити Фріду зі мною чи мене з Фрідою, то

зроблено все було цілком майстерно; але я не думаю, що ви досягнете мети, а якби раптом таке трапилося, то, – дозвольте й мені туманну погрозу, – ви дуже про це пошкодуєте. Що ж стосується помешкання, яке ви мені виділили, – очевидно, так ви називаєте цю жакливу діру, – то я сумніваюся, що ви робите це з власної волі, думаю, вас зобов'язує спеціальне розпорядження відповідних графських інстанцій. Я дам знати куди слід, що мене вигнали звідси, і мені призначать інше помешкання, тоді ви зітхнете з полегшенням, а я тим більше. А тепер я піду до старости, щоб залагодити усі ці та деякі інші справи; будь ласка, потурбуйтеся про Фріду. Подивіться, до якого жакливого стану довели її ваші так звані материнські слова.

Потім він повернувся до помічників. «Ходімо!» – сказав він, зняв із гачка листа Кламма і хотів уже йти геть. Господиня спочатку спостерігала за ним мовчки і, аж коли він поклав руку на клямку дверей, сказала:

– Пане землемір, я хочу сказати вам ще одну річ на дорозу, бо як би ви не намагалися образити мене, стару жінку, ви все-таки майбутній чоловік Фріди. Я говорю вам це тільки тому, що ви страшенний невіглас у всьому, що стосується тутешніх порядків, і коли вас слухаєш, волосся стає дибки, а ще більше, коли порівнюєш те, що ви кажете, з дійсністю. Це нецтво не вдасться виправити за один раз, а можливо, й ніколи, але дещо можна було б покращити, якби ви хоч трохи мене слухали й усвідомлювали, що нічого не знаєте.

Наприклад, ви відразу мали б стати справедливішим щодо мене і збагнути, який страх мені довелося пережити, а наслідки цього страху я відчуваю й досі, – коли я дізналася, що моя крихітка, так би мовити, покинула орла і зв'язалася з горобцем, хоча насправді все значно гірше, і я постійно мушу намагатися забути про це, інакше мені не вдалося б сказати вам жодного спокійного слова. От ви й розізнилися знову. Ні, будь ласка, ще не йдіть, вислухайте це останнє прохання: куди б ви не прийшли, пам'ятайте, що ви нічого не знаєте, і будьте обережні. Тут, у нас, де вас оберігає присутність Фріди, говоріть собі все, що вам спаде на думку, наприклад, демонструйте нам, як ви збираєтеся розмовляти з Кламмом, але, Бога ради, не робіть цього насправді!

Вона встала з місця, злегка похитуючись від збудження, підійшла до К., взяла його за руку і благально подивилася на нього.

– Пані господине, – сказав К. – Я не розумію, чому ви принижуєтесь і просите мене заради такої дрібниці. Якщо ваші слова – правда і мені дійсно ніколи не вдасться порозмовляти з Кламмом, отже, цього не відбудеться незалежно від того, просять мене чи ні. Але якщо така можливість існує, то чому я повинен відмовлятися од неї, особливо якщо цим можна буде спростувати ваш основний закид, а відповідно під великим питанням опиняться і вся решта. Те, що я невіглас, – правда, яку важко заперечити, і це дуже сумно для мене, але є в цьому й перевага, оскільки невіглас завжди діє смі-

ливіше, а тому я волію ще деякий час, поки вистачить моїх сил, перебувати в стані свого невігластва і готовий змиритися з його, безумовно, поганими наслідками. Ці наслідки стосуються насамперед мене, тому я не розумію, навіщо ви мене просите. Ви ж ніколи не покинете Фріду, піклуватиметеся про неї, і навіть якби я назавжди зник із її життя, у вашому розумінні це було б щастям. Отже, чого ви боїтеся? Чи не боїтеся ви часом, – невігласові все дозволено, – з цими словами К. відчинив двері, – чи не боїтеся ви часом за Кламма?

Господиня мовчки дивилася йому вслід, коли він швидко спускався сходами, а за ним – помічники.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

К. сам дивувався, що майбутня розмова зі старостою не надто його хвилює. Він намагався пояснити це попереднім досвідом, бо досі спілкування зі службами графа проходило відносно безболісно. Однією з причин, мабуть, було те, що в його справі існувало якесь дуже чітке й вигідне для нього розпорядження, хоча, з іншого боку, вражала неймовірна цілісність та стрункність структури всіх замкових служб. Ця єдність виглядала особливо досконалою там, де служби, на перший погляд, зовсім не були взаємопов'язаними. Часом К. розмірковував про все це і був недалеко від думки, що його становище цілком задовільне, але щоразу після нападу такої безтурботності відразу ж нагадував собі, що саме в цьому й криється найбільша небезпека.

Прямий контакт із владою був не надто утрудненим, оскільки влада, хоч би як добре добре організована вона була, завжди мала діяти від імені далеких невидимих володарів і залагоджувати далекі невидимі справи, тоді як К. боровся за щось живе і близьке, за себе самого. Принаймні на початку, оскільки він нападав. У цій боротьбі йому, здається, допомагали ще й інші, наразі невідомі йому сили, про існування яких він міг запідозрити з дій влади. Та позаяк у всіх дрібницях, а про важливі речі наразі ще не було мови, влада досі йшла К. назустріч, у нього забирали можливість незнач-

них і легких перемог, а разом із цією можливістю й відповідне задоволення собою, а також упевненість перемоги в подальших великих битвах. Замість цього вони дозволяли К. проникати всюди, куди він хотів, хоча й лише в межах Села, розбещували і знесилювали його цим, позбавляли будь-якої можливості наступних сутичок та ізолювали від діяльності владних структур, примушуючи до нудного, незрозумілого й чужого для нього способу існування. Якщо так буде й далі, а К. утратить пильність, то цілком може статися, що одного дня він, попри доброзичливість влади і своє старанне виконання всіх занадто вже легких бюрократичних обов'язків, дасть увести себе в оману нібито сприятливій атмосфері, яка його оточує, і в подальшому житті поводитиметься настільки необережно, що помилиться. І тоді влада, все ще м'яка і дружня, буде змушена прибрати його з дороги в ім'я якогось невідомого йому, але загальнознаного закону. А як, зрештою, виглядатиме подальше життя в Селі? Ще ніде К. не бачив, щоб приватне й службове життя співіснували так тісно, як тут. Вони настільки переплелися, що часом здавалося, ніби просто помінялися місцями. Наприклад, що означає влада, якою наділений Кламм над службою К. і яка досі проявила себе лише достатньо формально, порівняно з тою владою, яку Кламм реально має в його спальній комірчині. Звідси випливає, що трохи більшу легковажність і розслабленість можна було проявити лише в ставленні до офіційних установ, а всюди решта необхідно бути страшенно обереж-

ним, озиратися на всі боки після кожного кроку.

Спочатку К. побачив, що його теорія стосовно діяльності тутешніх організацій підтверджується і в старості. Привітний, товстий і поголений налісо чоловік хворів, його мучив особливо сильний напад подагри, тому він прийняв К. у ліжку.

– Отже, ви – наш землемір, – сказав староста, хотів випростатися для привітання, але не зміг і знову відкинувся на подушки, безсило показуючи на ноги. Мовчазна жінка, яка в напівсутінках заштореної кімнати з крихітними вікнами була схожа майже на тінь, принесла крісло й підсунула його до ліжка.

– Сідайте, будь ласка, будь ласка, сідайте, пане землемір, – сказав староста. – І прошу мені сказати, у якій ви справі.

К. прочитав листа Кламма і висловив свої зауваження. Тут у нього знову з'явилося відчуття надзвичайно легкого спілкування з владою. Влада буквально брала на себе будь-які труднощі, можна було все перекласти на її плечі, а самому залишатися нічим не зв'язаним і вільним. Ніби відчувши це по-своєму, староста неспокійно засовгався в ліжку. Потім сказав:

– Як ви помітили, пане землемір, я вже знав про всі ці справи. Причиною того, що я досі нічого не зробив, є, поперше, моя хвороба, а по-друге, те, що ви так довго не приходили. Я вже подумав, що ви від усього відмовилися. Але оскільки ви так люб'язно знайшли мене самі, мушу, на жаль,

сказати вам усю гірку правду. Ви кажете, вас прийняли на роботу як землеміра, але, на жаль, нам не потрібен землемір. Для нього не знайшлося б ніякої роботи, навіть зовсім дрібної. Кордони наших скромних господарств чітко визначені, все акуратно розмежовано. Зміни власників майже не трапляються, а невеличкі територіальні непорозуміння ми вирішуємо самотійно. Отже, навіщо нам землемір?

Хоча К. попередньо й не думав про це, але в глибині душі сподівався почути щось подібне. Саме тому зміг відразу відповісти:

– Це для мене велика несподіванка, яка руйнує всі мої плани. Я можу хіба сподіватися, що трапилася якась помилка.

– На жаль, ні, – сказав староста. – Усе виглядає саме так, як я описав.

– Але як таке можливо! – вигукнув К. – Я ж не для того так довго сюди їхав, щоб мене відразу ж відіслали назад!

– Це вже інше питання, – сказав староста. – І не мені його вирішувати, але як до цього дійшло, я можу вам пояснити. У такій величезній установі, як графська канцелярія, може часом статися, що один відділ видає якийсь наказ, а водночас сусідній, ні про що не здогадуючись, готує цілком протилежний. І хоча вища контрольна інстанція діє безпомилково, але її природа така, що вона завжди запізнюється, тому час від часу трапляються дрібні казуси. Помилки ці завжди дуже незначні, як, наприклад, у вашому випадку. У важли-

вих справах мені не доводилося чути про якісь помилки, але за дрібниці часто буває дуже соромно. Що ж стосується вашої ситуації, то я не збираюся робити з цього бюрократичної таємниці, насамперед тому, що не почуваю себе достатньою мірою бюрократом, я селянин, і таким залишуся. Тому можу відверто розповісти вам, як усе відбувалося. Досить давно, я тоді щойно кілька місяців як став старостою, прийшов наказ, уже не пам'ятаю, з якого саме відділу, в наказі з типовою для тамтешніх канцеляристів категоричністю було повідомлення про необхідність викликати землеміра, а громада повинна приготувати до його прибуття всі необхідні для роботи плани й креслення. Цей наказ стосувався, ясна річ, не вас, це було багато років тому, і я б узагалі про це не згадав, якби не хвороба і надмір вільного часу, який я проводжу в ліжку, тож маю нагоду думати про різні дрібниці... Міцці, – перебив він сам себе, звертаючись до жінки, яка все ще тинялася по кімнаті, зайнята незрозумілою діяльністю. – Будь ласка, подивися там у шафі, може, ти знайдеш наказ. – Розумієте, це було на самому початку моєї роботи, я тоді ще все зберігав.

Жінка тут же відчинила шафу, і К. разом зі старостою зазирнули всередину. Шафа була забита паперами. Коли відкрилися двері, на підлогу випало дві великі пачки документів, перемотаних так, як переважно зв'язують дрова, – жінка злякано відскочила.

– Це має бути десь унизу, – керував староста з ліжка. –

Унизу, я сказав.

Жінка обома руками слухняно витягла все з шафи, щоб дістатися до нижніх паперів. Документи зайняли майже півкімнати.

– Багато роботи зроблено, – покивав головою староста. – І це лише крихітна частка. Основну масу я зберігав у stodoli, але найбільшу частину, на жаль, утрачено. Хто ж може все це втримати вкупі! Але в stodoli залишилося ще дуже багато. Ну що, ти зможеш знайти наказ? – він знову звернувся до своєї дружини. – Тобі потрібна папка, на якій слово «землемір» підкреслено синім.

– Тут надто темно, – сказала жінка. – Я принесу свічку.

І вона вийшла з кімнати, переступаючи через розкидані на підлозі папери.

– Моя дружина для мене велика опора, – сказав староста, – у цій важкій канцелярській праці, яку, до того ж, потрібно виконувати лише поміж іншим. Щоправда, для писання в мене є помічник, учитель, але навіть і з ним ми не встигаємо завершити все, це просто неможливо, тому залишається багато невирішених справ, я їх зберігаю в тій скрині. – І він показав на іншу шафу. – А тепер, коли я хворію, нас просто завалило, – сказав він і втомлено, але гордо відкинувся на подушки.

– Може, я допоміг би вашій дружині в пошуках? – запропонував К., коли жінка повернулася зі свічкою і стала на коліна перед шухлядою, шукаючи наказ.

Староста з умішкою похитав головою:

– Я вже сказав, що не маю перед вами жодних службових таємниць, але дозволити вам порпатися в документах – це все-таки занадто.

У кімнаті стало тихо, було чути лише шарудіння паперу. Староста, можливо, навіть трохи задрімав. Тихенький стукіт у двері змусив К. озирнутися. Це були, ясна річ, помічники. Добре, що він їх зміг уже хоча б трохи виховати, і вони не ввалювалися відразу до кімнати, а шепотіли спершу крізь прочинені двері:

– Нам холодно на вулиці.

– Хто там? – злякано запитав староста.

– Це мої помічники, – сказав К. – Я не знаю, де мені залишити їх чекати, на вулиці надто холодно, тут вони будуть заважати.

– Мені вони не перешкоджатимуть, – доброзичливо сказав староста. – Нехай зайдуть. Зрештою, я їх знаю. Давні знайомі.

– Але мені вони заважають, – відверто сказав К., перевів погляд із помічників на старосту і назад і побачив, що в усіх трьох абсолютно однакові посмішки. – Та якщо ви вже тут, то заходьте й допоможіть пані дружині старости знайти папку, на якій слово «землемір» підкреслено синім.

Староста не заперечував. Те, що заборонялося К., дозволялося поміщикам, і вони кинулися до паперів, хоча більше перевертали їх, аніж шукали, і поки один читав напис, дру-

гий видирав йому з рук аркуш. А жінка стояла на колінах перед порожньою шухлядою і, здається, припинила пошуки. У всякому разі, свічка стояла від неї досить далеко.

– Помічники, – сказав староста із задоволеною посмішкою, так, ніби все відбувалося згідно з його розпорядженнями, але ніхто про це не здогадувався. – Отже, вони вас обтяжують. Але ж це ваші власні помічники.

– Ні, – стримано відповів К. – Вони пристали до мене вже тут.

– Як це «пристали»? – сказав староста. – Ви маєте на увазі, що вам їх призначили?

– Саме так, призначили, – погодився К. – Але вони могли з тим же успіхом впасти з неба, таким безглуздом було це призначення.

– Безглуздо в нас тут нічого не робиться, – заперечив староста і навіть сів прямо, забувши, що в нього болять ноги.

– Нічого? – запитав К. – А як же мій виклик?

– Ваш виклик, очевидно, теж був обдуманим, – відповів староста. – Але другорядні обставини все заплутали, і я доведу вам це з документами в руках.

– Документи не знайдуться, – сказав К.

– Не знайдуться? – вигукнув староста. – Міцці, поквапся, будь ласка! Але спочатку я можу розповісти вам цю історію й без документів. У відповідь на той наказ, про який я вам розповідав, ми надіслали подяку й повідомлення, що нам не потрібен землемір. Але, здається, ця відповідь не потрапи-

ла до потрібного відділу, назвімо його «А», а замість цього опинилася у відділі «В». Таким чином, відділ «А» залишився без відповіді, але й відділ «В» отримав, на жаль, не весь наш лист, невідомо, чи лист залишився невідправленим, чи загубився дорогою, – в усякому разі, це трапилося не в самому відділі, в цьому я переконаний. У кожному разі, до відділу «В» надійшла тільки порожня канцелярська папка з написом, що в документах, які додаються, йдеться про виклик землеміра, хоча насправді ніяких документів не було. Відділ «А» в цей час чекав на нашу відповідь, і в них були нотатки про цю справу, але, як це зі зрозумілих причин часто трапляється, і це виправдано навіть в установах, де справи провадяться на найвищому рівні, їхній референт сподівався на те, що ми дамо відповідь, і тоді залежно від потреби він або викличе землеміра, або ж листуватиметься з нами в цій справі далі. У зв'язку з цим він не звернув належної уваги на подальший хід справи, і вона поступово забулася. У відділі «В» частина нашого листа потрапила до рук відомого своєю надзвичайною ретельністю референта, італійця на ім'я Сордіні. Відверто кажучи, навіть мені, людині втаємниченій, важко збагнути, чому цей чоловік із його надзвичайними здібностями досі перебуває на такій не надто високій посаді. Отже, Сордіні надіслав нам порожню папку від документів назад, для доповнення. Від часу надсилання першого листа з відділу «А» на ту мить минуло вже багато місяців, якщо не років. Зрозуміло, що, коли документ відправ-

лено належним чином, він потрапить до потрібного відділу не пізніше як наступного дня і того ж дня опиниться в роботі, якщо ж трапиться, що документ піде не тим шляхом, а враховуючи досконалість організації праці в нашій установі, цей шлях потрібно шукати мало не навмисно, то все це може тривати досить довго. Коли ми отримали відповідь Сордіні, то лише досить туманно змогли пригадати, про що ж, властиво, йдеться. Тоді ми працювали лише вдвох, я і Міцці, вчителя нам на допомогу ще не призначили, копії листів зберігалися лише у важливих справах, коротше кажучи, ми змогли тільки досить туманно відповісти, що нам про подібний виклик нічого не відомо, а потреби в роботі землеміра немає... Але, – перервав сам себе староста, так, ніби азарт оповідача завів його надто далеко чи, щонайменше, існувала імовірність того, що він міг би аж так далеко зайти, – вам не нудно все це слухати?

– Ні, – відповів К. – Мене це дуже розважає.

На що староста відповів:

– Я розповідаю вам не для розваги.

– Це розважає мене тільки тому, – сказав К., – що я маю можливість зазирнути в глибину тієї сміховинної плутанини, яка за певних обставин вирішує людську долю.

– Ви ще нікуди не зазирнули, – серйозно заперечив староста. – А тим часом я розповідатиму далі. Сордіні, ясна річ, не задовольнився нашою відповіддю. Я схиляюся перед цим чоловіком, хоча він і створює мені чимало проблем. Він нікому

не вірить. Навіть якщо він сто разів переконався в тому, що на людину можна покладатися, при кожній наступній нагоді він поводить себе так, ніби зовсім цю людину не знає або, ще гірше, знає як пройдисвіта. Я вважаю, що це абсолютно правильно. Чиновник повинен так поводитися, на жаль, я не можу похвалитися цією рисою у власному характері, ви ж бачите, як відверто я вам, чужинцю, все розповідаю, а інакше я не вмю. У Сордіні натомість наша відповідь відразу викликала підозру. І так почалося тривале листування. Сордіні запитав, чому мені раптом спало на думку, що не треба викликати ніякого землеміра. Я викрутився за допомогою чудової пам'яті Міцці, що така пропозиція була скерована до нас із установи (про те, що йдеться зовсім про інший відділ, ми на той час, ясна річ, давно забули). Сордіні на це: чому я пишу про цю службову записку лише тепер. Я знову: бо лише тепер я про неї згадав. Сордіні: це дуже дивно. Я: зовсім не дивно, коли йдеться про справу, яка затягується так надовго. Сордіні: це таки дивно, бо вказівки, про яку я згадав, не існує. Я: звичайно, що не існує, коли загубилася ціла папка з документами. Сордіні: хоча б якась нотатка стосовно цієї першої вказівки мала б залишитися, але її немає. На цьому я затнувся, бо те, що у відділі Сордіні може трапитися помилка, я не міг не те що стверджувати, а навіть запідозрити. Напевно, ви, пане землемір, подумки дорікаєте Сордіні за те, що моя відповідь не наштовхнула його на думку запитати про цю справу в інших відділах. Але не маєте ра-

ції, і я не хочу, щоб навіть у ваших думках цей чоловік мав бодай найменшу пляму на репутації. Основна засада роботи установи полягає в тому, що ймовірність помилки не береться до уваги. Така засада цілком виправдана, по-перше, через ідеальну організованість усієї роботи, по-друге, це дає можливість якнайшвидше залагоджувати всі справи. Отже, Сордіні не мав права питати в інших відділів, зрештою, вони б йому й не відповіли, бо відразу б зауважили, що йдеться про пошук помилки.

– Дозвольте мені, пане старосто, – попросив К., – запитати вас про щось. Хіба ви не казали раніше про контрольну інстанцію? Уся ця діяльність виглядає з вашої розповіді так, що лякає сама думка про ймовірну відсутність контролю.

– Ви надто вимогливий, – сказав староста. – Але навіть якщо б ви були в тисячу разів суворішим, це все одно виглядало б сміховинно порівняно зі суворістю, яку застосовує до себе сама канцелярія. Тільки чужинець може поставити таке питання. Чи існують контрольні органи? Контрольні органи існують. Ясна річ, їхнім завданням не є в прямому сенсі вишукування помилок, бо помилок не буває. А навіть якщо вони трапляються, як у вашому випадку, то хто може з певністю стверджувати, що це була саме помилка.

– Це щось цілком нове! – вигукнув К.

– Для мене дуже старе, – сказав староста. – Я не менш за вас переконаний, що трапилася помилка, і Сордіні від думки про це так стривожився, що важко захворів. Перша кон-

трольна інстанція, якій ми завдячуємо викриттям джерела помилки, визнала, що це таки помилка. Але хто знає, чи друга контрольна інстанція вирішить так само, не кажучи вже про третю і всі наступні?

– Можливо, – сказав К. – У такі роздуми я краще не втручатимуся. Крім того, я вперше чую про всі ці контрольні інстанції і, ясна річ, не можу їх зрозуміти. Але мені здається, що тут потрібно розрізняти два моменти: по-перше, те, що відбувається всередині відділів і що з офіційної точки зору можна трактувати по-різному, а по-друге, є конкретна особа, – я, яка перебуває поза канцелярією і якій із боку канцелярії загрожує рішення настільки безглузде, що я досі не можу повірити в реальність такої небезпеки. До першого аспекту стосується все те, про що ви, пане староста, розповіли мені з неймовірно глибоким знанням справи, але тепер я хотів би почути щось і про свою долю.

– Я дійду до цього, – сказав староста. – Але ви не зможете нічого збагнути, якщо я не поясню спочатку ще кількох речей. Я надто рано згадав у своїй розповіді контрольні інстанції. Тому повернуся до неузгодженостей із Сордіні. Як я вже згадував, моя здатність до самозахисту трохи підупала. А якщо Сордіні має перед кимось хоча б найменшу перевагу, то можна вважати, що він уже переміг, бо тоді його уважність, енергійність та дієздатність подвоюються, і це видовище страшне для супротивників і неймовірно приємне для ворогів цих супротивників. Мені траплялося пережити й це

останнє відчуття, тільки тому я можу розповідати так спокійно. Зрештою, я ніколи не бачив його на власні очі, він не сходить донизу, бо завжди завалений роботою, його кімнату мені описували так: стін не видно за велетенськими стосами нагромаджених одна на одну папок, і це лише ті справи, із якими Сордіні саме працює, а оскільки постійно одні справи додаються, інші забираються і все це відбувається дуже поспішно, то стоси весь час падають, і цей безперервний гуркіт відрізняє кабінет Сордіні від кімнат інших чиновників. Так, Сордіні – справжній трудар, найдрібнішому випадку він приділяє стільки ж уваги, скільки й найважливішому.

– Ви постійно називаєте мою справу незначною, пане староста, – сказав К. – А проте вона завантажила роботою стількох канцеляристів. Тому якщо на початку цю справу і можна було вважати дріб'язковою, то завдяки старанності урядників, на зразок пана Сордіні, вона перетворилася на важливу. На жаль, це цілком суперечить моїм бажанням, бо моє марнославство зовсім не прагне, аби виростали й падали велетенські стоси офіційних паперів, у яких ідеться про мене, я б просто хотів спокійно працювати непомітним землеміром за невеличким письмовим столом.

– Зовсім ні, – заперечив староста. – Це ніяка не важлива справа, а найдріб'язковіша з дріб'язкових. З цього погляду ви не маєте на що нарікати. Обсяг роботи зовсім не визначає важливості справи, а якщо ви так вважаєте, то ще надто мало розумієте в діяльності установ. Але навіть якщо вирі-

шальним був би обсяг робіт, то ваша справа була б однією з найдрібніших і найзвичайніших, бо ті справи, у яких немає так званих помилок, вимагають ще більшої праці, хоча, ясна річ, і результат кращий. Зрештою, ви ще нічого не знаєте про справжню роботу, яка була через вас проведена, про неї я лише збираюся розповісти. Спершу Сордіні не втягував мене в цю справу, але приходили його підлеглі і щодня в «Панському дворі» відбувалися протокольні допити когось із поважних членів сільської громади. Більшість із них була на моєму боці, тільки дехто виявив спротив. Питання вимірювання землі дуже близьке кожному селянину, тут відразу починають підозрювати якісь потаємні домовленості й несправедливості. У незадоволених з'явився свій ватажок, і з їхніх слів у Сордіні склалося враження, що якби я виставив цю справу на голосування засідання представників громади, то не всі голосували б проти виклику землеміра. Таким чином, було висловлено сумнів щодо безапеляційності твердження про непотрібність землеміра. Особливо відзначився тут такий собі Брунsvік, ви, напевно, його не знаєте, можливо, він і непоганий чоловік, але немудрий і вигадько, це зять Лаземана.

– Чинбаря? – запитав К. й описав бороданя, якого бачив у Лаземана.

– Так, це він, – сказав староста.

– Я знаю також його дружину, – сказав К. трохи навмання.

– Можливо, – сказав староста й замовк.

– Вона вродлива, – сказав К. – Але трохи бліда й хвороблива. Ця жінка походить із Замку?

Це було напівпитання. Староста подивився на годинник, налив собі в ложку ліків і похапцем випив.

– Напевно, ви знаєте у Замку самі лише канцелярії і нічого більше? – грубувато запитав К.

– Так, – відповів староста з іронічною, але вдячною посмішкою. – Але це найважливіше. А що стосується Брунсвіка, то якби ми могли викинути його з громади, то майже всі зітхнули б із полегкістю, і Лаземан далеко не виняток. Але тоді Брунсвік мав певний вплив у Селі, він хоча й не оратор, зате крикун, декому цього достатньо. Отож мене змусили виставити питання на голосування засідання представників громади, зрештою, це була єдина перемога Брунсвіка в цій справі, бо ясна річ, що на засіданні більшістю голосів було вирішено, що нікому землемір не потрібен. Це також було вже багато років тому, але досі ця справа ніяк не завершиться. Частково винна в цьому старанність Сордіні, він якнайдетальніше вивчив аргументи більшості та опозиції, а частково причина в дурнуватому марнославстві Брунсвіка, який має численні особисті зв'язки з канцелярією і використовує їх із невичерпним багатством фантазії. Але Сордіні не дав ввести себе в оману Брунсвіку, хіба міг би Брунсвік ввести в оману Сордіні? Та щоб не дати увести себе в оману, необхідно було провести нові розслідування, і ще до того, як вони були закінчені, Брунсвік уже вигадував щось нове, він дуже

активний, це одна з рис його недоумства. А тепер настав час розповісти про одну особливість апаратної структури нашої канцелярії. У роботі вона одночасно бездоганна і чутлива. Якщо котресь питання розглядається надто довго, може трапитися, що ще до закінчення цього процесу в одній з інстанцій, причому пізніше ніколи неможливо визначити, в якій саме, справа несподівано вирішується і питання автоматично закривається, переважно рішення це дуже правильне, хоч і спонтанне. Це виглядає так, ніби канцелярський апарат не витримує напруги, багаторічного збудження, спричиненого тривалим вирішенням однієї-єдиної справи, а часом ще й не дуже важливої, і самотійно, без допомоги урядників, приймає рішення. Ясна річ, не трапилося ніякого дива, і хтось із чиновників написав відповідне розпорядження або ж віддав його усно, але поки що неможливо встановити, чиє саме це було розпорядження і на якій підставі воно було зроблено. В усякому разі, досі ні нам, ні канцелярії це не вдалося. Усе з'ясують набагато пізніше контрольні органи, але ми про це вже не дізнаємося, зрештою, тоді це вже нікого й не цікавитиме. При цьому, як я вже казав, саме такі рішення переважно дуже слухні, єдиний їхній недолік – те, що про них стає відомо здебільшого дуже пізно і тому трапляється, що ведуться виснажливі дебати про давно вирішені речі. Я не знаю, чи у вашому випадку йшлося саме про таке рішення, – багато аргументів свідчать на користь цієї версії, але не менше – проти неї. Та якщо трапилося саме так, то вам надіслали

виклик, і поки ви здійснювали далеку подорож сюди, минуло багато часу, а Сордіні тим часом все ще самовіддано працював над вашою справою, Брунsvік організував змови, і обоє мене мучили. Але це все лише мої припущення, точно мені відомо тільки одне: контрольна інстанція з'ясувала, що з відділу «А» багато років тому було вислано запит до громади, на який досі не отримано відповіді. Нещодавно мене про це запитали, і тут справа з'ясувалася. Відділ «А» задовольнився моєю відповіддю про те, що землемір нам не потрібен, а Сордіні змушений був визнати, що він у цьому випадку був не уповноважений вести справу, а тому, хоча в цьому й не було його вини, вся проведена ним робота була зайвою, попри те, що вимагала великих затрат нервових зусиль. Якби не те, що з усіх боків, як завжди, навалилася нова робота, а ваша справа надто незначна, можна навіть сказати, найдрібніша з найдрібніших, – усі ми могли б зітхнути з полегшенням, можливо, навіть сам Сордіні. Незадоволеним був лише Брунsvік, але це виглядало сміховинно. Тож уявіть собі моє розчарування, пане землемір, коли тепер, після щасливого завершення цілої справи, – а відтоді теж минуло чимало часу, – раптом з'являєтеся ви, і все знову може початися спочатку. Думаю, ви зрозумієте мою позицію, коли я намагатимуся, наскільки зможу, не допустити цього.

– Звичайно, – сказав К. – Але ще ясніше я усвідомлюю, що тут коїться страшенне неподобство зі мною, а точніше, із самим законом. І я зумію захистити себе від цього.

– Як ви збираєтеся це робити? – запитав староста.

– Цього я не можу вам сказати, – відповів К.

– Я не хочу виглядати влізливим, – сказав староста. – Але дозволю собі нагадати, що в моїй особі ви маєте, – я не скажу друга, бо ми зовсім чужі одне одному, – але до певної міри ділового партнера. Я не дозволю тільки одного: щоб вас зарахували землеміром, а в усьому решта ви завжди можете на мене розраховувати, ясна річ, у невеликих межах моїх повноважень.

– Ви постійно говорите про те, – сказав К., – що мене потрібно зарахувати на посаду землеміра, але ж мене вже зарахували. Ось вам, будь ласка, лист Кламма.

– Лист Кламма, – сказав староста. – Він цінний і важливий завдяки підписові Кламма, який виглядає справжнім, та що стосується всього решта, хоча я не наважуюсь самотійно висловлюватись із цього приводу. – Міцці! – вигукнув він, а потім: – Що ви там робите?

Помічники і Міцці, яких так надовго випустили з поля зору, здається, так і не знайшли потрібний документ, тому хотіли запахнути всі папери назад до шафи, але це їм не вдалося, бо безладно розкидані документи не влазили. Тому вони придумали вихід, – мабуть, ідея належала помічникам, і тепер вона втілювалася в життя. Вони поклали шафу на підлогу, запахнули до неї всі папери, потім разом із Міцці сіли на дверцята шафи і тепер повільно натискали на них.

– Отже, документ не знайдено, – сказав староста. – Шко-

да, але ви вже знаєте суть справи, тож документ нам нібито без потреби, хоча його, ясна річ, неодмінно буде знайдено, швидше за все, він у вчителя, у нього ще багато різних паперів. Підійди, будь ласка, ближче зі свічкою, Міцці, і прочитай мені цього листа.

Міцці підійшла, – вона виглядала ще сіріше й непомітніше, коли сиділа на краєчку ліжка і притискалась до свого повнокровного чоловіка, який її міцно обнімав. У світлі свічки було видно тільки її маленьке обличчя, чіткі й суворі риси якого трохи пом'якшив час. Вона зазирнула в лист і шанобливо склала руки. «Від Кламма», – сказала вона. Вони разом прочитали листа, а потім трохи пошепотілися, цієї миті помічники голосно вигукнули: «Ура!», бо їм нарешті вдалося зачинити дверцята шафи, і Міцці мовчки подивилася на них із вдячністю, а староста сказав:

– Міцці цілком поділяє мою думку, а отже, я можу сміливо її висловити. Цей лист не вважається ніяким офіційним документом, а лише звичайним приватним листом, що можна абсолютно чітко визначити за самим звертанням «Шановний пане!». Крім того, там немає жодного слова про те, що вас зарахували на посаду землеміра, а йдеться загалом про службу для графа, хоча й про це не сказано нічого конкретного, а лише те, що вас зарахували «як вам відомо», а це означає, що відповідальність за ваше зарахування несеете ви самі. Нарешті, в службових справах вас скеровують до мене, старости, як безпосереднього керівника, який повинен пові-

домити вам усі деталі, і це загалом уже зроблено. Для людини, яка вміє читати ділові папери, а внаслідок цього краще розуміється й на приватній кореспонденції, тут усе сказано дуже чітко. А те, що ви, чужинець, цього не бачите, мене також не дивує. Загалом лист означає тільки те, що Кламм збирається опікуватися вами особисто в разі вашого зарахування на графську службу.

– Пане староста, – сказав К. – Ви так добре прокоментували цього листа, що з нього не залишилося майже нічого, окрім підпису на порожньому аркуші паперу. Хіба ви не помічаєте, що цим принижуєте особу Кламма, до якої намагаєтеся показати велику повагу?

– Ви неправильно мене зрозуміли, – сказав староста. – Я не спотворюю зміст цього листа і не применшую його вагомості, навпаки. Приватний лист Кламма, ясна річ, набагато вагоміший, аніж офіційне розпорядження, але того змісту, який *ви* намагаєтеся йому приписати, цей лист не має.

– Ви знаєте Шварцера? – запитав К.

– Ні, – відповів староста. – Може, ти знаєш, Міцці? Теж ні. Ні, ми не знаємо.

– Це дивно, – сказав К. – Це син помічника каштеляна.

– Шановний пане землемір, – сказав староста. – Я не можу знати синів усіх помічників каштелянів.

– Добре, – сказав К. – Тоді ви мусите повірити мені на слово. Так от, із цим Шварцером у мене трапилася суперечка ще в день мого прибуття. Він зателефонував до помічника

каштеляна на ім'я Фріц і отримав довідку, що мене зарахували на посаду землеміра. Як ви поясните цей факт, пане староста?

– Дуже просто, – відповів староста. – Ви просто ще ніколи не стикалися з нашими канцеляріями. Вам здається, що ви вступаєте з ними у контакт, але насправді це лише ілюзія, яку ви через своє незнання сприймаєте за дійсність. І ще про телефон: бачите самі, що в мене, хоча мені достатньо часто доводиться мати справу з канцеляріями, немає телефону. У шинках і подібних закладах це потрібна річ, приблизно як музичний автомат, не більше й не менше. Ви вже хоч раз телефонували тут, у нас? Тоді, можливо, ви мене зрозумієте. У Замку телефон, здається, працює чудово, розповідають, що там постійно розмовляють по телефону і це дуже прискорює роботу. Ці безперервні телефонні розмови ми чуємо у своїх телефонних апаратах, вони здаються нам схожими на шелест і наспівування, і тільки цьому шелесту та наспівуванню в наших телефонних апаратах можна довіряти, все решта – обман. Не існує безпосереднього телефонного зв'язку із Замком, жодного центрального пункту, звідки дзвінки скеровувались би в потрібному напрямку. Тому якщо ви телефонуєте до Замку, там дзеленчать відразу всі телефонні апарати у всіх найнижчих інстанціях, точніше, вони дзвонили б, якби в них, принаймні майже у всіх, – а це я знаю напевно, – не була вимкнена гучність дзвінка. Але час від часу хтось із первтомлених чиновників відчуває потребу трохи розвіяти-

ся, найчастіше це трапляється увечері або вночі, і тоді такий службовець вмикає гучність у своєму апараті. А ми отримуємо відповідь, але це тільки жарт, нічого більше. І їх можна зрозуміти. Хто має право своїми дріб'язковими приватними справами турбувати людей, які постійно зайняті більш важливими й терміновими речами? Я не розумію, як навіть чужинець міг подумати, що коли він телефонує, наприклад, до Сордіні, то той, хто бере слухавку, і є Сордіні. Швидше за все це якийсь невідомий реєстратор із зовсім іншого відділу. Але може трапитися й так, що коли зателефонувати цьому невідомому реєстраторові, то відповідь сам Сордіні. Тоді, ясна річ, краще тікати від телефону якомога далі ще до того, як прозвучать перші слова.

– Цього я, звичайно, не врахував, – сказав К. – Звідки мені було знати аж такі деталі; я не надто довіряв цим телефонним розмовам та усвідомлював, що по-справжньому важливе тільки те, що людина дізнається або досягне безпосередньо в Замку.

– Зовсім ні, – заперечив староста, чіпляючись за слова К. – Телефонні розмови мають велике значення, як же інакше? Хіба можна вважати довідку, отриману від працівника Замку, не дуже важливою? Я вже пояснював це вам на прикладі листа Кламма. Усі ці вислови не мають офіційної ваги. Якщо ви приписуєте їм офіційне значення, ви помиляєтеся. Зате їхня приватна вагомість у доброзичливому чи недоброзичливому сенсі дуже велика, жодні урядові стосунки не змо-

жуть із нею зрівнятися.

– Добре, – сказав К. – Припустімо, так воно і є, тоді виходить, що я маю в Замку дуже багато хороших друзів. Якщо бути зовсім точним, то вони з'явилися ще багато років тому. І коли котромусь із відділів спало на думку викликати землеміра, то це був своєрідний вияв прихильності до мене. Протягом усього цього часу друзів ставало все більше, аж поки мене не зтягли сюди, хоча нічого доброго в цьому й немає, бо тепер мені загрожують вигнанням.

– У ваших словах є частина правди, – сказав староста. – Насамперед ви маєте рацію в тому, що інструкції Замку не можна сприймати дослівно. Та обережність потрібна в усьому, не лише тут, і ця обережність стає ще нагальнішою, коли йдеться про важливу інструкцію. Але ваші слова про те, ніби вас сюди зтягли, для мене незрозумілі. Якби ви уважніше слухали мої попередні пояснення, ви збагнули б, що питання вашого прибуття до нас занадто складне, аби ми могли відповісти на нього під час такої короткої розмови.

– Висновок такий, – сказав К., – що все дуже туманно й неясно, окрім перспективи мого вигнання.

– Хто посмів би вигнати вас, пане землемір? – спитав староста. – Саме непрозорість усього, що передувало вашому приїзду, гарантує вам якнайбільш ввічливий прийом, але, здається, ви надто вразливі. Ніхто вас тут не тримає, але це не можна окреслити як вигнання.

– Пане староста, – сказав К. – Тепер вам усе здається за-

надто зрозумілим. Я дозволю собі перелічити деякі обставини, що тримають мене тут: жертви, які мені довелося принести, щоб вибратися з дому; довга і важка подорож; небезпідставні сподівання, які я мав у зв'язку із зарахуванням на тутешню службу; повна відсутність коштів; неможливість знайти зараз іншу відповідну роботу вдома і нарешті, не менш важлива причина, ніж усі попередні, – моя наречена, яка живе тут, у Селі.

– А, Фріда, – не здивувався староста. – Я знаю, але Фріда поїде з вами куди завгодно. Що ж стосується всього іншого, то тут справді потрібно поміркувати, і я повідомлю про це в Замку. Якщо рішення буде прийняте або виникне необхідність додатково вас допитати, я пришлю когось за вами. Ви згодні?

– Ні, аж ніяк не згоден, – сказав К. – Я не хочу, щоб Замок робив мені ласку, а вимагаю лише того, що належить законно.

– Міцці, – сказав староста своїй дружині, яка все ще сиділа, притиснувшись до нього, і замріяно бавилася листом Кламма, зробивши з нього кораблик. К. злякано забрав у неї листа. – Міцці, нога знову починає сильно боліти, нам потрібно поставити новий компрес.

К. підвівся.

– Тоді дозвольте мені попрощатися, – сказав він.

– Гаразд, – сказала Міцці, яка вже готувала мазь. – Та й перетяг надто сильний.

К. озирнувся, його помічники з традиційно невчасним службовим завзяттям уже широко відчинили двері. Щоб захистити кімнату хворого від різкого вторгнення холоду, К. змушений був поквартитися. Він вийшов, забравши з собою помічників і зачинивши двері.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Перед заїздом на нього чекав господар, але не наважувався заговорити першим, тому К. сам запитав, у чому справа.

– Ти маєш куди переїхати? – запитав господар, опустивши очі додолу і вступившись у підлогу.

– Ти питаєш, бо дружина тобі доручила? – запитав К. – Здається, ти від неї дуже залежний?

– Ні, – заперечив господар. – Я питаю не за її дорученням, але вона дуже знервована й нещасна через тебе, не може працювати, лежить у ліжку і постійно нарікає.

– Може, мені піти до неї? – запитав К.

– Будь ласка, піди, – сказав господар. – Я вже збирався покликати тебе від старости, послухав під дверима, але ви розмовляли, і я не хотів заважати. Я дуже хвилювався за свою дружину, повернувся назад, та вона не пустила мене до себе, тож не залишалося нічого іншого, як дочекатися тебе.

– Тоді ходімо швидше, – сказав К. – Я швидко її заспокою.

– Було б непогано, якби вдалося, – сказав господар.

Вони проминули світлу кухню, у якій три чи чотири зайняті роботою служниці, що були далеко одна від одної, побачивши їх, застигли на місці. Зітхання господині було чути ще з кухні. Вона лежала в тісному закутку без вікон, відділеному від кухні тонкою перегородкою. Там вистачало місця тільки для великого подружнього ліжка і шафи. Ліжко поставили

таким чином, щоб бачити з нього всю кухню і стежити за роботою. Але з кухні ліжко було майже не видно. У закутку було доволі темно, трохи вирізнялася тільки біло-червона постіль. Окремі деталі можна було розгледіти тільки зблизька, коли очі трохи звикали до освітлення.

– Нарешті ви прийшли, – сказала господиня слабким голосом.

Вона лежала на спині. Здається, дихати їй було досить важко, тому вона відкинула перину. У ліжку жінка виглядала набагато молодшою, ніж у сукні, але нічний чіпець із тонкого мережива був на неї явно замалий і погано тримався на волоссі, тому викликав співчуття до її постарілого обличчя.

– Як же я міг прийти? – м'яко запитав К. – Ви ж по мене не посилали.

– Ви не повинні були примушувати мене чекати так довго, – сказала шинкарка з упертістю хворої людини.

– Сідайте, – сказала вона й показала на край ліжка. – Усі решта йдіть геть!

Окрім помічників до закутку набилися ще й служниці.

– Я теж піду геть, Гардена! – сказав господар.

Так К. уперше почув, як звати цю жінку.

– Звичайно, – повільно відповіла вона й додала неухважно, ніби голова її була зайнята іншим: – Чому б саме ти мав залишитися?

Але коли всі вийшли до кухні, – цього разу навіть помічники послухалися без заперечень, бо саме залицялися до од-

нієї зі служниць, – Гардена була достатньо уважною, аби збагнути, що звідти все чути, адже закуток не мав дверей. Тоді вона наказала усім вийти з кухні. Її наказ миттю виконали.

– Пане землемір, – сказала Гардена. – Будь ласка, візьміть у шафі хустину і подайте мені, я хочу накритися нею. Не витримую під периною, не маю чим дихати.

І коли К. дав їй хустину, вона сказала:

– Подивіться, яка гарна хустина, хіба ні?

К. здалося, що це звичайнісінька вовняна хустина, з увічливості він доторкнувся до неї ще раз, але промовчав.

– Так, це гарна хустина, – сказала Гардена і закуталася.

Вона лежала цілком спокійно, здавалося, зник увесь її біль, і вона навіть звернула увагу на своє розтріпане волосся. Сіла на ліжку й поправила пасма, що вибивалися з-під чепця. У неї було густе волосся.

К. нетерпляче сказав:

– Ви хотіли знати, пані господине, чи я вже підшукав собі інше житло?

– Я хотіла знати? – здивувалася шинкарка. – Ні, це якась помилка.

– Ваш чоловік щойно питав мене про це.

– Вірю, вірю, – сказала господиня. – Ми завжди сваримося. Коли я хотіла вигнати вас звідси, він упирався, а тепер я щаслива, що ви в нас мешкаєте, тому він намагається позбутися вас. Це звична історія.

– Отже, – сказав К. – Ви так різко змінили свою думку про

мене? І все лише протягом однієї-двох годин?

– Я не міняла своєї думки, – відповіла господиня вже знову слабшим голосом. – Подайте мені вашу руку. Ось так. А тепер пообіцяйте мені повну відвертість, і я вам обіцяю те саме зі свого боку.

– Добре, – сказав К. – Хто починає?

– Я, – сказала господиня.

Здавалося, її пропозиція пояснювалася не так бажанням піти К. назустріч, як нетерплячкою заговорити першою.

Вона витягла з-під подушки фотографію і дала К.

– Подивіться на це, – сказала з проханням у голосі.

Щоб краще роздивитися, К. відступив на кухню, але й там нелегко було розгледіти щось на фотографії, бо вона вицвіла від старості, була пожмакана і заплямлена.

– Вона не в найкращому стані, – зауважив К.

– На жаль, на жаль, – погодилася господиня. – Якщо носити якусь річ роками при собі, так воно й буває. Але якщо ви уважно придивитесь, то все побачите, я переконана. Можу вам допомогти, розповідайте, що ви бачите, бо мене дуже тішить чути про цю фотографію. Отже, що?

– Юнака, – сказав К.

– Правильно, – відповіла господиня. – І що він робить?

– Здається, він лежить на дошці, потягується й позіхає.

Господиня засміялася.

– Неправильно, – сказала вона.

– Але ось дошка, а ось він лежить, – наполягав К.

– Подивіться уважніше, – розізлилася господиня. – Хіба він справді лежить?

– Ні, – погодився К. – Він не лежить, він летить, а це ніяка не дошка, а напевно, мотузка, і він скаче.

– Отже, – задоволено підсумувала господиня, – він скаче. Так тренуються кур'єри з канцелярії. Я знала, що ви побачите це. Видно вам його обличчя?

– Обличчя я майже не можу роздивитися, – сказав К. – Здається, він дуже напружений, рот відкритий, очі заплющені, а волосся розтріпане.

– Дуже добре, – похвалила господиня. – Більше неможливо розгледіти, якщо ви ніколи не бачили цю людину. Він був уродливим юнаком. Я бачила його одного разу дуже коротко, але ніколи не забуду.

– Ким він був? – запитав К.

– Він був, – відповіла господиня, – кур'єром, із яким Кламм уперше викликав мене до себе.

К. не міг слухати з належною увагою, його відволікав брязкіт скла. Він миттю визначив джерело звуку. Помічники стояли у дворі і переступали в снігу з ноги на ногу. Вони намагалися показати, що дуже втішені знову бачити К. і захоплено показували йому один на одного, стукаючи до віконної шиби. К. насварився на них пальцем, і помічники миттю припинили, кожен намагався відсунути іншого назад, а той тікав, і за мить обидва знову опинилися біля вікна. К. поквапився зайти назад до закутка, де помічники не могли

бачити його з вулиці і він не мусив бачити їх. Але тихе бла-
гальне дзеленчання віконних шиб ще довго його переслідую-
вало.

– Знову ці помічники, – вибачився він перед господинею
і показав за вікно.

Але вона не звертала на нього уваги, забрала фотографію,
оглянула, погладила і запхнула знову під подушку. Її рухи
сповільнилися, але не через утому, а під тягарем спогадів.
Їй хотілося розповісти все К., але вона забула про нього, пе-
ребираючи в пам'яті минуле. Господиня бавилася кінчиками
хустини. Лише за якийсь час підвела очі, провела по них до-
лонею і сказала:

– Ця хустина також від Кламма. І чепець. Фотографія, ху-
стина і чепець – ось три згадки про нього, які в мене зали-
шилися. Я вже не така юна, як Фріда, і не така марнославна.
Та й не настільки чуттева, адже вона дуже чуттева. Іншими
словами, я змогла змиритися з життям, але визнаю, що без
цих трьох речей я б не витримала тут так довго, можливо, що
я б жодного дня тут не витримала. Напевно, для вас ці три
речі видаються дрібницями, але подумайте лише: Фріда, яка
так довго була з Кламмом, не має жодної згадки, я питала
її, вона надто мрійлива і всім незадоволена. Натомість я, що
була в Кламма лише тричі, – більше він чомусь не посилав
за мною, – маю ці три згадки, ніби вже тоді передчувала, як
коротко все триватиме. Ясна річ, про це треба піклуватися
самій, Кламм із власної волі нічого не дає, але якщо поба-

чиш там щось відповідне, можна випросити.

К. відчував себе незручно, слухаючи цю розповідь, хоча його вона також стосувалася.

– Як давно це все було? – запитав він і зітхнув.

– Понад двадцять років тому, – відповіла господиня. –
Більш ніж двадцять років.

– Так довго зберігають вірність Кламму, – сказав К. – Ви усвідомлюєте, пані господине, що від таких ваших зізнань мені стає тривожно, особливо коли я подумаю про своє майбутнє одруження?

Господині не сподобалося, що К. втручається в розмову зі своїми проблемами, і вона гнівно подивилася на нього.

– Не так люто, пані господине, – сказав К. – Я не сказав жодного поганого слова про Кламму, але обставини склалися таким чином, що я теж перебуваю в певних стосунках із ним, і цей факт не зможе заперечити навіть найбільший його прихильник. Тому кожна згадка про цю людину викликає в мене думки про власну долю, і тут вже нічого не зміниш. До речі, пані господине, – К. схопив її за руку, вона спершу хотіла відсмикнути руку, але потім передумала. – Ви лишень пригадайте, як погано закінчилася наша попередня розмова, і давайте тепер більше не сваритися.

– Ви маєте рацію, – господиня схилила голову. – Але побережіть мене. Я не вразливіша за інших, навпаки, в кожного вистачає слабких місць, а в мене є лише це одне.

– На жаль, воно й моє, – сказав К. – Хоча, ясна річ, я стри-

маюся. А тепер поясніть мені, будь ласка, як я повинен витримати в подружньому житті цю жахливу вірність Кламму, якщо припустити, що Фріда буде в цьому схожою на вас?

– Жахлива вірність? – розлючено повторила шинкарка. – Хіба це вірність? Вірна я своєму чоловікові, а Кламм? Кламм зробив мене колись своєю коханкою, хіба я можу тепер утратити це становище? Як ви повинні витримати з Фрідою? О, пане землемір, хто ви такий, щоб ставити подібні питання?

– Пані господине, – застеріг К.

– Знаю, – сказала шинкарка. – Але мій чоловік не ставив таких запитань. Не знаю, кого можна вважати нещасною: мене тоді чи Фріду зараз. Фріда, яка мужньо покинула його, і я, по яку він більше не посилав. Напевно, це таки Фріда, хоча вона цього ще до кінця й не усвідомлює. А моє нещастя тоді цілком поглинуло мене, і я постійно питала себе, зрештою, досі не перестаю питати: чому так сталося? Кламм кликав мене тричі, а четвертий раз так ніколи й не настав! Що могло тоді хвилювати мене більше, ніж це? Про що ще я могла говорити зі своїм чоловіком, адже невдовзі після того ми одружилися? Удень у нас не було часу, ми отримали цей заїзд у жалюгідному стані і мусили довести тут усе до ладу, але вночі? Багато років наші нічні розмови стосувалися тільки Кламма і зміни його ставлення. А коли мій чоловік засинав упродовж цих розмов, я будила його, і ми продовжували.

– Якщо можна, – втрутився К. – Я б хотів поставити одне дуже неввічливе запитання.

Господиня промовчала.

– Отже, не можна питати, – сказав К. – Але й цього достатньо.

– Саме так, – підтвердила господиня. – Цього вам буде достатньо, особливо цього. Ви перекручуєте все, навіть мовчання, ви просто не вмієте інакше. Я дозволяю вам питати.

– Якщо я все перекручую, – сказав К., – можливо, я перекручую й моє питання, яке насправді не таке вже й невічливе. Я хотів тільки запитати, як ви познайомилися зі своїм чоловіком і отримали у власність цей заїзд?

Шинкарка насупилася, але сказала цілком байдуже:

– Це дуже проста історія. Мій батько був ковалем, а Ганс, мій теперішній чоловік, служив конюхом в одного багатого селянина й часто приходив до мого батька. Це трапилося після мого останнього візиту до Кламма. Я відчувала себе дуже нещасною, хоча й безпідставно, бо поскаржитися не мала на що, все було чесно. Я більше не могла бачитися з Кламмом, але він сам так вирішив, а отже, так мало статися. Тільки причин я не розуміла, не могла збагнути. Хоча це все одно не давало мені права відчувати себе нещасною. Моє нещастя було безмежним, я не могла працювати й цілими днями сиділа в нашому садку. Там мене бачив Ганс і часом сідав поряд, я не скаржилася йому, але він знав, у чому справа, і часто плакав разом зі мною, бо в нього добре серце. Одного разу повз нас проходив тодішній власник заїзду, в якого нещодавно померла дружина, та й сам він був уже до-

статньо старим чоловіком, тому збирався полишити справу. Він зупинився і запропонував нам заїзд на чинш, сказав, що довіряє нам і не вимагає ніяких грошей наперед, а чинш буде дуже низьким. Я не хотіла обтяжувати свого батька, все інше було мені байдуже, тому віддала руку Гансові, сподіваючись у новій роботі знайти забуття. Така історія.

Якусь мить було тихо, а потім К. сказав:

– Учинок тодішнього господаря був шляхетним, але необережним, чи були в нього особливі причини довіряти вам обом?

– Він добре знав Ганса, – сказала господиня. – Це був дядько Ганса.

– Тоді все зрозуміло, – промовив К. – Сім'я Ганса, отже, була зацікавлена у ваших стосунках?

– Можливо, – сказала господиня. – Я не знаю, ніколи цим не цікавилася.

– Але це мусило бути так, – сказав К., – якщо сім'я погодилася на таку велику жертву і віддала заїзд вам до рук без жодних гарантій.

– Це не було необережністю, як з'ясувалося згодом, – сказала господиня. – Я кинулася в роботу, і я була сильною, як справжня ковалева донька, мені не потрібні були ні служниці, ні наймити, я встигала в шинок і в стайню, на кухню і у двір, я так смачно готувала, що переманювала навіть гостей із «Панського двору». Ви ще не були в обід у нашій корчмі, не знаєте наших обідніх гостей, а тоді їх було ще біль-

ше, багатьох уже немає. Відтак ми не лише справно платили чинш, а й через кілька років змогли викупити все, і на сьогодні майже не маємо боргів. Іншим наслідком було те, що я себе при цьому знищила, у мене хворе серце, і я перетворилася на стару жінку. Ви, напевно, думаєте, що я набагато старша за Ганса, але насправді він молодший лише на два чи три роки, і вже ніколи не постаріє, бо його робота – курити люльку, слухати гостей, вибивати люльку і час від часу приносити пиво, – за такою роботою не старіють.

– Ваші досягнення гідні подиву, – сказав К. – У цьому немає сумніву, але ми говорили про час до вашого одруження. А на ту мить така коштовна жертва з боку сім'ї Ганса, чи, скажімо інакше, – такий великий ризик виглядав досить дивно. Адже вони віддали вам заїзд, чим майже примусили одружитися, і при цьому їм доводилося сподіватися лише на вашу неймовірну працездатність, про яку ще тоді ніхто не знав, та його бажання працювати, про відсутність якого їм, мабуть, було відомо.

– А, ви про це, – втомлено промовила господиня. – Я розумію, до чого ви ведете, але не маєте рації. Кламм не втручався у всі ці справи. Чому він мав би піклуватися про мене? Чи, правильніше: як міг би він опікуватися мною? Він нічого більше про мене не знав. Те, що він не посилав по мене, було знаком, що він мене забув. Якщо він не кличе, то цілком забуває. Я не хотіла говорити про це в присутності Фріди. Але тут не лише забуття. Це більше. Бо з тим, кого

забуваєш, можна ще раз познайомитися. Але не з Кламмом. Якщо він не кличе, це означає, що він забув не лише минуле, а й майбутнє. Якщо я дуже постараюся, то зможу збагнути хід ваших думок, які виглядають беззмістовними тут, хоча, мабуть, десь далеко, звідки ви прийшли, вони й не позбавлені глузду. Можливо, ви дійдете у своїх роздумах і до інших дурниць. Наприклад, що Кламм спеціально дав мені Ганса за чоловіка, аби не виникало ніяких перешкод у разі, коли б йому захотілося знову покликати мене до себе. Більшого глупства годі й вигадати. Покажіть мені когось, хто міг би завадити, якби Кламм дав знати, що він мене кличе. Це повна нісенітниця, сам заплутаєшся, коли починаєш бавитися в такі дурниці.

– Ні, ми не збираємося заплутуватися, – сказав К. – Я ще не зайшов у своїх припущеннях аж так далеко, як ви це мені приписуєте, хоча, правду кажучи, напрямок був приблизно такий. Наразі мене більше дивувало те, що рідня так багато очікувала від вашого одруження і що ці сподівання справдилися, хоча й ціною вашого серця і вашого здоров'я. Думка про зв'язок цього з Кламмом з'являлася в мене також, але не так прямо, як ви це описали. Можливо, ви зробили це лише для того, щоб знову напасти на мене. Якщо вам це так приємно, – тіштеся! Моя думка була такою: насамперед Кламм був причиною вашого одруження. Якби не Кламм, ви не почувалися б нещасною і не сиділи б у садочку. Якби не Кламм, Ганс би вас там не побачив. Якби не ваш сум, несмі-

ливий Ганс ніколи б не наважився заговорити з вами. Якби не Кламм, ви б із Гансом ніколи не плакали разом. Якби не Кламм, старий і добросердий дядько-шинкар ніколи б не побачив вас із Гансом разом. Якби не Кламм, ви ніколи б не стали такою байдужою до життя і не вийшли б заміж за Ганса. Отже, на мою думку, в цьому всьому достатньо багато Кламма. Але є й продовження. Якби ви не шукали забуття, то навряд чи працювали б, не шкодуючи власного здоров'я, і ваш заїзд не був би таким прибутковим. Отже, і тут Кламм. Кламм також став причиною вашої хвороби, бо ваше серце ще до одруження було виснажене нещасливим коханням. Залишається тільки питання: чим спокусив родину Ганса цей брак? Ви самі сказали, що статус коханки Кламма неможливо втратити; ймовірно, їх привабило це. Крім того, мені здається, їх тішила надія на щасливу зірку, яка привела вас до Кламма, якщо вважати цю зірку щасливою, але ви так вважаєте, – вони сподівалися, що ця зірка супроводжуватиме вас і в майбутньому, а не покине так само швидко, як це зробив Кламм.

– Ви це все серйозно? – запитала господиня.

– Серйозно, – швидко відповів К. – Крім того, я гадаю, що сподівання родини Ганса були в чомусь правильними, а в чомусь – ні, а також мені здається, що я знайшов їхню помилку. Ззовні все виглядає цілком успішно: Ганс добре влаштований, одружений, став поважним чоловіком, його справа викуплена з боргів. Але насправді все зовсім не так рай-

дужно, і він був би набагато щасливіший із простою дівчиною, для якої він став би першим коханням. І якщо він часом справді, як ви йому дорікаєте, розгублено стоїть посеред шинку, то тільки тому, що почувається цілком самотнім. Це не робить його нещасним, я переконаний, для цього я знаю його достатньо добре, але не менш певним є й те, що цей вродливий та кмітливий хлопчина став би щасливішим з іншою жінкою. Я маю на увазі, більш самостійним, старанним, мужнім. І ви сама також нещаслива, бо, згідно з вашими ж словами, без цих трьох згадок ви не змогли б узагалі жити далі. І серце ваше хворе. Отже, родина помилилася у своїх сподіваннях? Не думаю. Благословення було над вами, але його не змогли опустити донизу.

– А що ж ми зробили не так? – запитала господиня. Вона лежала, витягнувшись, на спині і дивилася поперед себе на стелю.

– Не запитали Кламма, – відповів К.

– Знову ми повернулися до вашої справи, – сказала господиня.

– Або ж до вашої, – сказав К. – Наші з вами справи дуже тісно межують одна з одною.

– То чого ви хочете від Кламма? – запитала господиня. – Вона сіла, випростала спину, поправила подушки, сперлася на них і уважно подивилася в очі К. – Я відверто розповіла вам свою історію, з якої ви могли багато чого навчитися. Тепер скажіть мені не менш відверто, про що ви збирає-

теса питати Кламма. З великими труднощами мені вдалося переконати Фріду піднятися нагору, до вашої кімнати, і там залишатися, я боюся, в її присутності ви будете недостатньо відвертим.

– Мені немає чого приховувати, – сказав К. – Але спочатку я хотів би звернути вашу увагу на кілька речей. Ви сказали, що Кламм відразу забуває. По-перше, це видається неправдоподібним, по-друге, це неможливо довести, бо таке твердження більше схоже на легенду, вигадану дівочим розумом чергових фавориток Кламма, ніж на правду. Я дивуюся, що ви повірили в таку примітивну вигадку.

– Це не легенда, а висновок, підтверджений досвідом багатьох людей.

– Отже, спростуванням може стати наступна вигадка, – сказав К. – Але існує ще одна відмінність між вашою та Фрідиною історіями. Те, що Кламм більше не кликав Фріду, швидше за все неправда, більш імовірно припущення, що він її кликав, а вона не з'явилася. Можливо, він чекає на неї досі.

Господиня мовчала і уважно розглядала К. Потім промовила:

– Я хочу вислухати все, що ви збираєтеся мені сказати. Краще будьте відверті, не шкодуйте мене. Але я маю одне прохання. Не вживайте імені Кламма. Називайте його «він» або якимось інакше, але не на ім'я.

– Добре, – погодився К. – Але те, що я хочу від нього, важко сформулювати. Насамперед я хочу побачити його зблизь-

ка, далі почути його голос, а потім хочу запитати, що він думає з приводу нашого одруження. Усе інше, про що я проситиму його, залежить від перебігу розмови. Теми для обговорення можуть бути дуже різними, але найважливіше для мене – опинитися з ним віч-на-віч. Я ще ніколи не розмовляв безпосередньо із жодним справжнім урядником. Здається, здійснити це важче, ніж я думав. Але я зобов'язаний поговорити з ним як із приватною особою, а цього добитися, мені здається, набагато легше. Як із посадовцем я можу поговорити з ним лише в його конторі в Замку, куди швидше за все неможливо потрапити, або ж у «Панському дворі», що достатньо сумнівно. Але приватно я міг би поговорити з ним будь-де, вдома, на вулиці, всюди, де мені тільки пощастить його зустріти. А те, що в будь-якому разі я матиму справу ще й з урядником, я обов'язково враховуватиму, хоча це й не основна моя мета.

– Добре, – сказала господиня і заховала обличчя в подушку, так, ніби зробила щось непристойне. – Якщо мені завдяки моїм зв'язкам пощастить досягнути того, щоб ваше прохання передали Кламму, пообіцяйте мені, що не робитимете нічого на власний розсуд, аж поки не надійде відповідь.

– Цього я не можу пообіцяти, хоча з великою приємністю виконав би ваше прохання, точніше, забаганку. Ця справа вимагає поспіху, особливо після невдалої розмови зі старою.

– Це заперечення не береться до уваги, – сказала госпо-

диня. – Староста – особа взагалі не впливова. Хіба ви не помітили? Він би ні дня не залишався на своїй посаді, якби не дружина, яка залагоджує всі справи.

– Міцці? – запитав К.

Господиня кивнула.

– Вона була при цьому, – сказав К.

– Щось говорила?

– Ні, але у мене не склалося враження, що вона в принципі здатна щось сказати.

– Знову ви помиляєтеся, оцінюючи тутешні порядки, – сказала господиня. – У кожному разі все, що говорив вам староста, не має жодного значення. З його дружиною я при нагоді переговорю. Крім того, я можу вам пообіцяти, що відповідь Кламма прийде не пізніше, ніж через тиждень. Тепер у вас немає жодних підстав не виконувати мого прохання.

– Усе це не так важливо, – сказав К. – Я прийняв рішення і буду намагатися досягнути свого навіть у разі відмови. А якщо я вже наперед усе вирішив, то навіщо мені просити про зустріч? Те, що без такого прохання виглядатиме як сміливість, але без жодних поганих намірів, після негативної відповіді перетвориться на відвертий непослух. А це було б набагато гірше.

– Гірше? – запитала господиня. – Непослухом це буде в кожному разі. А тепер робіть як знаєте. Дайте мені спідницю.

Не звертаючи на К. жодної уваги, вона вдягнула спідницю і вийшла на кухню. Уже протягом певного часу з боку шинку

було чути шум. Стукали в кухонне віконце. Помічники відчинили віконце і крикнули, що вони голодні. За ними з'явилися обличчя інших відвідувачів. Чувся навіть тихий, хоча й багатоголосий спів.

І справді, розмова К. з господинею затримала приготування обіду, їсти ще не було що, а гості вже зібралися. Але ніхто не наважувався порушити заборону і зайти до кухні. Нарешті спостерігачі, що розмістилися біля кухонного віконця, відрепортували, що господиня вже вийшла, служниці поквапилися на кухню, а коли звідти вийшов К., то чимало народу, – близько двадцяти чоловіків та жінок, убраних провінційно, але не по-сільському, – кинулися геть від віконця, щоб зайняти місця за столами. Тільки за одним невеличким столом у кутку вже сиділа подружня пара з дітьми; бородатий чоловік із привітним обличчям, голубими очима та розтріпанним сивим волоссям нахилився до дітей і стукав ножом у такт їхньому співу, одночасно намагаючись притишити його. Мабуть, за допомогою співу вони намагалися притлумити відчуття голоду. Господиня вибачилася перед товариством кількома байдужими фразами, але ніхто їй не дорікав. Вона озирнулася за чоловіком, але той, здається, давно втік, аби вийти у такий спосіб зі скрутного становища. Потім вона поволі пішла до кухні; її погляд більше жодного разу не зупинився на К., і він піднявся до своєї кімнати, до Фріди.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Нагорі К. зустрів учителя. Кімната, де вони мешкали, змінилася до невпізнання, так старанно прибрала її Фріда. Помешкання було добре провітрено, пічка розпалена, підлога помита, ліжко застелене, речі, сміття та фотографії, які залишилися від служниць, зникли, стіл був застелений білою вишиваною скатертиною і більше не муляв око своєю вкрай забрудненою поверхнею. Тепер тут не соромно було приймати гостей. Не заважав навіть увесь скромний запас білизни К., яку Фріда вранці випрала і вивісила сушитися біля пічки. Учителю і Фріда сиділи за столом, обоє встали при появі К. Фріда поцілувала К., учитель вклонився. К. все ще перебував під враженням від розмови з господинею і кинувся вибачатися перед учителем за те, що досі так його й не відвідав. Здавалося, він вирішив, що вчитель прийшов, бо не зміг дочекатися К. Але вчитель у притаманній йому поважній манері намагався пригадати, коли ж вони з К. домовлялися про візит, і згадав не відразу.

– Отже, ви, – землемір, – повільно сказав він. – Чужинець, із яким я розмовляв кілька днів тому на площі біля церкви.

– Так, – коротко повідомив К. Тепер, у себе в кімнаті, він уже не змушений був терпіти того, що доводилося раніше, коли всі його покинули. Він повернувся до Фріди й порадився з нею про те, як йому найкраще вбратися, щоб терміно-

во зробити важливий візит. Фріда без зайвих питань відразу ж покликала помічників, зайнятих розгляданням нової ска-тертини, і наказала їм почистити внизу одяг і взуття К., які він одразу ж почав знімати з себе. Сама зняла зі шворки со-рочку й пішла на кухню, щоб її попрасувати.

К. опинився наодинці з учителем, той продовжував мовч-ки сидіти за столом. К. примусив його ще трохи зачекати, зняв сорочку і почав митися біля рукомийника. Аж тепер, повернувшись до гостя спиною, він запитав про причину ві-зиту.

– Я прийшов за дорученням пана старости, – сказав учи-тель.

К. був готовий вислухати доручення. Але оскільки слів майже не було чути через шум води, вчителеві не залишало-ся нічого іншого, як підійти ближче і спертися на стіну по-близу рукомийника. К. вибачився за те, що змушений зби-ратися й митися, пояснивши, що візит надто терміновий і важливий. Учитель пропустив його слова повз вуха і сказав:

– Ви повелися досить невиховано з паном старостою, цим старшим, поважним, заслуженим і досвідченим чоловіком.

– Я нічого не знаю про свою неввічливість, – відповів К. і почав витиратися. – Але правда й те, що гречність була мені зовсім не в голові, бо йшлося про моє існування, яке опини-лося під загрозою через ганебне недбальство у веденні кан-целярських справ, подробиці я не мушу вам пояснювати, бо ви також належите до цієї структури. Пан староста скаржи-

вся на мене?

– Кому він міг би на вас поскаржитися? – запитав учитель.
– А навіть якщо він і мав би таку можливість, то хіба він із тих людей, які скаржаться? Єдине, що було зроблено, – це невеличкий протокол, що його він мені надиктував, з якого я достатньо довідався про характер ваших висловлювань.

К. був зайнятий пошуком гребінця, який Фріда, напевно, кудись прибрала, і запитав:

– Як ви кажете? Протокол? Складений за моєю спиною постфактум та ще й людиною, яка взагалі не була присутня під час розмови? Непогано. Але чому протокол? Хіба це була офіційна розмова?

– Ні, – відповів учитель. – Напівофіційна, протокол також напівофіційний; його було складено тільки тому, що в нас заведено в усьому дотримуватися порядку. У кожному разі, цей протокол існує, і він не свідчить на вашу користь.

К. нарешті знайшов гребінець, який впав у ліжку, і сказав уже спокійніше:

– Нехай собі існує. Ви прийшли, щоб повідомити мені про це?

– Ні, – відповів учитель. – Але я не автомат і змушений був висловити вам свою думку. Моє доручення – наступний доказ доброго ставлення пана старости до вас, я повторюю, що ця прихильність для мене незрозуміла, і я виконую його прохання тільки через своє службове становище, а також найглибшу повагу до пана старости.

К. помився і зачесався, тепер сидів за столом, чекаючи на сорочку та одяг; його не надто цікавило те, що мав сказати вчитель; крім того, на нього справило враження сказане господинею про старосту.

– Обідня пора вже позаду? – запитав він, думаючи про свої подальші плани, але потім спохопився: – Ви мали переказати мені щось від старости.

– Так, – сказав учитель, знизавши плечима, ніби струшував із себе всю відповідальність. – Пан староста побоюється, що ви з власної ініціативи чинитимете якісь необдумані речі, якщо вирішення вашої справи затягнеться надовго. Я зі свого боку не розумію, чому він цього боїться; на мою думку, робіть собі що хочете. Ми не ваші ангели-охоронці й не зобов'язані постійно ходити за вами слідом. Але пан староста дотримується іншої думки, тож нехай буде так. Вирішення справи залежить від графської канцелярії, і він не в змозі на це вплинути. Але в межах своїх повноважень він знайшов для вас тимчасовий вихід із ситуації, і тільки від вас залежить, погодитися на це чи ні: пан староста великодушно пропонує вам наразі виконувати обов'язки шкільного прислужника.

К. спочатку не звернув уваги на цю пропозицію, але сам факт, що йому щось пропонують, видався йому суттєвим. Це означало, що на думку старости, К. був здатен здійснити певні кроки на свій захист, які зашкодили б цілій громаді, і вона готова піти на деякі жертви, щоб зупинити К. Якою важли-

вою раптом стала його справа! Учитель сидів і терпляче чекав на нього, а перед тим склав у старости протокол і прибіг сюди. Учитель побачив, що К. замислився, тоді продовжив:

– Я дозволив собі кілька зауваг стосовно цієї пропозиції. Насамперед сказав, що досі не було необхідності мати шкільного слугу, адже дружина церковного служки час від часу прибирає в школі, і панна Гіза, вчителька, стежить за цим. Я маю достатньо клопотів із учнями і не хотів би нервуватися ще й через шкільного прислужника. Пан староста зауважив на це, що все-таки в школі достатньо брудно. Я заперечив, що насправді не так вже й сильно. А потім додав, що ситуація не покращиться, коли прибиратиме чоловік. У цьому я цілковито впевнений. Навіть оминаючи факт, що чоловіки не розуміються на такій роботі, в цій справі існує додаткова незручність: шкільний будинок має тільки два класи без підсобних приміщень, а це означає, що слуга муситиме жити разом зі своєю сім'єю в одному з класів. Там вони спатимуть, можливо, готуватимуть їжу, а від цього навряд чи стане чистіше. Але пан староста вважає, що ця робота для вас – порятунок із нестатків, а тому ви докладете всіх зусиль, щоб добре її виконувати. Під цим пан староста мав на увазі, що додатково ми отримуємо також допомогу вашої дружини і ваших помічників, а тому не лише шкільне приміщення, а й садок можна буде утримувати в зразковому порядку. Я досить легко зруйнував усі ці аргументи. Але пан староста не зміг більше нічого сказати на вашу користь, тільки засміявся

й пожартував, що оскільки ви землемір, то зможете акуратно й гарно розбити клумби. На жарти в мене не було заперечень, тож я пішов із цим дорученням до вас.

– Ви даремно турбувалися, пане вчитель, – сказав К. – Я не маю жодної змоги взятися за цю роботу.

– Чудово, – сказав учитель. – Прекрасно, ви відмовляєтеся без жодних сумнівів. – Він узяв свого капелюха, вклонився і пішов геть.

Відразу після цього прийшла Фріда, її обличчя виражало стурбованість, сорочку вона не попросувала. Щоб розважити її, К. розповів про пропозицію, але вона пропустила все повз вуха, кинула сорочку на ліжко й пішла геть. Відразу ж повернулася, але вже з учителем, який виглядав злим і не привітався. Фріда попросила його потерпіти ще трохи, – очевидно, вона вже не раз це сказала дорогою до кімнати, – і відтягла К. у бічні двері, про існування яких він не знав, на сусіднє горище, де збуджено та задихано розповіла про свою пригоду. Господиня обурена тим, що принизила себе до відвертості перед К., а ще гірше, пішла йому на поступки у справі зустрічі з Кламмом, але нічого цим не досягла, окрім, як вона висловилася, холодної й нещирої відмови. Тому вона вирішила не терпіти більше К. у своєму домі. Якщо він має власні зв'язки із Замком, нехай якомога швидше ними скористається, бо ще сьогодні, ба більше, вже зараз їм необхідно йти звідси геть і вони не зможуть повернутися, поки на це не буде офіційного наказу. Та вона сподівається, що до

цього не дійде, бо і в неї є зв'язки в Замку, і вона зуміє ними скористатися. Зрештою, К. потрапив до її заїзду тільки завдяки недбальству господаря. Крім того, його становище зовсім не виглядає вкрай скрутним, оскільки ще сьогодні вранці він хвалився, що йому забезпечене інше місце для ночівлі. Але Фріда, ясна річ, повинна залишитися, бо якщо вона вибереться разом із К., то господиня буде глибоко нещасна, вже від самої думки про це вона заплакала і осіла на підлогу просто поряд із пічкою, бідна жінка з хворим серцем! Але вона не може інакше, бо на карту поставлені, принаймні вона так вважає, її спогади про Кламма! Такі справи з господинею. Ясна річ, Фріда піде за К. куди він захоче, по снігу та льоду, про це немає мови, але їхнє становище дуже непевне, тому вона зустріла пропозицію старости з великим захопленням, навіть нехай це невідповідна для К. посада. Але ж було чітко сформульовано, що все це тільки тимчасово, можна буде виграти час і легко знайти інший вихід, навіть якщо остаточне рішення буде негативним.

– У найгіршому випадку, – вигукнула Фріда, кинувшись К. на шию, – ми виїдемо геть, що нас тримає тут, у Селі? Але наразі, правда ж, коханий, ми погодимося на пропозицію старости. Я привела вчителя назад, ти скажеш йому: «Згоден», – ні слова більше, і ми переїдемо до школи.

– Це погано, – сказав К., хоча й не сприйняв сказане Фрідою надто серйозно. Питання житла не хвилювало його, а крім того, він замерз у білизні на горищі, де з двох боків не

було ні стін, ні вікна, дув сильний і холодний вітер. – Ти так гарно все прибрала в кімнаті, а ми повинні виїхати! Я не в захопленні від цієї пропозиції, мені соромно вже за те, що зараз я так принижено виглядаю перед цим нещасним учителем, а тепер він ще й стане моїм начальником. Якби вдалося ще хоч трохи залишитися тут, можливо, моя ситуація зміниться вже сьогодні по обіді. Якби хоча б ти залишилася тут, можна було б зачекати і дати вчителю якусь неконкретну відповідь. Для себе я завжди знайду місце для ночівлі, якщо треба буде, хоча б і у Вар...

Фріда закрила йому рот долонею.

– Тільки не це, – злякано сказала вона. – Будь ласка, не кажи цього більше, в усьому решта я тебе послухаюся. Якщо ти скажеш, я залишуся тут сама, хоч би як важко це мені було. Хочеш, давай відмовимося од цієї пропозиції, хоча, на мою думку, це дуже нерозумно. Адже само собою зрозуміло, що ми покинемо роботу в школі, щойно з'являться інші перспективи, навіть якщо це буде вже сьогодні після обіду. А що стосується зневаги, то дай мені можливість улаштувати все так, щоб це не було для тебе принизливо, я сама поговорю з учителем, ти просто стоятимеш збоку і мовчатимеш, і пізніше також не муситимеш говорити з ним, якщо не будеш цього хотіти. Насправді я буду його підлеглою, але навіть я нею не буду, бо знаю його слабкості. Отже, ми нічого не втратимо, якщо погодимося на цю пропозицію, зате якщо відмовимося, нам буде дуже важко. Насамперед тобі, бо якщо сьо-

годні після обіду ти не зможеш нічого залагодити в Замку, то не знайдеш у цілому Селі навіть для себе одного такого місця для ночівлі, за яке я б не мусила червоніти, бо ж я твоя майбутня дружина. А якщо ти не знайдеш де переночувати, то невже вимагатимеш од мене, щоб я спокійно спала тут, у теплій кімнаті, поки ти мерзнеш там, на вулиці, на морозі?

Протягом усієї розмови К. поплескував себе руками по спині, склавши їх навхрест, щоб зігрітися хоча б трохи. Тепер він сказав:

– Отже, не залишається нічого іншого, як погодитися. Ходімо!

У кімнаті він одразу побіг до пічки, не звертаючи уваги на вчителя; той і далі сидів за столом, витяг годинник і промовив:

– Уже досить пізно.

– Зате все вирішено, – сказала Фріда. – Ми погоджуємося на цю роботу.

– Добре, – відповів учитель. – Але посаду запропонували панові землеміру. Він мусить сам сказати.

Фріда допомогла К.

– Ясна річ, – сказала вона. – Він береться за роботу, правда?

Таким чином К. обмежив своє пояснення лаконічним «так», яке до того ж сказав не вчителю, а Фріді.

– Тоді мені залишається, – сказав учитель, – тільки розповісти вам про ваші обов'язки, щоб ми це узгодили раз і на-

завжди. Ви зобов'язані, пане землемір, щоденно прибирати й опалювати обидва класи, самотійно здійснювати дрібний ремонт шкільного й гімнастичного реманенту, очищати від снігу доріжку через сад, здійснювати кур'єрські послуги для мене і панни вчительки, а в теплі пори року виконувати всю роботу в садку. За це ви маєте право жити в одному з класів, який самі собі оберете; ясна річ, якщо уроки проходять не в обох кімнатах одночасно. Коли ж урок проводиться саме там, де ви мешкаєте, ви зобов'язані переходити до іншого класу. Готувати їжу вам у школі заборонено, тому ви і ваша сім'я харчуватиметесь тут, у корчмі, за громадські кошти. Я тільки про всяк випадок згадую про те, що ви мусите поводитися відповідно до гідності навчального закладу, в якому працюєте, і що діти не повинні ставати свідками небажаних сцен із вашого сімейного життя. Як людина освічена, ви мали б це знати. У зв'язку з цим ми повинні наполягати на якомога швидшому узаконенні ваших стосунків із панною Фрідою. Про це все і ще деякі подробиці буде складено трудову угоду, яку ви підпишете відразу після вселення до школи.

Усе це здалося К. неважливим, ніби не стосувалося його чи в будь-якому разі ні до чого не змушувало. Його дратувала зверхність вчителя, і тому він сказав:

– Добре, це звичайні справи.

Щоб трохи пом'якшити це зауваження, Фріда запитала про розміри платні.

– Чи належатиметься ще й платня, буде вирішено аж після

завершення випробувального терміну, тобто через місяць.

– Але нам буде дуже важко, – зауважила Фріда. – Доведеться одружуватися майже без грошей, і так само заводити якесь домашнє господарство. Чи не могли б ми все-таки, пане вчитель, звернутися до громади з проханням про невеличку виплату на початку роботи? Що б ви тут порадили?

– Ні, – відповів учитель, він і далі апелював лише до К. – Така виплата стане можливою, тільки якщо я її порекомендую, а я цього не робитиму. Призначення цієї посади – ласка для вас, а в таких речах не можна заходити надто далеко, якщо ви відчуваєте відповідальність перед громадою.

Тут К. довелося втрутитися майже всупереч його волі.

– А от у цьому, пане вчитель, я думаю, ви помиляєтеся. Це ласка швидше з мого боку.

– Ні, – вчитель посміхнувся, бо йому таки вдалося примусити К. заговорити. – Про це мені сказали абсолютно точно. Шкільний прислужник потрібен нам так само терміново, як і землемір. Як один, так і другий, – це тягар на нашій шиї. Мені доведеться ще чимало поміркувати над тим, як пояснити громаді ці витрати. Найкраще і найприродніше було б просто кинути на стіл цю вимогу, ніяк її не пояснюючи.

– Я маю на увазі те саме, – сказав К. – Ви змушені взяти мене на роботу проти своєї волі. Повинні взяти, хоча це й вимагає від вас неприємних обмірковувань. Якщо хтось один мусить брати на роботу іншого, ласку робить той, хто дозволяє себе працевлаштувати.

– Дивно, – сказав учитель. – Що могло б примусити нас дати вам роботу? Тільки добре, занадто добре серце пана старости спонукає нас до цього. Я бачу, пане землемір, що вам доведеться покинути деякі ваші фантазії, щоб стати добрим шкільним прислужником. А до ймовірного призначення майбутньої платні такі зауваження не надто спонукають. Крім того, я, на жаль, помічаю, що ваша поведінка додасть мені проблем, – протягом усієї нашої розмови ви спілкуєтеся зі мною в сорочці й підштаниках, – дивлюся й не можу повірити.

– Справді! – вигукнув К., засміявся і сплеснув у долоні. – Ці жахливі помічники! Де вони пропали?

Фріда заквапилася до дверей. Учитель зрозумів, що з К. більше не варто говорити, і запитав Фріду, коли вони збираються переселитися до школи.

– Сьогодні, – відповіла Фріда.

– Завтра вранці я перевірю, – сказав учитель, попрощався помахом руки і збирався вийти через двері, що їх Фріда відчинила для себе, але на порозі зіткнувся зі служницями, які прийшли з речами, щоб уселитися назад до своєї кімнати. Оскільки їх ніхто не затримав, учителеві довелося пропихатися між дівчатами, Фріда йшла за ним.

– Але ж ви нетерплячі, – сказав К. служницям, та цього разу виглядав задоволеним їхньою поведінкою. – Ми ще тут, а ви вже мусите припхатися.

Ті не відповідали й крутилися по кімнаті, розкидаючи по

боках клунки, з яких стирчало знайоме вже К. брудне шмаття.

– Напевно, ви ще ні разу в житті не прали своїх речей, – сказав К.

Він не був злий, радше навпаки, привітний. Служниці помітили це, одночасно відкрили масивні роти й безшумно засміялись, показавши гарні і сильні, як у тварин, зуби.

– Ну, заходьте, заходьте, влаштовуйтеся. Це ж ваша кімната.

Але вони все ще вагалися, надто змінився зовнішній вигляд помешкання. Тоді К. взяв одну з них попід руку, щоб провести далі. Та відразу ж відпустив, таким здивованим поглядом подивилися на нього одночасно обидві дівчини. Після коротких перемовин між собою вони вже більше не відводили од К. погляду.

– Тепер ви вже достатньо довго дивилися на мене, – сказав К., у якого від цих поглядів з'явилося якесь неприємне відчуття.

Він узяв одяг і чоботи, що їх принесла Фріда, за якою присоромлено тупотіли помічники, одягнувся. І знову, вже вкотре, здивувався безмежному терпінню Фріди у ставленні до помічників. Замість того щоб чистити у дворі одяг, як їм було доручено, вони сиділи в корчмі за обідом, там Фріда їх і знайшла. Нечищений одяг вони тримали на колінах, і їй довелося зробити все самій. Але вона, хоча так добре вміла давати собі раду з мужвою, не сварилася з ними, а лише

розповіла К. про це недбальство у їхній же присутності як про невеличкий жарт і навіть поплескала одного м'яко, майже ласкаво, по щоці. К. вирішив пізніше зробити їй за це зауваження. Але зараз йому час було йти.

– Помічники залишаться тут і допоможуть тобі переїжджати, – сказав К.

Помічникам не дуже сподобалася така ідея. Ситі й задоволені, вони охоче перейшлися б. Але послухалися, коли ще й Фріда сказала:

– Звичайно, ви залишитесь тут.

– Ти знаєш, куди я йду? – запитав К.

– Так, – відповіла Фріда.

– І ти мене більше не стримуєш? – запитав К.

– Ти зустрінешся зі стількома перешкодами. Що порівняно з ними моє слово? – Фріда поцілувала К. на прощання, дала йому принесений знизу пакунок із хлібом і ковбасою, бо ж він не обідав, нагадала, що він повинен повернутися не сюди, а до школи, і провела, тримаючи руку на його плечі, аж до вхідних дверей.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Спочатку К. був радий, що не мусить більше спостерігати за метушнею служниць і помічників у теплій кімнаті. Надворі трохи підмерзло, сніг затверднув, іти стало легше. Але починало темніти, тож він пришвидшив ходу.

Замок, чії контури потроху ставали розмитими, був мовчазний, як і раніше; К. ще жодного разу не помітив там якийсь ознак людської присутності. Певно, з такої відстані й неможливо було нічого розгледіти, але очі вимагали цього й не хотіли змиритися з нерухомістю. Часом К. дивився на Замок, і йому здавалося, ніби він бачить когось, хто сидить, мов закам'янілий, та дивиться поперед себе, не так заглиблений у свої роздуми і через це неуважний до всього довкола, як вільний і нічим не стривожений. Немов перебуває наодинці з собою, не відчуває присутності сторонніх, але раптом помічає, що за ним стежать, хоча це й не тривожить його спокою. Тоді погляд спостерігача не витримує і сповзає до низу, хоча залишається невідомим, наслідок це чи причина. Таке враження підсилилося сьогодні завдяки раннім сутінкам, – що довше він удивлявся вдалину, то менше міг роздивитися, то більше все тонуло в темряві.

Коли К. підійшов до ще не освітленого «Панського двору», на першому поверсі відчинилося вікно, молодий товстий поголений чоловік у шубі визирнув назовні й залиши-

вся стояти у вікні. Він не відповів на привітання К. навіть легким кивком голови. Ні в коридорі, ні в шинку не було жодної душі, сморід пивних калюж на підлозі був іще неприємнішим, ніж раніше. У заїзді «Біля мосту» такого не траплялося. К. швидко підійшов до дверей, крізь отвір яких він минулого разу спостерігав за Кламмом, обережно натиснув на клямку, але двері були зачинені. Тоді він спробував намацати дірочку з корком, але, напевно, вона була надто добре захована, і знайти її виявилось не так просто. Він запалив сірник. І раптом його налякав крик. У кутку між дверима і шинквасом, біля пічки скулилася юна дівчина, вона дивилася на К. при світлі сірника заспаними очима, які вона ледь змогла розплющити. Очевидно, це була Фрідина наступниця. Але вона швидко опам'яталася, увімкнула світло, вираз її обличчя залишався роздратованим, доки вона не впізнала К.

– О, пане землемір, – посміхнулася вона, простягнула йому руку й назвалася. – Я – Пепі.

Вона була маленька, червонощока, з густим руським волоссям, заплетеним у товсту косу, коротші пасма кучерявилися довкола обличчя. На ній була пряма довга сукня із сірої блискучої тканини, яка не дуже їй личила, а внизу по-дитячому стягувалася шовковим шнуром з петлею на кінці. Сукня заважала їй рухатися. Дівчина запитала, як там Фріда і чи не збирається вона незабаром повернутися до роботи. Це питання звучало доволі зловтішно.

– Відразу після того як Фріда пішла, – сказала вона, – мене

терміново викликали сюди, бо тут не може працювати хто-небудь. Досі я була покоївкою, але зміна ця не на краще. Тут потрібно багато працювати ввечері і вночі, а це виснажливо. Я ледь витримую тут, тому не дивуюся, що Фріда покинула цю роботу.

– Фріда була дуже задоволена цією посадою, – К. вирішив нарешті нагадати дівчині про різницю між нею та Фрідою, якої Пепі, здається, не зауважувала.

– Не вірте їй, – сказала Пепі. – Фріда вміє стримувати себе, як мало хто. Те, в чому вона не хоче зізнаватися, залишиться при ній, а ви й не помітите, що вона збиралася щось сказати. Я служу тут уже багато років разом із нею, ми спали в одному ліжку, але вона ніколи не була зі мною відвертою, зараз, мабуть, вже й не згадує про мене. Єдина її подруга – стара шинкарка із заїзду «Біля мосту», і це також багато про що свідчить.

– Фріда – моя наречена, – сказав К, не припиняючи пошуків дірочки для спостереження.

– Я знаю, – сказала Пепі. – Тому й розповідаю. Інакше вам це було б все одно.

– Розумію, – сказав К. – Ви маєте на увазі, що я мушу пишатися тим, що мені пощастило завоювати прихильність такої загадкової дівчини.

– Саме так, – сказала Пепі й задоволено засміялася, ніби вона змогла досягнути з К. якоїсь таємної угоди щодо Фріди.

Але зовсім не її слова зацікавили К. і відволікли од по-

шуків, а сама її поява й те, що вона тепер працює тут. Справді, вона була набагато молодшою за Фріду, майже дитина, а її одяг був смішним, мабуть, вона вбиралася відповідно до своїх перебільшених уявлень про важливість посади кельнерки. І ці її уявлення в чомусь були правильними, адже вона випадково, незаслужено й несподівано потрапила на цю посаду, опинившись зовсім не на своєму місці, і призначили її тимчасово, навіть не довірили шкіряної торбинки, яку Фріда завжди носила на поясі. А її незадоволення роботою було перебільшено вдаванним. Та попри дитяче нерозуміння, напевно, й вона мала зв'язки в Замку. Якщо вона не бреше, то працювала покоївкою і, не усвідомлюючи своєї вигоди, спала тут цілими днями. Якщо він обійме це маленьке, повнувате й трохи сутуле тільце, то навряд чи отримає якісь переваги, хіба що це зворушить його і додасть сили для подальших дій. Тоді, можливо, це так само, як із Фрідою? Ні, не так само. Достатньо було згадати погляд Фріди, щоб це збагнути. К. ніколи б не доторкнувся до Пепі. Але зараз він змушений був заплющити очі, щоб не дивитися на дівчину надто вже пожадливо.

– Світло не мусить горіти, – сказала Пепі й клацнула вимикачем. – Я запалила його тільки тому, що ви сильно мене налякали. Що вам тут потрібно? Фріда забула щось?

– Так, – сказав К. – У сусідній кімнаті залишилася біла вишивана скатертина.

– А, її скатертина, пам'ятаю, дуже гарна, я допомагала її

вишивати, але в цій кімнаті її, мабуть, немає.

– Фріда думає, що вона там. А хто там мешкає? – запитав К.

– Ніхто, – відповіла Пепі. – Це кімната для урядників, тут вони їдять і п'ють, тобто вона для цього існує, але більшість залишається у своїх кімнатах нагорі.

– Якби я знав, що там нікого немає, – сказав К., – я б сходив і пошукав скатертину. Але в цьому немає певності. Скажімо, Кламм часто любить там посидіти.

– Кламма там точно немає, – сказала Пепі. – Він уже збирається їхати геть, у дворі стоять сани.

Нічого не пояснюючи, К. миттю вийшов із шинку, але в коридорі повернув не до виходу, а у зворотному напрямку, і за кілька хвилин був уже у внутрішньому дворіку. Як тут було тихо й гарно! Чотирикутний двір, з трьох боків оточений стінами будинку, з четвертого був відмежований од якоїсь невідомої К. невеличкої бічної вулички високим білим муром із масивними, важкими й одчиненими зараз ворітьми. Із внутрішнього боку будинок здавався вищим, ніж із вулиці; у кожному разі, перший поверх був достатньо високим і виглядав солідніше завдяки дерев'яній галереї, яка оточувала його по всій довжині. Галерея була закрита з усіх боків і мала тільки невеличкий отвір на рівні людського зросту. Навскоси від К., майже посередині будівлі, але вже поряд із закутком, куди приєднувалося бічне крило, містився вхід до будинку, відкритий, позбавлений дверей. Перед входом сто-

яли темні закриті сани, запряжені двома кіньми. Крім візника, про присутність якого К. більше здогадувався, ніж справді його бачив, поблизу нікого не було.

З руками в кишенях, обережно озираючись і тримаючись попід муром, К. обійшов два боки двору й опинився біля санчат. Візник, один із селян, яких К. бачив минулого разу в корчмі «Панського двору», сидів, закутавшись у кожух і спостерігав за К. байдуже, ніби за пересуванням кішки. Навіть коли К. підійшов уже зовсім близько і коні занепокоїлися через раптову появу чоловіка з темряви, фірман продовжував залишатися незворушним. Це дуже влаштовувало К. Він сперся на мур, розгорнув свою їжу, із вдячністю згадавши про Фріду, яка так добре про нього попідкувалася, потім зазирнув до будинку. Сходи нагору різко повертали праворуч, під ними вів углиб низький прохід, усе було чисте, побілене й розмежоване прямими лініями.

Чекання тяглося довше, ніж сподівався К. Він давно поїв, холод ставав дедалі відчутнішим, сутінки перетворилися на цілковиту темряву, а Кламм усе не виходив.

– Це може тривати ще дуже довго, – раптом промовив захриплий голос так близько від К., що той здригнувся.

Голос належав фірманові, який потягувався й позіхав, ніби щойно прокинувся.

– Що має довго тривати? – К. майже відчув вдячність за те, що його потурбували, бо тиша й напруга вже почали дошкуляти йому.

– Поки ви підете звідси геть, – сказав фірман. К. не зрозумів його, але не питав далі, сподіваючись у такий спосіб розговорити зверхнього селянина.

Ця мовчанка у темряві починала дратувати. І справді за мить фірман запитав:

– Хочете коньяку?

– Так, – відповів К., не замислюючись, надто вже спокусливою була пропозиція у цій холоднечі.

– Тоді відчиніть дверцята, в санках, у боковій кишені є пляшки, візьміть одну, відпийте й передайте мені. Мені важко злазити донизу, кожух заважає.

К. було прикро від думки, що доводиться виконувати такі доручення, але оскільки він уже зв'язався з фірманом, то послухався, незважаючи навіть на небезпеку, що Кламм застане його всередині. Він відчинив широкі двері і відразу ж побачив на внутрішньому боці дверей торбинку, з якої потрібно було дістати пляшку, але відчинені двері стали непереборною спокусою зазирнути глибше, він не зміг стриматися і шаснув досередини. У санках було неймовірно тепло й не ставало холодніше навіть через широко відчинені дверцята, які К. не наважився зачинити. Не відчувалося, що сидиш на лавці, так багато на ній нагромадили подушок, ковдр і хутряних підстилок, куди не повернешся, тонеш у теплому й м'якому. Розкинувши руки й підперши голову подушкою, К. визирнув із санок на темний будинок. Чому Кламм так довго не спускається? Ніби очманілий від тепла після трива-

лого стояння в снігу, К. хотів, щоб Кламм нарешті вийшов. К. подумав, що було б не дуже доречно потрапити зараз на очі Кламмові, але ця думка була якась нечітка, ніби легке подразнення. Це забуття підтримувалося фірманом, який знав, що К. сидить у санках, та не заважав йому й навіть не вимагав коньяку. Це було зворушливо з його боку, але К. обіцяв обслужити фірмана. Ліниво, не міняючи пози, К. сягнув до сумки на дверцятах, але не на відчинених, які тепер були надто далеко від нього, а на зачинених, де також були пляшки. Він витяг одну, відкрутив пробку і вдихнув аромат, який примусив його посміхнутися; пахло так солодко, так привабливо, ніби хтось, хто тобі дуже подобається, похвалив тебе, сказав приємні слова. Не зовсім зрозуміло, про що йдеться, але розуміти й не хочеться, достатньо щастя від усвідомлення, що говорить саме ця, така дорога тобі людина.

– Хіба це коньяк? – засумнівався К. і спробував із цікавості.

Це справді був коньяк, він обпікав і зігрівав. Під час пиття відбувалося перетворення, і те, що здавалося лише носієм ніжного запаху, ставало раптом грубим фірманським напоєм!

– Хіба це можливо? – запитав К., докоряючи самому собі, і ковтнув ще раз.

І цієї миті, коли К. зробив особливо великий ковток, раптом спалахнуло освітлення на сходах, у коридорі, на ганку, над вхідними дверима. Почулися кроки, хтось спустився

сходами. Пляшка випала у К. з рук, і рідина вилилася на одну з хутряних підстилок, К. вистрибнув із санчат і ледь устиг причинити за собою двері із сильним стукотом, і відразу ж із будинку вийшов якийсь пан. Тішило тільки те, що це не був Кламм, чи навпаки, це було найгірше? Це був той добродій, якого К. бачив у вікні першого поверху. Молодий, доглянутий, із білою шкірою і рум'яними щоками, але дуже серйозний. К. також подивився на нього насуплено, але мав при цьому на увазі свою власну поведінку. Краще б він справді послав сюди своїх помічників; ті змогли б проявити себе не гірше, ніж щойно він сам. Пан, що вийшов із будинку, мовчав, ніби в його широких грудях не вистачало повітря для того, щоб говорити.

– Це жахливо, – сказав він і відсунув свого капелюха з чола.

Як це? Добродій напевно ще нічого не знав про те, що К. побував у його санках, а вже щось здавалося йому жахливим. Можливо, те, що К. проникнув у двір?

– Як ви тут опинилися? – запитав пан уже тихіше і видихнув повітря, ніби підкорюючись неминучому.

Що за питання! Що за відповіді! Невже К. ще й повинен сам підтвердити цьому чоловікові, що його шлях, із яким він пов'язував стільки сподівань, виявився марним? Замість відповіді К. повернувся до санчат, відчинив двері і витяг свою шапку, яку він забув усередині. Йому стало соромно, коли він помітив, як коньяк скрапує на приступку.

Потім він повернувся до пана, від якого не збирався приховувати свого сидіння у санках, якби його запитали. Це навіть не було найстрашнішим у всій ситуації. Зрештою, він не буде замовчувати й того, що його підмовив фірман. Принаймні на те, щоб відчинити двері. Найгіршим було те, що цей пан надійшов так несподівано, і тепер уже не було можливості, аби заховатися й спокійно дочекатися Кламма. А крім того, К. не вистачило сили волі залишитися в санчатах, зачинити двері і там дочекатися Кламма або хоча б перечекати, поки піде цей пан. Ясна річ, не було певності і в тому, чи зараз не вийде сам Кламм, і тоді, безумовно, краще розмовляти з ним не в санках. Так, багато над чим варто було подумати, але вже надто пізно, все пропало.

– Ідіть за мною, – звелів пан, при цьому наказ був не так у його словах, як у жесті рукою, що супроводжував ці слова, – короткому, підкреслено байдужому.

– Я чекаю тут на одну людину, – сказав К. просто так, не сподіваючись, що це подіє.

– Ідіть, – повторив чоловік незворушно, ніби демонструючи: він ні хвилини не сумнівався в тому, що К. на когось чекає.

– Але тоді я розминуся з тим, на кого чекаю, – сказав К., здригнувшись усім тілом.

Попри все у нього було відчуття, що він уже досягнув чогось і тепер це стало його власністю, яку він не повинен віддавати на вимогу першого-ліпшого.

– Ви в будь-якому випадку з ним розминетеся, незалежно від того, залишитеся чекати чи підете, – ці слова звучали категорично, але в них відчувалася готовність поступитися К.

– Тоді я краще розминуся, поки чекатиму, – вперто сказав К., цей пан не примусить його піти звідси.

Чоловік на мить відхилив назад голову і зосереджено заплющив очі, ніби хотів повернутися до власної поміркованості після впертості К. Провів язиком по губах напіврозтуленого рота і сказав фірманові:

– Розпрягайте коней.

Візник послухався і змушений був злізти донизу у своєму кожусі, він кидав на К. злісні погляди, ніби сподівався не іншого наказу від свого пана, а більшої податливості К. Він потягнув коней разом із санками назад, до бічної прибудови, мабуть, там, за великими ворітьми, містилася конюшня і возівня. К. залишився сам. Сани рухалися в одному напрямку, юнак – в іншому, тою ж дорогою, якою прийшов К. Усе відбувалося дуже повільно, ніби К. хотіли продемонструвати, що він усе ще має можливість повернути їх назад.

Мабуть, це справді було можливо, але нічого б не дало, бо повернути назад сани означало вигнати геть самого себе. Тому він залишився стояти єдиною живою душею на всьому дворі, хоча це й була безрадівна перемога. По черзі він дивився услід то панові, то фірману. Добродій уже дійшов до дверей, через які К. потрапив у двір, ще раз озирнувся назад, похитав головою на затятість К., а потім рішучим, коротким і

остаточним рухом зайшов у коридор, де відразу ж зник. Фірман ще довго залишався у дворі, в нього було багато роботи з повозом, він мусив відчинити важкі ворота конюшні, завезти санки задом наперед досередини, розпрягти коней, відвести їх до стійла; усе це він виконував серйозно, самозаглиблено, без найменшої надії на те, що незабаром доведеться їхати. І це мовчазне порання без єдиного погляду на К. здавалося значно більшим докором, аніж поведінка урядника. Фірман закінчив роботу в конюшні, неквапно похитуючись, пройшов навскоси через двір, зачинив великі ворота, повернувся. Усе це дуже повільно, зосереджуючись тільки на спогляданні власних слідів на снігу; потім зачинився в конюшні і вимкнув освітлення, бо для кого мало б світитися? Тепер залишилася єдина світла смуга нагорі, у дерев'яній галереї, ця смуга ненадовго затримала на собі блукаючий погляд К., і йому здалося, що з ним розірвали всілякі стосунки. Тепер він вільніший, ніж будь-коли раніше, він виборов собі цю свободу, яку мало хто зміг би вибороти собі, свободу чекати в забороненому місці, і ніхто не мав права торкатися його чи виганяти, а навіть і говорити з ним. Та водночас він мав сильне відчуття, що не існувало нічого безглуздішого й безнадійнішого за цю свободу, за це очікування, за цю недоторканність.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

І він зірвався з місця та пішов назад до будинку, цього разу вже не крадькома попід муром, а навпростець по снігу, зустрів у коридорі господаря, той мовчки кивнув і показав на двері корчми, К. послухався цього знаку, бо змерз і хотів побачити людей. Але зайшовши досередини, був розчарований, бо за єдиним столом, мабуть, принесеним спеціально, адже переважно відвідувачі обходилися бочками з-під пива, – сидів той самий урядник, а перед ним стояла господиня заїзду «Біля мосту». Це посилило й без того гнітючий настрій К. Свідома власної гідності Пепі з гордо піднятою головою та незмінною посмішкою, з косою, що коливалася в такт її рухам, поспіхом несла пиво і чорнило, бо юнак працював із документами, звіряючи між собою дані в записах, розкладених по всьому столу, а тепер вирішив щось занотувати. Господиня мовчки спостерігала за всім із висоти свого зросту, злегка випнувши губи, ніби відпочивала після того, як сказала чиновникові з паперами все важливе і він відреагував на це позитивно.

– А ось нарешті й пан землемір, – сказав урядник, побачивши, як К. зайшов до кімнати, потім знову заглибився у свої папери.

Господиня теж подивилася на К. байдужим і зовсім не здивованим поглядом. Пепі, здавалося, помітила К. лише

після того, як він підійшов до шинквасу й замовив коньяк.

К. сперся на лікоть, прикрив очі долонею і на мить забув про все довкола. Потім ковтнув коньяку і відсунув його від себе як щось гидке.

– Навіть чиновники п'ють цей коньяк, – коротко сказала Пепі, вилила рештки, помила склянку й поставила на полицю.

– У чиновників є й кращий, – заперечив К.

– Можливо, – відповіла Пепі. – Але в мене немає.

На цьому вона вичерпала тему й цілком присвятила себе обслуговуванню пана з паперами, хоча той нічого й не вимагав. Пепі ходила довкола нього, шанобливо намагаючись через плече зазирнути в його записи, але така порожня цікавість і пиха не сподобалися навіть шинкарці, яка зневажливо насупилася.

Та раптом господиня прислухалася й напружено втупилася в порожнечу. К. озирнувся, але не побачив нічого особливого, більше ніхто з присутніх теж не зацікавився. Великими кроками господиня навшпиньки підійшла до задніх дверей, що вели у двір, подивилася в замкову щпарину, із широко розплющеними очима та розпашілим обличчям повернулася до інших і поклікала пальцем до себе. Тепер усі по черзі зазирали до щілини. Найбільше господиня, потім Пепі, яка теж була схвильована, найменш емоційно відреагував урядник. Він та Пепі незабаром відійшли, і тільки господиня продовжувала напружено спостерігати, сильно нахилив-

шись уперед і майже навколiшки, здавалося, вона молиться на замкову шпарину, просить випустити її назовні, бо дивитися там, мабуть, давно не було на що. Потім вона нарешті піднялася, провела руками по обличчю, поправила волосся й відхекалася; тепер потрібно було дати очам при звичаїтись до кімнати та людей, і вона з великою неохотою поверталася до тям. Тоді К. сказав:

– Отже, Кламм уже поїхав геть?

Він запитав не для того, щоб пересвідчитися в чомусь, що й без того знав, а випереджаючи можливий напад, якого майже побоювався, бо відчував себе надто вразливим. Господиня мовчки пройшла повз нього, але урядник сказав із-за свого столу:

– Звичайно. Ви ж покинули свій пост, тому можна було виїхати. Дивно, що Кламм став таким тонкошкірим. Ви помітили, пані господине, як неспокійно він озирався довкола?

Шинкарка, здається, нічого такого не зауважила, але чиновник продовжував свою думку:

– На щастя, нічого вже не було видно, візник стер навіть сліди на снігу.

– Пані господиня нічого не помітила, – сказав К.

Але він промовив це не з надією, а з люттю, його дратував урядник, слова якого претендували на остаточність і безапеляційність.

– Напевно, я тієї миті не дивилася в шпарину, – сказала господиня, щоб захистити думку юнака, а потім вирішила

виправдати і Кламма. – Хоча я не вірю в те, що Кламм дуже вразливий. Ми турбуємося про нього та намагаємося захистити, тому припускаємо, що він надзвичайно чутливий. Це правильно, і, ясна річ, відповідає бажанням самого Кламма. Але що відбувається в його душі насправді, ми не знаємо. Зрозуміло, що Кламм ніколи не розмовлятиме з тим, з ким не хоче розмовляти, хоч би скільки зусиль цей хтось докладав і хоч би яку велику наполегливість виявив. Але достатньо вже самого твердження, що Кламм ніколи не розмовлятиме з такою людиною, ніколи не дасть їй побачити себе. Навіщо ж думати, що Кламм не витримає зустрічі з цією людиною. У кожному разі цього неможливо перевірити, бо такого ніколи не трапиться.

Юнак пожвавлено закивав:

– Звичайно, загалом і я так вважаю, – сказав він. – Можливо, я висловився трохи інакше, але це для того, щоб пан землемір краще мене зрозумів. Справедливо й те, що Кламм, перш ніж вийти назовні, кілька разів озирнувся.

– Можливо, він шукав мене, – припустив К.

– Можливо, – відповів чиновник. – Таке не спало мені на думку.

Усі засміялися, і найголосніше Пепі, яка навряд чи розуміла хоча б щось зі сказаного.

– Раз ми вже сидимо так гарно всі разом, – сказав урядник, – я б попросив вас, пане землемір, подати деякі відомості про себе, щоб заповнити папери.

– Тут багато пишуть, – зауважив К. і здалеку подивився на документи.

– Так, погана звичка, – погодився його співрозмовник і знову засміявся. – Але ви, здається, ще не знаєте, хто я такий. Мене звати Момус, я сільський секретар Кламма.

Після цих слів у кімнаті запала шаноблива тиша; хоча господиня та Пепі, ясна річ, знали секретаря й раніше, вони також перебували під глибоким враженням від названого імені та рангу. Навіть сам Момус, здається, перейнявся важливістю сказаного і, щоб уникнути подальшої врочистості, якої вимагали ці слова, заглибився у свої папери та почав швидко писати, тому в кімнаті не було чути нічого, крім скрипу пера.

– Що означає «сільський секретар»? – запитав К. через деякий час.

Тепер, після представлення, Момусові не пасувало давати такі пояснення, тому сказала господиня:

– Пан Момус – такий самий секретар Кламма, як і всі інші його секретарі, але місце його праці, а також, якщо я не помиляюся, його службові повноваження, – цієї миті Момус пожвавлено відірвався од писання й підняв голову, тоді шинкарка виправила сама себе, – лише місце його роботи, але не службові повноваження, обмежене Селом. Пан Момус виконує в Селі всі необхідні Кламмові записи, а також приймає всі папери, звернені до Кламма.

Коли К. подивився на господиню порожніми очима, не

надто вражений почутим, вона додала трохи присоромлено:

– Так уже в нас заведено, всі працівники Замку мають сільських секретарів.

Момус, який слухав набагато уважніше за К., додав:

– Більшість сільських секретарів працюють тільки на одного урядника, я ж обслуговую двох: Кламма і Валлабене.

– Справді, – сказала господиня пригадавши. – Пан Момус працює на двох чиновників, на Кламма й на Валлабене. Отже, він подвійний сільський секретар.

– Навіть подвійний, – сказав К. і кивнув Момусові, який спостерігав за ним дуже уважно, майже перехилившись через стіл – так дивляться на дитину, яку щойно похвалили. І хоча в цьому погляді була певна зневага, то вона або залишилася непоміченою, або ж була очікуваною. Саме перед К., негідним навіть випадкового погляду Кламма, тепер були детально перелічені всі заслуги чоловіка з найближчого Кламмового оточення з явною метою викликати визнання й похвалу. Але К. не сприйняв цього як годиться. Він, що всіма силами намагався заслужити бодай один погляд Кламма, зовсім не цінував посаду такого собі Момуса, якому дозволялося жити в Кламма на очах. К. був далекий від захоплення, не кажучи вже про заздрість, бо для нього бажаною була не так абстрактна близькість Кламма, як можливість особисто, без посередництва, зустрітися з ним, шанс висловити своє власне, а не чийсь прохання. Зустрітися не для того, щоб залишитися біля Кламма, а щоб проникнути завдяки йому

далі, до Замку.

Тут К. подивився на годинник і сказав:

– Мені час додому.

І відразу ж ситуація змінилася на користь Момуса.

– Звичайно, – сказав він. – На вас чекають обов'язки шкільного слуги. Але мусите присвятити мені ще одну мить. Кілька коротких запитань.

– Я не маю ні найменшого бажання, – сказав К. і вирушив у напрямку до дверей.

Момус стукнув папкою по столі і встав:

– Іменем Кламма я зобов'язую вас відповісти на мої питання.

– Іменем Кламма? – повторив К. – Його цікавлять мої справи?

– Про це, – відповів Момус, – я не поінформований, а ви тим більше, тож облишмо цю справу на його власний розсуд. Але я наказую вам, владою призначеної мені Кламмом посади, залишитися й відповісти на запитання.

– Пане землемір, – утрутилася господиня. – Я маю певні застереження щодо того, аби знову давати вам поради. Усе, що я рекомендувала вам досі, а це було якнайбільш прихильно з мого боку, – ви відкинули з нечуваною впертістю, тому я прийшла сюди, до пана секретаря, – мені немає чого приховувати, – щоб належним чином поінформувати канцелярію про вашу поведінку й наміри, а також захистити себе в майбутньому від можливості повторного вашого поселення

в моєму домі. Такі в нас із вами стосунки, і вони вже ніколи не зміняться, тож якщо я тепер висловлюю свою думку, то зовсім не для допомоги вам, а тільки, щоб трохи полегшити панові секретарю нелегке завдання спілкування з таким чоловіком, як ви. Але попри це ви можете, якщо забажаєте, отримати від моїх слів якусь користь, адже хоча я й розмовляю з вами з великою неохотою, зате цілком відверто, по-іншому я не можу з вами говорити. Отже, дозволю собі зауважити, що єдиний шлях, який приведе вас до Кламма, лежить через протоколи його секретаря. Хоча не буду перебільшувати, можливо, цей шлях і не приведе вас до Кламма, а обірветься напівдорозі. Це вирішуватиме пан секретар. У кожному разі, це єдиний шлях, який веде вас принаймні в напрямку до Кламма. І від цього єдиного шляху ви збираєтеся відмовитися без жодної поважної причини, через саму лише впертість?

– Люба пані господине, – сказав К., – це зовсім не єдиний шлях до Кламма, він вартий не більше, ніж інші. А ви, пане секретар, хіба вирішуєте, чи довідається Кламм про те, що я тут скажу?

– Звичайно, – сказав Момус і подивився з-під скромно опущених вій праворуч і ліворуч, де нічого не було видно, – бо навіщо в іншому разі потрібен секретар?

– Отже, бачите, пані господине, – сказав К., – насамперед мені доведеться шукати шлях не до Кламма, а до пана секретаря.

– Цей шлях я хотіла вам відкрити, – сказала господиня.
– Хіба я не пропонувала вам сьогодні вранці передати ваше прохання Кламмові? Це можна було б здійснити через пана секретаря. Ви відмовилися, а тепер вам усе одно не залишається нічого іншого, як тільки цей шлях. До речі, після вашої сьогоднішньої витівки, коли ви спробували напасти на Кламма, шанси на успіх стали ще меншими. Але ця остання, крихітна, майже зникла надія, якої, правду кажучи, не існує, – це все, що у вас є.

– Як трапилося, пані господине, – запитав К., – що ви спочатку відмовляли мене від зустрічі з Кламмом, а тепер ставитеся до мого прохання так серйозно і навіть вважаєте, що для мене все буде втрачено, якщо мої плани не здійсняться? Якщо людина одного разу від щирого серця намагалася мене відрадити робити будь-які спроби зустрітися з Кламмом, як може статися, що тепер та сама людина так само наполегливо штовхає мене на шлях до Кламма, навіть якщо припустити, що цей шлях веде зовсім не туди?

– Хіба я штовхаю вас уперед? – запитала господиня. – Хіба це називається підштовхуванням уперед, коли я говорю вам про безнадійність усіх ваших намагань? Це було б справді вершиною нахабства, якби ви вирішили тепер перекладати відповідальність за свої вчинки на мене. Можливо, вас до цього спонукає присутність пана секретаря? Ні, пане землемір, я зовсім вас ні до чого не спонукаю. Єдине, в чому я можу зізнатися, це те, що я трохи переоцінила вас, коли по-

бачила вперше. Таке миттєве завоювання Фріди злякало мене, я не знала, чого ще від вас чекати, хотіла запобігти подальшим нещастям і вирішила спробувати вплинути на вас проханнями й погрозами. Зараз я вже набагато спокійніше ставлюся до цього всього. Робіть, що хочете. Ваші дії можуть залишити глибокі сліди хіба що на вулиці, в снігу, але більше ніде.

– Ви не до кінця пояснили свої суперечливі слова, – сказав К. – Але я задовольняюся й тим, що звернув вашу увагу на ці неузгодженості. А тепер, пане секретар, скажіть, будь ласка, чи пані господиня каже правду, і протокол, який ми з вами складемо, може мати наслідком те, що мені дозволять з'явитися перед Кламмом? Якщо це так, то я готовий відповісти на всі запитання. Для цього я на все готовий.

– Ні, – відповів Момус. – Немає підстави говорити про такі взаємозв'язки. Ідеться тільки про те, щоб скласти для реєстратури Кламма в Селі детальний опис того, що відбувалося сьогодні після обіду. Загалом цей опис уже готовий, вам потрібно задля порядку зробити лише кілька доповнень. Іншої мети тут немає й бути не може.

К. мовчки подивився на господиню.

– Чому ви на мене так дивитеся? – запитала вона. – Хіба я сказала щось інше? З ним так завжди, пане секретар, завжди одне й те ж. Він перекручує те, що йому говорять, а потім стверджує, що йому сказали неправду. Я казала йому з самого початку і завжди повторюватиму, що в нього немає ні

найменших шансів зустрітися з Кламмом; а якщо шансів все одно немає, то й цей протокол не допоможе. Хіба може щось бути яснішим? Далі я сказала, що цей протокол може бути єдиним офіційним зв'язком між ним і Кламмом. Це також достатньо чітко й однозначно. Якщо він мені не вірить, то я й далі не розумію, чому і з якою метою. А коли він усе ще сподівається проникнути до Кламма й не змінить своїх намірів, допомогти йому може єдиний справді офіційний місток між ним і Кламмом, тобто цей протокол. Це все, що я сказала, а той, хто стверджує щось інше, злісно перекручує мої слова.

– Якщо це так, пані господине, то прошу вас пробачити мене, – сказав К. – Я неправильно вас зрозумів, бо сподівався, як тепер виявляється, помилково, що почув у ваших словах про існування якоїсь найменшої надії для мене.

– Справді, – сказала господиня. – Це мої слова. Ви знову їх перекручуєте, але тепер у протилежному напрямку. Такий шанс у вас є, і він залежить тільки від цього протоколу. Та не потрібно поводитися так, як ви, і прямо питати пана секретаря, чи зможете ви побачити Кламма, якщо відповісте на запитання? Коли діти так питають, над ними сміються, коли так робить дорослий, він ображає владу. Пан секретар милостиво пом'якшив це своєю витонченою відповіддю. Надія, про яку я говорю, існує в тому, що завдяки протоколу ви, можливо, отримаєте щось схоже на зв'язок із Кламмом. Хіба цього недостатньо? Якщо вас запитати, чим ви заслужи-

ли честь мати таку надію, ви можете назвати хоча б щось? Більше про цю надію не скажеш, а пан секретар як посадова особа ніколи не робитиме ніяких, навіть найменших натяків на це. Йому, як він і сказав, ідеться лише про опис сьогоднішнього пополудня, це потрібно задля порядку; більше він вам не скаже, навіть якщо ви зараз знову його запитаете, посилаючись на мої слова.

– Пане секретар, чи прочитає Кламм цей протокол? – запитав К.

– Ні, – сказав Момус. – Навіщо? Кламм не може читати всі протоколи, він узагалі їх не читає. «Відчепіться від мене з вашими протоколами», – говорить він.

– Пане землемір, – поскаржилася господиня. – Ви втомили мене такими питаннями. Хіба настільки необхідно чи хоча б бажано, щоб Кламм прочитав протокол і детально довідався про нікчемність вашого існування? Хіба не краще було б уклінно просити про приховання від Кламма цього протоколу? Хоча це прохання було б таким самим безглуздим, як і попереднє, бо хто може щось приховати від Кламма? Але таке прохання хоча б виглядало симпатично. І хіба це потрібно для того, що ви називаєте своєю надією? Хіба ви не самі казали, що будете задоволені вже й тим, щоб просто мати нагоду говорити з Кламмом, навіть якщо він не дивитиметься на вас і не слухатиме? І хіба за допомогою цього протоколу ви не досягнете своєї мети, а можливо, й більшого?

– Більшого? – запитав К. – Яким чином?

– Може, ви не будете, – вигукнула господиня, – немов дитина, вимагати, щоб вам усе розжовували? Хто може дати відповідь на такі питання? Цей протокол, як ви самі чули, надійде до реєстратури Кламма в Селі. Більше нічого певного про це сказати не можна. Хіба ви не усвідомлюєте всієї важливості самої процедури складання протоколу, посади пана секретаря, існування такої установи, як сільська реєстратура? Ви уявляєте собі, що це означає, коли пан секретар допитує вас? Можливо, чи ймовірно, він і сам цього не знає. Він просто сидить тут і виконує свій обов'язок, як було сказано, задля порядку. Ви тільки подумайте, що Кламм його призначив, він працює в ім'я Кламма, а те, що він робить, навіть якщо воно ніколи й не потрапить на очі Кламму, на це від самого початку існує згода Кламма. А як щось може мати згоду Кламма, якщо воно не наповнене його духом? Я зовсім не маю на меті цими словами грубо лестити панові секретарю, та він би й сам був проти, але я говорю не про його особу, а про те, ким він стає, коли отримує згоду Кламма на свої дії, як, наприклад, зараз: тоді він стає інструментом в руках Кламма, і лихо тому, хто його не послухає.

Погрози господині не злякали К., а надії, якими вона намагалася спокусити його, втомили. Кламм був далеко. Колись господиня порівняла Кламма з орлом, і тоді це здалося К. смішним, але зараз він уже так не думав, він думав про недоступність Кламма, про його недосяжне помешкання, про непорушне мовчання, яке можна було перервати хі-

ба що нечуваної сили криками, його проникливий погляд, невловимий і неповторний, про кола, які він описує нагорі за незрозумілими й непорушними з перспективи К. законами, тільки на короткі миті з'являючись у височині. Усе це поєднувало Кламма з орлом. Але з усім цим, ясна річ, не мав нічого спільного протокол, над яким Момус саме розламав солоне печиво і на папери посипалися сіль і кмин.

– На добраніч, – сказав К. – Я ненавиджу всілякі допити.

І рушив до дверей.

– Він хоче піти, – майже злякано сказав Момус господині.

– Не посміє, – заперечила та, далі К. не почув, бо був уже в коридорі.

Було холодно, дув пронизливий вітер. Із дверей навпроти вийшов господар, який, напевно, спостерігав за коридором із якоїсь щілини. Він мусив закутатися, такий сильний був вітер навіть тут, у коридорі.

– Ви вже йдете, пане землемір? – запитав він.

– Вас це дивує? – поцікавився К.

– Так, – відповів господар. – Вас не допитуватимуть?

– Ні, – відповів К. – Я не погодився на допит.

– Чому? – запитав господар.

– Не знаю, – відповів К. – А чому я мав би погодитися?

Тільки тому, що так забаглося якомусь чиновникові? Може, він узагалі пожартував? Іншим разом, під настрій, я, може, й погодився б, але не сьогодні.

– Так, так, звичайно, – сказав господар, але це було ска-

зано лише з увічливості, без справжнього переконання в голосі. – А тепер я мушу впустити панських слуг до шинку, їхня година давно настала, я просто не хотів заважати допиту.

– Ви вважали це таким важливим? – запитав К.

– О так, – відповів господар.

– Отже, я не мав права відмовлятися? – сказав К.

– Ні, – відповів господар. – Не варто було цього робити.

А оскільки К. мовчав, то він квапливо додав, можливо, щоб розрадити, або ж просто щоб швидше позбутися гостя:

– Але від цього не обов'язково відразу ж з неба по-ллється сірчаний дощ.

– Не обов'язково, – сказав К. – Погода не та.

І вони зі сміхом розійшлися.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

К. вийшов на сходи, під холодні пориви вітру, і подивився в темряву. Дуже зла, непривітна погода. Це чомусь нагадало йому спроби господині примусити його відповісти на запитання для протоколу і власну непокору. Хоча ці спроби не були надто вже відвертими, бо водночас вона намагалася відрадити його, а тому немає певності, переміг він чи піддався. Вона інтриганка за характером, і, здається, її дії такі ж беззмістовні, як вітер, ними керують якісь далекі чужі закони, що їх неможливо збагнути.

Не встиг він зробити й кількох кроків уздовж сільської вулиці, як побачив удалині непевне мерехтіння двох вогників. Його втішили ці ознаки життя, і він заквапився до них, а вони, у свою чергу, йому назустріч. Але коли він упізнав своїх помічників, то втіха чомусь змінилася розчаруванням. Напевно, їх послала Фріда, і вони вийшли йому назустріч із його ж власними ліхтарями, звільнивши його від темряви, яка гула довкола. Але він усе одно був розчарований, бо сподівався побачити когось чужого, а не цих старих знайомих, чия присутність обтяжувала. Помічники були не самі, разом із ними з темряви вигулькнув Варнава.

– Варнаво! – вигукнув К. і простягнув йому руку. – Ти до мене?

Несподівана зустріч примусила К. на якийсь час забути

про неприємні спогади, пов'язані з вістовим.

– До тебе, – сказав Варнава як завжди привітно. – З листом від Кламма.

– Лист від Кламма! – сказав К., відкинувши голову назад, і поспіхом забрав листа з рук Варнави. – Світла! – кинув він помічникам, ті притиснулися до нього справа і зліва та підняли ліхтарі.

К. змушений був скласти аркуш до крихітних розмірів, щоб захистити його від вітру. Тоді прочитав:

«Панові землеміру із заїзду «Біля мосту»!

Землевимірювальні роботи, які ви здійснили, заслуговують на мою похвалу. Не гіршою була й праця помічників, ви змогли зробити їх ретельними. Не втрачайте старанності! Закінчіть справу гідно. Якщо ви зупинитеся напівдорозі, це викличе моє незадоволення. Що стосується всього іншого, не турбуйтеся, питання про винагороду незабаром вирішиться. Я пам'ятаю про вас».

К. підняв очі над листом лише тоді, коли його помічники, що читали значно повільніше, тричі вигукнули «Ура!», радіючи добрій звістці, а ліхтарі від цього захиталися.

– Тихо будьте, – сказав їм К., а потім звернувся до Варнави: – Це помилка.

Варнава його не зрозумів.

– Це помилка, – повторив К., і пообідня втома знову навалилася на нього. Шлях до школи видавався ще таким довгим, а за Варнавою стояла вся його сім'я, і помічники тис-

нулися до нього, аж він мусив відштовхнути їх ліктями. Як Фріда могла послати їх сюди, він же наказав усім залишатися в школі.

Він і без них знайшов би дорогу додому, і це було б навіть легше, ніж у такій компанії. Один із помічників обмотав довкола шиї шалик, обидва кінці якого віялися на вітрі і кілька разів ударили К. по обличчю; інший помічник марно намагався забрати шалик з обличчя К. своїм довгим, гострим і дуже рухливим пальцем, цим обидва добряче дошкуляли К., але їм, здається, подобалася забава, а також вітер та нічний неспокій.

– Уперед! – вигукнув К. – Якщо ви вже вийшли мені назустріч, то чому не принесли мою палицю? Чим я повинен загнати вас додому?

Помічники сховалися за спиною Варнави, але, здається, не сильно злякалися, бо поставили ліхтарі зліва і справа на плечі своєму господарю, який відразу ж струсив їх на землю.

– Варнаво, – сказав К., і йому стало важко на серці від того, що Варнава не розумів його. Куртка посланця привітно блищала, але в серйозних справах від нього не було ніякої допомоги, тільки тупий опір. Опір, який неможливо було подолати, бо й сам хлопець був безборонний, тільки посмішка його світилася, та це допомагало так само мало, як зорі там, нагорі, від вітру тут, унизу. – Подивися, що мені пишуть, – сказав К. і підніс Варнаві листа до обличчя. – Його неправильно поінформували. Я ж не виконую ніяких ви-

мірювальних робіт, а чого варті мої помічники, ти сам бачиш. А роботу, якої я не роблю, я не можу перервати, отже, не можу викликати навіть незадоволення начальства, тож як мені сподіватися завоювати його прихильність! І залишатися спокійним я також не можу.

– Я передам це, – сказав Варнава, який навіть не намагався прочитати листа, та він і не зміг би цього зробити, бо К. підніс папір надто близько до його обличчя.

– Ох, – сказав К. – Ти обіцяєш, що передаси, але чи можу я тобі довіряти? Мені так потрібен вістоноша, на якого я міг би покладатися, а зараз як ніколи потрібен.

К. нетерпляче кусав губи.

– Пане, – сказав Варнава, м'яко нахиливши голову. – К. знову майже дав себе спокусити до довіри цим жестом. – Я все передам. І те, що ви мені казали минулого разу, також передам.

– Як! – вигукнув К. – Ти ще нічого не переказав? Хіба ти не ходив наступного дня до Замку?

– Ні, – сказав Варнава. – Мій добрий батько уже старий, і саме було багато роботи, я мусив йому допомогти, але незабаром знову піду до Замку.

– Але що ж ти робиш, ти, незбагнений чоловіче! – вигукнув К. і стукнув себе по чолі. – Хіба справи Кламма не важливіші за всі інші? Ти маєш високу честь бути вістовим канцелярії і так легковажиш цим. Кого хвилює робота твого батька? Кламм чекає на новини, а ти замість того, щоб бігти

чимдуж, вигрібаєш гній зі стайні.

– Мій батько – швець, – незворушно сказав Варна-ва. – Він мав замовлення від Брунсвіка. А я шевчук.

– Швець – замовлення – Брунсвік! – розлючено вигукнув К., так, ніби назавжди відмовлявся вживати кожне з цих слів. – Кому на цих вічно порожніх дорогах потрібні чоботи? Мене не обходить усе це шевство. Я довірив тобі важливе доручення не для того, щоб ти забув і переплутав його, займаючись ремонтом чобіт, а для того, щоб ти миттю побіг до пана і все передав.

К. трохи заспокоївся, коли згадав, що весь цей час Кламм, напевно, був не в Замку, а в «Панському дворі», але Варнава знову розізлив його, коли, намагаючись довести, що добре пам'ятає перше доручення, почав повторювати слова К.

– Досить, я не хочу більше нічого чути, – сказав К.

– Не ображайся на мене, володарю, – попросив Варнава і, ніби несвідомо хотів покарати К., відвів погляд та опустил очі. Хоча, можливо, просто налякався, що на нього так кричать.

– Я не ображаюся на тебе, – сказав К., вже картаючи себе за нестриманість. – Але це дуже погано для мене – мати такого посланця у важливих питаннях.

– Послухай, – сказав Варнава. Здавалося, ніби він говорить більше, ніж йому дозволено, намагаючись захистити професійну честь. – Кламм не чекає на новини, він навіть дратується, коли я приходжу. «Знову якісь повідомлення!»

– сказав він одного разу. А коли бачить мене здалеку, переважно встає та йде до сусідньої кімнати і не приймає мене. Та й узагалі ніде не написано, що я повинен відразу прибігати з кожною новиною. Якби таке правило існувало, я б, ясна річ, приходив. Але його не існує, і якщо я не прийду ніколи, мене за це не покарають. Коли я передаю якесь доручення, то роблю це добровільно.

– Добре, – сказав К., уважно спостерігаючи за Варнавою і намагаючись не дивитися на своїх помічників, які за плечима Варнави придумали нову гру, – повільно піднімалися, ніби виринали звідкись, а потім швидко зникали знову з неголосним свистом, що наслідував звук вітру. Щоразу вони вдавали, ніби злякалися К. Так вони розважалися досить довго. – Як воно там насправді з Кламмом, я не знаю, і сумніваюся, що ти все правильно розумієш. А навіть якщо ти маєш рацію, не в нашій силі це покращити. Але передати повідомлення ти можеш, і я прошу тебе про це. Дуже коротке повідомлення. Чи міг би ти зробити це завтра ж уранці, а потім переказати мені відповідь, або принаймні розповісти, як тебе приймали? Чи можеш ти зробити це й чи хочеш? Це було б дуже важливо для мене. І я хотів би при нагоді віддячитися тобі. Ти маєш побажання, яке я міг би виконати?

– Звичайно, я виконаю доручення, – сказав Варнава.

– А чи міг би ти постаратися і виконати це якомога краще, сказати все особисто Кламму, потім передати мені відповідь Кламма, і зробити все завтра вранці, ти зможеш?

– Зроблю все, що від мене залежить, – сказав Варна-ва. – Але я завжди так роблю.

– Не будемо більше через це сваритися, – сказав К. – Ось тобі доручення: землемір К. просить у пана начальника дозволу з'явитися до нього особисто і наперед погоджується на всі умови, які можуть бути пов'язані з отриманням такого дозволу. К. змушений звернутися з цим проханням, бо всі посередники, послугами яких він досі користувався, виявилися некомпетентними. Як доказ він наводить те, що досі не провів жодних землевимірювальних робіт, а згідно з повідомленням сільського старости, ніколи й не проведе. У зв'язку з цим він читав останнього листа пана начальника з відчуттям глибокого сорому і вважає, що допомогти у цій справі може тільки особиста розмова з паном начальником. Землемір усвідомлює, як багато він просить, але обіцяє докласти всіх зусиль, щоб якомога менше потурбувати пана начальника, обіцяє вкласти у відведений проміжок часу, згоден обмежитися в розмові наперед визначеною кількістю слів, навіть якщо дозволять використати не більше десяти, йому вистачить і цього. З глибокою повагою і сильним нетерпінням він очікує рішення. – К. говорив, забувши про все, так, ніби вже стояв перед дверима Кламма і розмовляв із охоронцем. – Вийшло набагато довше, ніж я сподівався, – сказав він. – Але ти мусиш переповісти це дослівно, я не хочу писати листа, бо він усе одно піде нескінченним бюрократичним шляхом.

К. надряпав текст для Варнави на аркуші паперу, використовуючи замість стола спину одного з помічників. Хоча судячи з підказок вістового, який диктував К., той усе запам'ятав і по-школярському точно повторив, незважаючи на неправильні підказки помічників.

– У тебе неймовірна пам'ять, – сказав К., даючи йому папірець. – Але, будь ласка, покажи себе надзвичайним і в іншому. А що з бажаннями? У тебе немає жодного? Відверто кажучи, я був би спокійніший за долю свого доручення, якби в тебе були бажання.

Спершу Варнава мовчав, а потім сказав:

– Мої сестри передають тобі вітання.

– Твої сестри, – сказав К. – Ці великі сильні дівчата.

– Обидві передають тобі вітання, але насамперед Амалія, – сказав Варнава. – Це вона принесла мені сьогодні із Замку цього листа для тебе.

Остання фраза зацікавила К. значно більше за всі попередні, і він запитав:

– А чи не могла б вона також передати моє доручення до Замку? Або ви могли б піти вдвох і кожен спробував би щастя?

– Амалія не має права входу до канцелярії, – сказав Варнава. – Якби не це, вона, ясна річ, радо погодилась би виконати твоє прохання.

– Я, можливо, зазирну до вас завтра, – сказав К. – Але спершу приходь ти із відповіддю. Чекаємо на тебе у школі.

Передай своїм сестрам вітання від мене.

Варнава дуже зрадив словам К. і після прощального потиску руки легко торкнувся плеча К., ніби все знову було як тоді, під час першої ефектної появи вістоноші серед селян у корчмі. К., хоча і з посмішкою, сприйняв цей жест як нагороду. Він пом'якшав і дозволив помічникам на зворотному шляху робити все, що їм заманеться.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Він сильно промерз, поки дійшов додому. Всюди вже було темно, свічки в ліхтарях догоріли. Він навпомацки зайшов до однієї зі шкільних кімнат у супроводі помічників, які вже орієнтувалися тут.

– Перша похвала, яку ви заслужили, – сказав К., пригадуючи листа Кламма. З кутка почувся напівсонний голос Фріди:

– Не заважайте К. спати! Дайте йому спокій!

Наречений настільки заволодів усіма її помислами, що вона не могла думати про щось інше, навіть коли мимоволі задрімала в очікуванні його приходу. Тут увімкнули світло, хоча й не надто яскраве, бо в лампі виявилось мало гасу. У їхньому молодому домашньому господарстві було ще чимало недоліків. Пічку розтопили, але велика кімната, яка слугувала ще й тренувальним залом, – у ній усюди стояли і звисали зі стелі гімнастичні приладдя, – спожила вже весь запас дров. К. запевнили, що не так давно було досить тепло, але вже трохи вихололо. Великий запас дров зберігався в коморі, але комора була зачинена, ключа тримав при собі вчитель, який вважав, що опалення потрібне лише під час занять. Це ще можна було б витримати, пірнувши в ліжка. Але в кімнаті знайшовся тільки один сінник, – що приємно, – достатньо чистий і вкритий вовняною хустиною Фріди, перини не було,

тільки дві грубі, цупкі ковдри, які майже не гріли. І навіть на цей жалюгідний сінник помічники дивилися жадібними очима, хоча й не мали надії коли-небудь на ньому полежати. Фріда злякано подивилася на К.: вона ще в заїзді «Біля мосту» довела, що може прикрасити навіть найубогішу кімнату, але тут її вміння було цілком позбавлене всіх засобів і вона не змогла нічого придумати.

– Єдина прикраса нашої кімнати – спортивні приладдя, – сказала вона, вимучено посміхаючись крізь сльози. Але пообіцяла, що вже наступного дня придумає, як вирішити головні проблеми – недостатню кількість спальних місць та труднощі з опаленням, і попросила К. потерпіти ще трохи. Жодного слова, жодного натяку на найменшу образу, хоча К. й усвідомлював, що він забрав її спершу із «Панського двору», а потім і з заїзду «Біля мосту». Тому К. намагався мовчки зі всім змиритися, і це було не надто важко, бо подумки він мандрував разом із Варнавою і повторював своє доручення слово в слово, але не так, як він записав це вістовому, а так, як це, на його думку, звучатиме для Кламма. Крім того, він дуже зрадів каві, яку Фріда приготувала для нього на спиртівці. Спершись на вихололу піч, він спостерігав за її спритними рухами, як вона поставила на незмінну білу скатертину розмальоване квітами горнятко з кавою, а біля нього хліб із салом і навіть банку з сардинами. І ось усе було готово, Фріда також іще не вечеряла, чекаючи на К. У кімнаті було два стільці, на яких К. і Фріда сиділи за столом,

а біля їхніх ніг – на підніжжі кафедри – примостилися помічники, які не затихали ні на мить і постійно вовтузилися, заважаючи навіть під час трапези. Вони отримали достатні порції від усього, що було на столі, але не наїлися і час від часу визирали, щоб подивитися, чи багато ще залишилося і чи перепаде їм ще щось. К. не звертав на них уваги, лише сміх Фріди примусив його подивитися в їхній бік. Він м'яко накрив її руку своєю і тихо запитав, чому вона так багато їм пробачає і навіть їхні пустощі сприймає спокійно. Так ніколи не вдасться їх позбутися, а от якщо виявляти до їхньої поведінки суворість, на яку вони, без сумніву, заслуговують, то можна буде або приборкати їх, або навіть поставити в такі умови, щоб вони самі не витримали. Ясна річ, перебування в школі не обіцяє бути надто приємним, але й не надто довгим, тим більше, всі недоліки стануть непомітними, якщо знайти можливість позбутися помічників і залишитися вдвох у тихому будинку. Хіба вона не помічає, що помічники стають з дня на день зухвалішими, так, ніби присутність Фріди додає їм сміливості і надії, що К. не буде з ними настільки суворим, як без неї.

Зрештою, напевно існують якісь зовсім прості методи позбутися їх відразу й без жодних ускладнень. Можливо, такі методи навіть відомі Фріді, вона все-таки краще обізнана з місцевими звичаями. Самі помічники теж, мабуть, не проти піти геть, бо аж надто ситим їхнє життя тут важко назвати, а тепер вони не зможуть навіть лінуватися, що досі було їхнім

основним заняттям, і змушені будуть працювати, бо Фріді доведеться відпочити після всіх переживань останніх днів, а він, К., займеться пошуком виходу з їхньої важкої ситуації. А проте, якщо помічники заберуться геть, він почуватиметься настільки легше, що поза своїми обов'язками залюбки виконуватиме ще й шкільні роботи.

Фріда все уважно вислухала, повільно погладила його руку й сказала, що з усім цілковито погоджується, але, напевно, він трохи перебільшує недоліки помічників, це звичайні юні хлопці, смішні і трохи простуваті, яких уперше випустили зі суворої дисципліни Замку на службу до чужинця, тому вони постійно збуджені і здивовані, а в цьому стані часто роблять дурниці. Дратуватися через це природно, але мудріше з цього посміятися. Часом вона просто не може стриматися від реготу, але цілком згодна з К., що найкраще було б відіслати їх геть і залишитися тільки удвох. Вона підсунулася ближче і сховала своє обличчя в К. на плечі. Потім заговорила так нерозбірливо, що він змушений був нахилитися до неї, аби розібрати окремі слова. Фріда говорила, що не знає жодного способу позбутися помічників і побоюється, що все, запропоноване К., не допоможе. Наскільки їй відомо, К. сам попросив, щоб йому їх призначили, його прохання було виконано, і тепер він змушений змиритися з наслідками і терпіти своїх помічників. Найкраще просто не сприймати їх серйозно, а вважати легковажними, бо такими вони і є.

К. не був задоволений її відповіддю. Напівжартома, напі-

всерйозно він сказав, що підозрює її у змові з помічниками або принаймні в тому, що вона занадто прихильна до них. Безперечно, вони досить вродливі, але будь-кого при бажанні можна позбутися, і К. доведе це на прикладі власних помічників.

Фріда сказала, що буде йому дуже вдячна, якщо йому пощастить це зробити. Крім того, вона більше не сміятиметься з них і не розмовлятиме з ними без потреби. Зрештою, це не така вже й дрібниця, коли за тобою постійно спостерігають двоє чоловіків, тепер вона все зрозуміла й дивитиметься на них очима К. І вона справді здригнулася, коли помічники знову висунулися, частково, щоб перевірити стан харчових запасів, частково, щоб зрозуміти, про що ж постійно шепочуться нагорі.

К. скористався цим, щоб викликати у Фріди зневагу до помічників, притягнув її до себе, і вони закінчили їсти, міцно обнявшись. Прийшла пора йти спати, всі були страшенно втомлені, один із помічників навіть заснув над їжею, це дуже розсмішило його побратима, і він закликав решту дивитися на дурнуватий вираз обличчя того, що спав, але це йому не вдалося, К. і Фріда сиділи нагорі, не звертаючи на нього жодної уваги. Поволі кімната так сильно вихолола, що вони навіть не наважувалися лягти спати; врешті К. вирішив, що потрібно ще трохи натопити, інакше заснути вони не зможуть. Він понишпорив у пошуках якоїсь сокири, врешті помічники знайшли її і пішли до сараю за дровами. Невдовзі

легкі двері було зламано, помічники тішились цьому, ніби нічого кращого в їхньому житті досі не траплялося, били й штовхали одне одного, наввипередки тягнули дрова до школи. Незабаром наносили велику купу, в кімнаті знову натопили, всі розмістилися біля пічки, одна ковдра дісталася помічникам, щоб загорнутися в неї, і цього їм мало би вистачити, бо домовилися, що хтось один із них всю ніч пильнуватиме вогонь. Незабаром біля вогнища стало так тепло, що можна було обійтися без ковдри, лампу загасили, і К. з Фрідою в теплі і тиші солодко поснули.

Коли серед ночі К. прокинувся і першим непевним заспанним рухом пошукав біля себе Фріду, він відчув, що замість неї лежить один з його помічників. Напевно, від хвилювання, яке буває в кожного після раптового пробудження, К. страшенно злякався, це був найсильніший страх з усіх пережитих ним досі в Селі. У напівсні він піднявся і з голосним криком так сильно зацідив помічникові кулаком, що той заплакав. Потім усе з'ясувалося. Фріду розбудив, принаймні так їй здалося, якийсь велетенський звір, напевно, кицька, яка скочила їй на груди і відразу ж втекла. Фріда встала і зі свічкою почала шукати тварину в кімнаті. Цим скористався помічник, який вирішив поніжитися трохи на сіннику, за що так гірко поплатився. Фріда нічого не знайшла, можливо, їй просто примарилося. Повертаючись назад, вона підійшла до помічника, що жалібно стогнав, сидячи навпочіпки, і лагідно погладила його по голові, ніби забула про вечірню розмо-

ву. К. нічого на це не сказав, тільки звелів помічникам не підкидати більше дров до печі, бо в кімнаті вже стало надто душно після того, як спалили майже всі принесені дрова.

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

Уранці всі прокинулися від того, що до школи прийшли перші діти й почали зацікавлено оглядати поселенців. Це було неприємно, бо у зв'язку зі спекою, яка під ранок змінилася на достатньо відчутну прохолоду, всі роздягнулися мало не до сорочок, і саме тієї миті, коли почали вбиратися, у дверях з'явилася вчителька Гіза – висока і вродлива білявка, тільки трохи манірна. Вона, очевидно, була готова до зустрічі із новою шкільною прислугою, і напевно отримала від вчителя відповідні розпорядження стосовно манери поведінки, бо з порогу заявила:

– Цього я не потерплю. Добре ж тут у вас усе виглядає. Вам дозволили спати в класі, але я не зобов'язана проводити урок у вашій спальні. Сім'я шкільного прислужника, яка до обіду вилежується в ліжку. Фе!

Тут можна було б дещо заперечити, особливо в тому, що стосується сім'ї та ліжок, – подумав К., поки вони з Фрідою квапливо підсунули бруси й коня одне до одного, накинули зверху ковдри і таким чином відгородили невеличкий простір, де принаймні можна було вдягнутися. Від помічників не було ніякої користі, вони лежали на підлозі і витріщалися на вчительку й дітей. Але спокою їм уже не давали ні на мить. Спочатку вчителька нарікала, що в рукомийнику немає свіжої води, – К. саме збирався принести води для се-

бе й для Фріди, але передумав, щоб зайвий раз не дратувати вчительку. Щоправда, ця жертва виявилася беззмістовною, бо невдовзі знову вибухнув скандал; як на лихо, вони забули прибрати з кафедри рештки вечері, вчителька скинула все додолу лінійкою, не турбуючись про те, що рештки олії з-під сардин та кавові залишки розлилися по підлозі, а кавник розлетівся на друзки. Адже шкільний служба миттю все прибере. Ще не вбрані, К. і Фріда сперлися на коня і спостерігали знищення своєї мізерної власності. Помічники, які, здається, не збиралися вдягатися, визирали з-під ковдр, тішачи дітей. Найбільше Фріда сумувала, ясна річ, через втрату кавника, вона трохи заспокоїлася тільки після того, як К., щоб втішити її, пообіцяв відразу ж сходити до старости і попросити новий, який йому, ясна річ, відразу ж дадуть. У сорочці та нижній спідниці Фріда вийшла із відгородженого закутка, щоб забрати хоча б ковдру і не дати їй забруднитися. Це їй вдалося, хоча вчителька, щоб налякати її, безперестанку гримала лінійкою по столі. К. і Фріда вдягнулися і взяли за помічників, які від усього, що сталося, були мов очманілі, їх не лише доводилося примушувати вдягатися криками й стусанами, а частково і вбирати насилу. Коли нарешті всі були готові, К. розподілив роботу: помічники мали принести дрова і розпалити в печі, але насамперед в іншому класі, звідки ще слід було сподіватися серйозних неприємностей, бо туди напевно вже прийшов учитель. Фріда повинна була помити підлогу, К. – принести води й на-

вести порядок, про сніданок наразі не йшлося. Щоб довідатися про настрій вчительки, К. вирішив піти на розвідку, а всі решта повинні були вийти слідом, коли він їх покличе; таке рішення він прийняв, по-перше, для того, щоб не збити їхнє становище ще гіршим дурнуватими витівками помічників, по-друге, з бажання вберегти Фріду, бо вона була гонориста, а він – ні, вона була вразлива, він – ні, вона думала тільки про невеличкі дрібні неприємності, що траплялися зараз, а він думав про Варнаву і майбутнє. Фріда слухняно виконувала всі його розпорядження, не відводячи від нього погляду. Щойно він вийшов під гучний регіт дітей, який із цієї миті вже не припинявся, вчителька вигукнула:

– Ну що, виспалися?

А коли К. не відреагував, бо це не було ніяке справжнє питання, а пішов просто до рукомийника, вчителька запитала:

– Що ви зробили з моєю кішечкою?

Велика, стара і груба кішка лежала на столі, а вчителька уважно розглядала її лапу, що виглядала трохи забитою. Отже, Фріда таки мала рацію, хоча кішка й не стрибала на неї, бо навряд чи вона була ще здатна стрибати, але, напевно, несподівано наштовхнувшись уночі на людей, злякалася їхньої присутності в будинку, що завжди був порожнім, намагалася швидко сховатися і через цей незвичний для себе поспіх поранилася. К. намагався спокійно пояснити це вчительці, але ту цікавив лише результат, і вона сказала:

– Так, так, ви її поранили, ось із чого починається ваше

життя тут. Подивіться самі! – вона викликала К. на кафедру, показала йому лапу, але не встиг він отямитися, як вона провела кошачою лапою по його руці. І хоча кігті були вже тупими, вчителька, не шкодуючи кішку, так сильно притисла лапку до руки, що на шкірі виступили криваві смуги.

– А тепер ідіть працюйте, – нетерпляче наказала вона і знову нахилилася над кішкою.

Фріда, яка разом із помічниками спостерігала за всім із-за гімнастичних брусів, скрикнула, побачивши кров. К. показав руку дітям і сказав:

– Подивіться, це зробила мені зла і хитра кішка.

Він сказав це загалом не для дітей, чий крик і сміх уже став настільки голосним, що не потребував додаткового стимулу чи приводу, і жодне слово не могло їх перекричати або заспокоїти. Але вчителька відреагувала на образі тільки коротким поглядом через плече, продовжуючи займатися кішкою, її перша лють, очевидно, була заспокоєна кривавим покаранням, тож К. покликав Фріду з помічниками, і робота почалася.

Коли К. виніс відро з брудною водою, приніс чистої й почав замітати підлогу, хлопчик віком приблизно дванадцяти років устав зі свого місця, підійшов до К., доторкнувся до його руки і щось сказав, але його важко було почути в загальному гармидері. Та раптом усе затихло, К. озирнувся. Настало те, чого всі боялися цілий ранок. У дверях стояв учитель, у кожній руці цей невисокий чоловічок тримав за комір по

помічників, мабуть, зловив їх за витяганням дров із сарая. Він вигукнув добре поставленим голосом, наголошуючи на кожному слові:

– Хто посмів уламатися до комори з дровами? Покажіть мені цього негідника, я його роздушу!

Тоді Фріда піднялася з підлоги, яку мила біля ніг учительки, подивилася на К., ніби набираючись сили, і сказала, зберігаючи в голосі та погляді рештки колишньої впевненості:

– Це я зробила, пане вчителю. Я не придумала нічого кращого. Щоб розпалити вранці печі в класах, потрібно було відчинити сарай; йти до вас по ключ серед ночі я не наважилася, а мій наречений був тоді в «Панському дворі» і міг залишитися там на всю ніч, тож я мусила давати собі раду самостійно. Якщо я зробила щось не так, то пробачте, будь ласка, мою недосвідченість; наречений вже достатньо насварив мене, коли побачив, що я наробила. Він навіть заборонив розпалювати печі вранці, бо вирішив, що ви зачинили сарай для того, щоб кімнати не гріли перед вашим приходом. Отже, те, що в класах холодно, – його провина, а те, що вламалися до сарая – моя.

– Хто зламав двері? – запитав учитель помічників, які все ще марно намагалися вирватися з його рук.

– Він, – в один голос сказали помічники і, щоб не залишалося жодних сумнівів, дружно показали на К.

Фріда засміялася, цей сміх виглядав ще переконливіше,

ніж її слова, і почала викручувати над відром ганчірку, якою витирала підлогу, так, ніби її пояснення було вичерпним, а сказане помічниками – недолугим жартом. Лише коли вона знову опустилася на коліна, готова до подальшої роботи, сказала:

– Наші помічники, – зовсім як діти, яким, попри дорослий вік, ще треба ходити до школи. Увечері я сама відчинила двері сокирою, це було дуже просто, і я не кликала помічників, вони б тільки заважали. А коли вночі прийшов мій наречений і вийшов на вулицю, щоб роздивитися скоєне мною і спробувати відремонтувати двері, помічники пішли за ним, – напевно, боялися залишатися тут самі, – побачили, як він ремонтує поламані двері, і тепер стверджують, що зламав їх він, – це ж діти.

Коли Фріда говорила, помічники невпинно хитали головами, знову показували на К. і намагалися жестами пояснити Фліді, що вона думає неправильно, але коли їм це не вдалося, вони врешті послухалися, зрозуміли слова Фріди як наказ і не відповідали на подальші запитання вчителя.

– Отже, ви брехали, – сказав учитель, – чи щонайменше легковажно звинувачували шкільного служку?

Вони продовжували мовчати, але їхнє тремтіння й налякані погляди свідчили про відчуття провини.

– Тоді я відразу ж вас відшмагаю, – сказав учитель і послав одного з учнів до сусідньої кімнати за різками.

Але коли він підняв різки, Фріда розпачливо вигукнула:

– Але ж вони говорили правду! – кинула ганчірку до відра, аж вода розбризкалася, і заховалася в закутку за спортивними приладдями.

– Усі брешуть, – сказала вчителька, вона саме закінчила перев'язувати лапу кішці, яка через свою повноту ледь-ледь поміщалася на колінах господині.

– Отже, залишається тільки пан шкільний прислужник, – сказав учитель, відштовхнув од себе помічників і повернувся до К., який протягом усієї попередньої сцени стояв, спершись на мітлу, і мовчки слухав. – Цей добродій, який через своє боягузтво спокійно спостерігає, як інших несправедливо звинувачують за його провини.

– Припустимо, – сказав К., помітивши, що завдяки втручанням Фріди перший напад гніву у вчителя минувся і він пом'якшав. – Якби помічників трохи відлупцювали, мені не було б їх дуже шкода; якщо їх десять разів оминає заслужене покарання, можуть один раз постраждати незаслужено. Але і з огляду на все інше я був би за те, якби ми з вами змогли оминати прямий конфлікт, гадаю, ви також. Та оскільки Фріда принесла мене в жертву помічникам, – тут К. зробив паузу, було чути, як у тиші за ковдрами схлипує Фріда, – то тепер ми мусимо з'ясувати ситуацію до кінця.

– Нечувано, – обурилася вчителька.

– Цілком з вами згоден, панно Гізо, – підтакнув учитель. – Вас, пане прислужнику, за таке шкідництво ми, ясна річ, відразу ж звільняємо, вибір покарання, яке ви неминуче от-

римаєте, я залишаю за собою. А зараз ви разом зі всіма своїми манелями негайно вимітайтесь звідси. Це для нас буде справжнім полегшенням, і урок нарешті зможе початися. Отож, миттю!

– Я не зрушуся з місця, – сказав К. – Ви – мій безпосередній начальник, але не ви призначили мене на цю посаду, це зробив пан сільський староста, і тільки його звільнення я вважатиму дійсним. А він дав мені цю роботу не для того, щоб я замерз разом з усіма своїми людьми під школою, а щоб уникнути необдуманих вчинків з мого боку, як ви самі сказали. Моє звільнення в запропонований вами спосіб цілком суперечить його намірам; і так я вважатиму доти, поки не почую протилежного з його вуст. До речі, якщо я не виконаю вашого легковажного наказу, це й вам піде на користь.

– Отже, ви не виконаєте? – запитав учитель.

К. похитав головою на знак заперечення.

– Подумайте добре, – сказав учитель. – Ваші рішення не завжди найкращі; згадайте хоча б вчорашнє пообіддя, коли ви відмовилися відповідати на допиті.

– Чому ви зараз про це говорите? – запитав К.

– Тому що мені так хочеться, – відповів учитель. – Во-станнє повторюю: геть звідси!

Але коли й це не дало належного результату, вчитель підійшов до кафедри й тихо порадився з учительською. Вона сказала щось про поліцію, але він відмовився од цієї пропозиції. Урешті вчитель сказав дітям перейти до іншого кла-

су, де відбудеться спільний для всіх урок. Така зміна звичного режиму сподобалася учням, і кімната спорожніла під веселий сміх і галас дітлахів, учителі вийшли останніми. Гіза несла класний журнал, на якому розвалилася байдужа до всього кішка. Учитель з радістю залишив би кішку, але натяк на це вчителька рішуче відхилила, мотивуючи своє рішення жорстокістю К., тому через К. вчителю довелося терпіти ще й кішку. Напевно, саме це і вплинуло на останні сказані ним при виході слова:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.